

BAIRD T. SPALDINGs,

ØSTENS VISES LIV OG LÆRE.

del 1.

Det er med dybfølt glæde, jeg kan udsende BAIRD T. SPALDING's bøger som på dansk, har titlerne ØSTENS VISES LIV OG LÆRE.

Denne bog var mit første møde med den sag, som blev mit liv. Bogen kom mig i hænde på ret mystisk vis, og først nu snart 40 år efter - har jeg opnået den tilladelse til udgivelse, der har ligget mig på sinde siden. Jeg tror, at enhver læser - som jeg - vil fornemme den kraft, der rummes i bogen. Ingen vil nogensinde glemme, hvad man her har læst. En rigdom af den dybeste visdom, en frigjort indføring i sandheden, bliver ens eje. Baird T. Spalding levede selv på Mestrenes lære. Han var et eksempel på handling i sandhedens ånd for alle, der kendte ham. Han lagde stærkt vægt på, ikke at tilhøre nogen retning, men blot det at være et menneske, der søgte Guds udtryk i alle og enhver.

Den, som søger indvielse i sandheden, den fulde forståelse af åndelighed, svar på de dybeste og inderligste spørgsmål, et menneske kan stille sig selv, han vil med denne bog finde en udtømmelig kilde, der strømmer med visdommens klareste væld.

POVL STRUBE.

FORORD.

Ved udgivelsen af Østens Vises Liv og Lære vil jeg gerne bekræfte, at jeg var en af deltagerne i et forskerhold på elleve, som drog ud til det Fjerne Østen i 1894.

Under vort ophold, som v varede tre og et halvt år, var vi sammen med de store Mestre i Himalaya, som hjalp os med oversættelsen af deres skrifter, hvilket var os til stor hjælp i vort forskningsarbejde. Vi fik lov til at leve i nær kontakt med dem og var således i stand til at opleve og få indsigt i den Store Lov, som de udøvede. Vi kalder dem Mestre, men det er blot vor betegnelse. Enhver, der lever det liv, som er beskrevet i denne bog, er berettiget til at blive anset og betragtet som Mester.

Notater og manuskripter over vore faktiske oplevelser hos Mestrene bevarede vi, men på det tidspunkt var jeg personlig af den formening, at verden ikke var parat til dette budskab. Jeg var med på forskerholdet som selvstændig deltager, og jeg udgiver nu mine optegnelser under titlen Østens Vises Liv og Lære i den ånd, at læseren må acceptere eller forkaste, som han selv vil.

Denne bog skildrer ekspeditionens første års oplevelser sammen med Mestrene. Den indeholder deres lære, som vi dengang stenograferede ned med deres tilladelse og godkendelse.

Mestrene accepterer, at Buddha repræsenterer Vejen til Forklarelse, men de udtrykker klart, at Kristus ER Forklarelsen, eller en bevidsthedstilstand, som vi alle søger - Kristuslyset i ethvert menneske, og dermed lyset i ethvert barn, der bliver bragt til verden.

Baird T. Spalding.

Kapitel I

Der skrives så meget i vor tid om åndelige emner, og der er så mange, der søger at erkende den virkelige sandhed om Verdens store læremestre, at jeg føler, tiden er inde til at berette om mine oplevelser hos Østens Store Mestre.

Jeg vil ikke med denne bog forsøge at fortolke en ny kult eller religion. Jeg vil blot give et referat af vore oplevelser hos Mestrene for derigennem at påvise den store, fundamentale sandhed i deres lære.

Disse Mestre er spredt over et meget stort område, og da vor metafysiske forskning dækkede en stor del af Indien, Tibet, Kina og Persien, gør jeg intet forsøg på at bevise, at disse oplevelser er autentiske.

Vi var elleve praktiske, videnskabeligt uddannede mænd i vor gruppe. Størstedelen af vort liv har vi tilbragt med forskningsarbejde. Det har altid været en del af vort arbejde, intet at acceptere, medmindre det var fuldt verificeret, og vi har aldrig fået noget for givet. Vi drog ud fulde af skepticisme og kom tilbage fuldstændig -- omvendt, og det i så høj grad, at tre af deltagerne i ekspeditionen tog tilbage til Østen, fast besluttede på at blive derude, indtil de ville være i stand til at udføre de gerninger og leve det liv, som Mestrene gør i dag.

De, som var os til så stor hjælp i vort arbejde, bad om, at deres navne blev tilbageholdt i tilfælde af, at vi udgav ekspeditionens memoirer. Jeg vil ikke skildre andet end det, der rent faktisk skete, og jeg vil, så vidt som overhovedet muligt, anvende de ord og udtryk, som de folk, jeg mødte og var i daglig kontakt med under ekspeditionen, anvendte.

Det var en af betingelserne i vor aftale, da vi påbegyndte arbejdet, at vi i begyndelsen skulle acceptere alt, hvad vi var vidne til, som kendsgerninger, og ingen forklaringer kræve, før vi var kommet grundigt ind i deres arbejde og deres tænkemåde og havde fulgt deres daglige liv og deltaget i det. Vi skulle ledsage disse Mestre, leve deres liv og danne os en mening. Vi havde lov til at være så meget sammen med dem, som vi ville, stille så mange spørgsmål, vi ville, drage vore konklusioner og endelig tage stilling til, om det, vi så, var realiteter eller svindel. De forsøgte ikke på noget tidspunkt at øve indflydelse på vor bedømmelse i nogen retning. De ønskede, at vi skulle være helt overbevist, før vi fæstede lid til noget af det, vi så eller hørte. Følgelig vil jeg gengive hændelserne for læseren, som de fandt sted, og overlade til ham at acceptere eller forkaste efter behag.

Vi havde været i Indien i ca. to år og foretaget almindeligt rutinemæssigt forskningsarbejde, da jeg mødte den Mester, som jeg her i bogen vil kalde Emil. Da jeg en dag spadserede en tur i den by, hvor vi opholdt os, blev min opmærksomhed tiltrukket af et opløb. Jeg så, interessen var samlet om en af de gademagikere eller såkaldte fakirer, som er så almindelige i dette land. Mens jeg stod der, lagde jeg mærke til en midaldrende mand, som ikke tilhørte den samme kaste som de omkringstående. Han så på mig og spurgte, om jeg havde været i Indien længe. Jeg svarede: "Omkring to år." Han spurgte: "Er De engelsk?" Jeg svarede: "Amerikansk."

Jeg var forbavset over, men også meget interesseret i at finde en, der talte engelsk. Jeg spurgte ham, hvad hans mening var om den forestilling, vi overværede. Han svarede: "Åh, det er en dagligdags foreteelse i Indien. Disse mænd kaldes fakirer, magikere og hypnotisører, og det er faktisk, hvad de er, men bag ved det hele er der en dybere, åndelig mening, som kun få opdager, og engang vil det blive til noget godt. Dette er blot skyggen af det oprindelige. Det foranlediger en hel del omtale, men de, som udtaler sig om det, synes aldrig at have fundet den sande forklaring, for der er naturligvis en

sandhed bag det hele."

Her skiltes vi, og jeg så ham kun af og til de næste fire måneder. På dette tidspunkt stod vor ekspedition over for et problem, som gav os en masse besvær. Midt i vore besværligheder mødte jeg Emil, som omgående spurgte, hvad der bekymrede mig og begyndte at tale om vort problem.

Dette undrede mig, for jeg var overbevist om, at ingen i vor gruppe havde omtalt det uden for vor lille kreds. Hans fortrolighed med situationen var så åbenlys, at jeg følte, hele årsagen var ham velbekendt. Han forklarede, at han havde en vis indsigt i sagen, og at han ville prøve at hjælpe.

I løbet af et par dage var hele sagen klaret; og vi havde ikke længere nogen problemer. Dette undrede os, men da vi havde travlt med andre ting, glemte vi det snart.

Når der dukkede andre problemer op, gjorde jeg det til en vane at tale dem igennem med Emil. Det så ud til, at så snart jeg havde diskuteret vore fortrædeligheder med ham, holdt de op med at eksistere.

Mine kammerater havde mødt Emil og talt med ham, men jeg havde ikke sagt ret meget til dem om ham. På dette tidspunkt havde jeg læst adskillige bøger om Hindu læren, som Emil havde udvalgt til mig, og jeg var overbevist om, at han var en af de indviede. Min nysgerrighed var virkelig vakt, og for hver dag blev jeg mere og mere interesseret.

En søndag eftermiddag spadserede Emil og jeg på en mark. da han gjorde mig opmærksom på en due, som kredsede over os, og han bemærkede henkastet, at fuglen ledte efter ham. Han stod helt stille, og i løbet af et øjeblik landede fuglen på hans udstrakte arm. Han sagde, at fuglen havde et budskab fra hans broder nordpå. Det viste sig, at denne var en arbejdsfælle, som ikke havde nået så høj en udvikling, at han kunne kommunikere direkte, så derfor benyttede han sig af denne metode. Vi fandt senere ud af, at Mestrene er i stand til at kommunikere med hinanden, når de ønsker det, ved hjælp af tankeoverføring eller, som de kalder det, en kraft af langt større finhed end både elektricitet og telegrafi.

Jeg begyndte nu at stille spørgsmål, og Emil viste mig, at han kunne kalde fuglene til sig og styre dem, mens de fløj i luften, at blomsterne og træerne nikkede til ham, og at de vilde dyr kom frygtløst hen til ham. Han skilte to sjakaler, som sloges om et mindre dyr, som de havde dræbt og var ved at fortære. Da han nærmede sig, holdt de op med at slås og lagde tillidsfuldt deres hoved i hans udstrakte hænder og fortsatte derefter deres måltid i fordragelighed. Han gav endog mig et af de unge, vilde dyr i hænderne. Så sagde han til mig: "det er ikke det jordiske selv, det selv, som du ser, der er i stand til at gøre disse ting. Det er et sandere, dybere selv. Peter det, du kender som Gud, *Gud i mig*, Gud den Almægtige, som gennem

mig gør disse ting. Jeg selv, mit jordiske selv kan intet udrette. Det er kun, når jeg helt frigør mig fra det ydre og lader det virkelige –Jeg Er - tale og virke og lader Guds store kærlighed komme til udtryk, at jeg kan udrette de ting, som du har set. Når du lader Guds kærlighed strømme gennem dig til alle ting vil intet frygte dig og intet kan gøre dig fortræd.

Hver dag i denne periode fik jeg undervisning af Emil. Pludselig dukkede han op i mit værelse, også selv om jeg havde låst døren omhyggeligt efter mig. I begyndelsen forvirrede det mig, at han dukkede op, når han havde lyst, men snart indså jeg, at han tog det som en selvfølge, at jeg forstod det. Jeg vænnede mig til hans facon og lod min dør stå åben, så han kunne komme og gå, som han ville. Denne tillid syntes at behage ham. Jeg kunne ikke forstå alt, 'hvad han fortalte mig, og heller ikke acceptere det fuldt ud; desuden fik jeg, mens jeg var i Østen, så mange forskellige indtryk, at jeg ikke var i stand til uforbeholdent at godtage hans lære på det tidspunkt. Det krævede flere års indleven at få virkeliggjort den dybe, åndelige mening i disse menneskers liv.

De udfører deres gerninger stille og beskedent, ganske naturligt og enkelt. De kender kærlighedens kraft og ved, at den vil beskytte dem, og de forædler den, indtil hele naturen viser dem kærlighed og hjælper dem. Tusinder af almindelige mennesker dræbes hvert år af slanger og vilde dyr, men disse Mestres har i den grad udviklet kærlighedens kraft i sig, at slanger og vilde dyr ikke gør dem fortræd.

Undertiden opholder de sig i den vildeste jungle, og undertiden anbringer de deres krop uden for en landsby for at beskytte den mod vilde dyrs angreb, og hverken de eller landsbyen lider nogen overlast. Når situationen kræver det, går de på vandet, går gennem ild, foretager rejser i det usynlige og gør mange andre ting, som vi plejer at betragte som mirakler, der kun udføres af en, som af en eller anden grund besidder overnaturlige evner.

Der er en slående lighed mellem Jesus af Nazareths liv og lære og det, som disse Mestres står for i deres daglige liv. Det betragtes som umuligt for mennesket at få de daglige fornødenheder direkte fra Universet, at overvinde døden og at udføre de forskellige såkaldte mirakler, som Jesus udførte, mens han gik på jorden. Mestrene godtgør, at alt dette hører til deres dagligliv. De skaffer alt, hvad de har brug for til daglig direkte fra Universet, såsom mad, klæder og penge. De har overvundet døden så vidt, at mange af dem, der lever nu, er over fem hundrede år gamle, hvilket vi fandt afgørende beviser på i deres optegnelser.

Der er relativt få af disse Mestres i Indien, idet andre kulturer tilsyneladende blot er udløbere af deres lære. De ved, at deres antal er begrenset, og at kun nogle få disciple kan komme til dem. Ad usynlig vej kan de imidlertid nå et næsten ubegrænset antal, og det

ser ud til, at størstedelen af deres livsopgave er at række ud i det usynlige og hjælpe alle, som er modtagelige for deres lære.

Emils lære dannede grundlaget for det arbejde, som vi flere år senere påbegyndte under vor tredje ekspedition til disse lande, hvor vi levede sammen med Mestrene konstant i tre og et halvt år; vi rejste rundt med dem og fulgte deres daglige liv og arbejde i hele det fjerne Østen.

Kapitel II

Som udgangspunkt for vor tredje ekspedition, hvis formål var metafysisk forskning, valgte vor lille gruppe Potal, en lille landsby i den fjerne del af Indien. Jeg havde skrevet til Emil, at vi kom, men intet om formålet med vor rejse, og jeg nævnte end ikke, hvor mange vi var. Til vor store overraskelse fandt vi ved vor ankomst alt tilrettelagt for vor gruppe, og Emil og hans venner vidste alt om vore planer. Emil havde ydet os enorm bistand, mens vi var i Syd-Indien, men den hjælp og støtte vi fik fra nu af, oversteg enhver beskrivelse. Det skyldes udelukkende ham og de vidunderlige sjæle, vi mødte, at vi fik en sådan succes med vort forehavende.

Vi ankom til Potal, hvorfra ekspeditionen skulle udgå, sent om eftermiddagen den 22. december 1894 og blev underrettet om, at vi julemorgen skulle påbegynde den ekspedition, som skulle vise sig at blive den mest mindeværdige i vort liv. Jeg skal aldrig glemme de få ord, Emil sagde til os den morgen. Det foregik på flydende engelsk, og han havde aldrig været uden for det fjerne Østen.

Således talte han: "Det er julemorgen. For jer betyder, det vel den dag, da Jesus af Nazareth, Kristus, blev født; for jer er det nærliggende at tænke på, at Han blev sendt til os for at forlade os vore synder; for jer må Han symbolisere den Store Forsoner mellem jer og jeres Gud. I synes at påberåbe jer Jesus som Forsoner mellem jer og jeres Gud, som synes at være en streng og, til tider, vred Gud, der sidder et eller andet sted, som kaldes himlen, og som er anbragt, jeg ved ikke hvor, hvis det ikke skulle være i menneskets bevidsthed. I kan tilsyneladende kun nå Gud gennem Hans mindre strenge og mere kærlige Søn, den Store og Ædle, som vi alle kalder den Velsignede, og som kom til verden og fejres på denne dag.

For os betyder denne dag mere; for os betyder den ikke blot Jesu Kristi komme, men Hans fødsel symboliserer også fødslen af Kristus i enhver menneskelig bevidsthed. Denne juledag symboliserer fødslen af den Store Mester og Lærer, som skal befri menneskeheden for materiel trældom og materielle begrænsninger. For os kom denne sjæl til jorden for at hjælpe os til at finde vejen til den virkelige Gud, den Store Almægtige, den Allestedsnærværende, den Alvidende; for

at vise, at Gud er al Godhed, al Visdom, al Sandhed, at Han er Alt i Alt. Denne store Mester, som kom til verden på hin dag, blev sendt, for at det skulle åbenbares for os, at Gud ikke blot opholder sig uden for os, men inden i os, at Han aldrig er og aldrig kan blive skilt fra os eller nogen af sine skabninger; at Han altid er en retfærdig og kærlig Gud; at Han er alle ting, kender alle ting, ved alt og er al Sandhed. Om jeg havde al verdens klogskab, ville det stadig overstige mine evner, selv på en beskeden måde, at udtrykke, hvad denne Hellige Fødsel betyder for os.

Vi er helt overbevist om, og vi håber, at I også vil indse, at denne store Mester og Lærer kom til os, for at vi kunne få en dybere forståelse af livet her på jorden; at alle jordiske begrænsninger blot er menneskeskabte og ikke skal opfattes på nogen anden måde. Vi ved, at denne den største af alle læremestre kom til verden for at vise os, at Kristus i Ham, ved hvis hjælp Han udførte sine store gerninger, er den samme Kristus, som lever i dig, i mig og i hele menneskeheden; at vi ved at anvende Hans lære kan udføre de samme gerninger som Han - og endnu større gerninger. Vi tror, at Jesus kom for at lære os, at Gud er den store og eneste Årsag til alle ting, at Gud er Alt.

Det er blevet jer fortalt, at vi mener, at Jesus på et tidligt tidspunkt i sit liv fik undervisning hos os. Måske er der nogen af os, der mener, det forholder sig således. Lad det blive ved det. Har det nogen betydning, om Han fik sin oplæring fra os eller som en direkte åbenbaring fra Gud, alle tings sande oprindelse? For når en tanke fra Gudsånden er blevet opfange af et menneske og sendt videre gennem det talte ord, kan så ikke et andet menneske eller alle mennesker lige så vel opfange den tanke i Universet? Fordi een har opfange tanken og sendt den videre, er der ingen grund til at antage, at det er hans ejendom. Hvis han tilegnede sig den og fastholdt den, hvordan ville der så blive plads til at modtage? For at modtage mere, må vi give det videre, som vi har modtaget. Hvis vi holder det, vi modtager, tilbage, stagnerer vi, og vi kan sammenlignes med en vandmølle, der udvinder kraft fra vandet, og som pludselig for egen regning begynder at tilbageholde det vand, som den benytter. Den vil hurtigt gå i stå på grund af det uvirksomme vand. Kun når vandet får lov til at flyde frit igennem, har det værdi for vandmøllen som en kraftskabende faktor.

Nøjagtig det samme med mennesket. Når vi opfanger Guds tanker, må vi give dem videre for at få gavn af dem, og vi må lade alle andre gøre det samme, så at de også kan vokse og udvikle sig som vi selv.

Jeg er af den mening, at det, Jesus lærte fra sig, kom til Ham som en direkte åbenbaring fra Gud, ligesom det uden tvivl har været tilfældet med vore store læremestre. Kommer alt ikke fra Gud? Er det ikke sådan, at hvad et menneske kan gøre, kan alle andre også gøre? Vi har tiltro til, at I vil blive overbevist om, at Gud altid er parat og villig til at åbenbare sig for alle mennesker, som Han har åbenbaret sig for Jesus og andre. Det eneste fornødne for hver enkelt er, at han er villig til at åbne sig for Gud. Vi tror fuldt og fast på, at alle er skabt

lige, at alle mennesker er eet menneske, at de store gerninger, som Jesus udførte, kan og vil blive udført af alle. I vil se at der intet mystisk er ved disse gerninger. Mysteriet ligger kun i menneskets jordiske opfattelse af dem.

Vi er helt klar over, at I er kommet til os med en mere eller mindre skeptisk indstilling. Vi ser frem til, at I nu vil leve sammen med os og lære os at kende, som vi virkelig er. Bedømmelsen af vort virke og vore gerninger overlader vi til jer -I kan acceptere eller afvise, som I vil."

Kapitel III

Fra Potal tog vi til en mindre landsby ved navn Asmah, som lå ca. halvfems miles borte. Emil havde sørget for, at vi som ledsagere og som ledere af hele ekspeditionen fik to yngre mænd - to dejlige og meget fine repræsentanter for hindu-racen, som var i besiddelse af en ro og ligevægt, som vi aldrig havde kendt mage til hos noget menneske. For at kunne referere til dem vil jeg kalde dem Jast og Neprow. Det var Emil, der tog imod os og sørgede for os i den landsby, som var vort udgangspunkt; han havde mange flere års erfaring end de andre. Jast fungerede som leder af ekspeditionen, mens Neprow var hans assistent, som sørgede for, at alle ordrer blev efterkommet.

Emil tog afsked med os med følgende bemærkninger: "I påbegynder nu jeres ekspedition og vil blive ledsaget af Jast og Neprow. På den måde I rejser, vil det tage jer ca. fem dage at nå jeres næste mål, som ligger ca. halvfems miles herfra. Jeg bliver her en tid endnu, da jeg kan tilbagelægge den samme strækning langt hurtigere end I, men når I når frem, vil jeg være der og tage imod jer. Jeg vil bede jer lade en fra jeres gruppe blive her for at være vidne til det, der foregår og bekræfte det overfor jer. På den måde sparer jeg tid, og han, der bliver her, vil kunne slutte sig til ekspeditionen igen i løbet af ti dage. Vi vil blot bede ham om at lægge mærke til og berette, hvad han ser."

Så drog vi af sted sammen med Jast og Neprow. Det viste sig, at alt vedrørende ekspeditionen var så vel tilrettelagt og vel forberedt, at det intet lod tilbage at ønske. Hver detalje var gennemtænkt, og alt foregik så præcist og harmonisk, som var det et musikstykke, og harmonien bibeholdtes under hele ekspeditionen, som varede tre og et halvt år. Jast var en smuk og velbygget hindu, altid venlig og altid foretagsom, beskeden og pålidelig. Når han gav en ordre, sagde han klart og præcist, hvad han ønskede, og med en ro i stemmen, der grænsede til monotoni. Vi lagde straks fra begyndelsen mærke til en finhed i hans væsen, som fyldte os med undren, og som vi tit talte om. Neprow var et vidunderligt menneske, som var her, der og alle vegne.

Han var ligeledes rolig og fattet og et vidunder af foretagsomhed. Altid var han fattet og ligevægtig, og hans bevægelser var sikre og hans tanker klare. Disse egenskaber var så udprægede, at vi alle bemærkede det og talte om det. Jeg mindes vor chefs kommentar: "Hvor er de dog vidunderlige. Det er rart at træffe mennesker, der kan tænke og handle."

Vi nåede frem til vort mål den femte dag omkring klokken fire om eftermiddagen, og som aftalt var Emil der allerede og tog imod os. Kan De forestille Dem vor forbavselse? Vi var aldeles overbevist om, at den vej, vi var gået, var den eneste farbare, og den måde, vi var rejst på, var den hurtigst mulige i det terræn - bortset fra den måde, kurererne drager rundt på; de rejser i hold og gør ikke ophold hverken dag eller nat. Men her havde vi for os en mand, som ikke længer var ganske ung, og som efter vor mening ikke på nogen måde ville kunne tilbagelægge en strækning på halvfems miles på kortere tid, end vi havde gjort - og dog - han stod lyslevende overfor os.

Selvfølgelig stillede vi alle spørgsmål i munden på hinanden, ivrige efter at høre forklaringen. Dette er, hvad han sagde: "Jeg sagde, da I tog af sted, at jeg ville være her, når I nåede frem - og her er jeg. Jeg vil prøve at vise jer, at få jer til at begribe, at mennesket i sin rette sfære er uden grænser, ikke kender begrænsninger, hverken i tid eller rum. Når mennesket kender sig selv, er det ikke nødsaget til at arbejde sig møjsommeligt igennem en strækning på halvfems miles på fem dage. I den tilstand, der er den virkelige for mennesket, kan det tilbagelægge en hvilken som helst strækning, en hvilken som helst afstand, på et øjeblik. For lidt siden var jeg i den landsby, som I forlod for fem dage siden. Det, I så, min krop, er der stadig. Jeres kammerat, som blev tilbage, vil kunne bekræfte for jer, at jeg indtil nogle få øjeblikke før klokken fire talte med ham og på det tidspunkt sagde til ham, at jeg ville tage af sted for at møde jer, fordi I snart ville være fremme. Min krop, som I så, er der endnu, og jeres kammerat sidder der stadig og iagttager den, selv om den i øjeblikket er inaktiv. Jeg gjorde dette simpelthen for at bevise for jer, at vi er i stand til at forlade vore kroppe og møde op på et hvilket som helst aftalt sted og tidspunkt.

De to, som har ledsaget jer, kunne have gjort det samme. Alligevel er vi blot almindelige mennesker, skabt ganske som I; det er ikke noget mysterium, men vi har udviklet og dyrket de kræfter, vi alle har fået tildelt af vor Fader, den Store Almægtige, i højere grad end I. Min krop vil blive, hvor den er, indtil det bliver aften; så vil jeg hente den hertil, og jeres kammerat vil begive sig af sted på samme måde som I. Når vi nu har hvilet os en dag, vil vi, indtil jeres kammerat ankommer, drage til en lille landsby, som ligger en dagsrejse herfra, overnatte der og så vende tilbage for at møde jeres kammerat og høre, hvad han har at berette. Vi mødes i aften i herberget. Farvel så længe."

Da vi var samlet om aftenen, dukkede Emil pludselig op midt iblandt os, uden at nogen dør var blevet åbnet. Han sagde: "Det forekommer jer at være magi, at man kan komme til syne på en sådan måde, men jeg kan forsikre jer, at der ingen som helst magi er ved det. Jeg vil vise jer et lille eksperiment, som I kan følge. Det er noget, I kan se - og følgelig vil I tro på det. Vær venlig at samle jer omkring mig, så I alle kan se. Vi har her et lille glas vand, som nylig er hentet fra kilden. I kan nu se, at en ganske lille ispartikel er ved at dannes lige midt i vandet. I kan se den blive større og større - der bliver mere og mere is - og nu er alt vandet i glasset frosset. Hvad er der sket? Jeg fastholdt vandets centrale atomer i det Universelle, indtil de antog form, eller, sagt på en anden måde, jeg sænkede deres vibrationer, indtil de blev til is, og alle de andre atomer tog form efter dem, indtil det hele blev til is. Den samme proces, som er foregået med det lille glas vand, ville man kunne udvirke med en balje vand, et vandhul, en sø, et hav - med alt det vand, der er på hele jorden/Hvad ville der ske?

Alt ville fryse, ikke sandt? Til hvad nytte? Ingen. I undrer jer over, hvilken magt jeg har brugt. Jeg har benyttet mig af en højere lov, en fuldkommen lov. Men hvad var hensigten i dette tilfælde? Der var ingen, da det ikke har ført til noget godt, ej heller kunne føre til noget godt. Havde jeg fortsat, fast besluttet på at fuldføre hele processen - hvad ville der så være sket? Der ville være kommet en reaktion. Hvem ville den ramme? Mig selv. Da jeg kender loven, ved jeg, at sådan som jeg anvender den, bliver den anvendt mod mig med usvigelig sikkerhed. Derfor udvirker jeg kun, hvad der er godt, og det gode vender tilbage til mig selv som noget godt. Det er indlysende, at hvis jeg havde fortsat med fryseprocessen, så ville kulden have reageret mod mig, længe inden jeg havde fuldbragt mit forehavende, og i forsøg på at høste afgrøden af mit begær ville jeg være frosset til is. Hvis jeg derimod udformer det gode, så vil jeg altid høste afgrøden af det gode, jeg har sået.

Nu skal jeg forklare jer, hvordan det gik til, at jeg dukkede op her i aften. I det lille værelse, hvor jeg opholdt mig, da I drog af sted, hævede jeg min krop til det Universelle ved at hæve dens vibrationer så meget, at den vendte tilbage til det Universelle, eller med andre ord, jeg sendte den tilbage til Universet, hvor alt stof eksisterer. Ved hjælp af mit JEG ER, min Kristusbevidsthed, fastholdt jeg dernæst et billede af min krop, indtil dens vibrationer sænkedes, og den tog form lige her i dette værelse, så I kunne se den. Hvori består mysteriet? Jeg benytter mig blot af den magt eller den lov, som er givet mig af Faderen gennem Sønnen, den Elskede. Er ikke både du og Jeg og hele menneskeheden denne Søn? Hvilket mysterium skulle der være? Der er intet.

Tænk på det lille sennepsfrø - hvilken tro det repræsenterer. Fra Universet kommer lyset gennem Kristus, som allerede er født i vort indre, til os. Som en lille bitte, lysende plet trænger det ind gennem

Kristus eller vor overbevidsthed, sædet for modtagelighed i os. I vort indre skal det udvikles og næres og fæstnes i det forædlede, intelligente sind, hvor det fastholdes, og dernæst må vi lade den Hellige Ånd stige ned i vort indre og ihukomme det største bud: "Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind." Tænk over det! Forstår I meningen med det? Hjerte, sjæl, sind. Kan man gøre andet på dette sted end at overlade det hele til Gud, den Hellige Ånd, den store udøvende indre Kraft? Den Hellige Ånd åbenbarer sig for os på mange måder, måske i form af små bitte enheder, der banker på og forsøger at få adgang. Det, vi skal gøre, er at åbne os for den Hellige Ånd og lade den komme ind og forene sig med den lille lysplet eller det lille bevidsthedsfrø i vort indre, at lade den omslutte dette og lade dem danne en enhed, ganske som med ispartiklerne, der forenede sig med den centrale partikel - og jeres bevidsthedsfrø vil vokse med enhed efter enhed og blive større og større, ganske som isen, vil formere sig og begynde at formulere og udtrykke sig, indtil I endelig vil være i stand til at sige til genvordighedernes bjerge: "Løft jer op og kast jer i havet", og det vil ske. Dette kan I betragte som den fjerde dimension, eller hvad I ny synes. Vi kalder det at lade Gud komme til udtryk gennem Kristus i vort indre.

Det var på den måde, Kristus blev født. Maria, den Store Moder, så idealet, fastholdt det i sit sind, lod det dernæst undfanges i sin frugtbare sjæl, fastholdt det der en tid for endelig at lade det komme til udtryk eller fødes som det perfekte Kristusbarn, den Førstefødte, den Enbårne, Guds Søn. Hun plejede og beskyttede Ham og gav Ham det bedste, en moder kan give. Hun vågede og værnede om Ham, mens Han voksede op fra barn til voksen. På den måde kommer Kristus til os alle; først som et ideal i vor sjæls dyb, i vort guddommelige centrum; så fastholder vi det som det perfekte billede, det er, og lader det endelig komme til udtryk eller fødes som det fuldkomne Barn, Kristusbevidstheden.

I har med jeres egne øjne set, hvad der lige er foregået, og dog betvivler I det. Det skal jeg ikke bebrejde jer. Jeg mærker, at nogle af jer tænker på hypnose. Kære Brødre, føler I, at I ikke selv magter at udføre sådanne guddommelige handlinger, som I lige har set et eksempel på? Kunne I virkelig forestille jer, at jeg på en eller anden måde kontrollerede jeres tanker eller jeres syn? Kunne I tænke jer, at jeg, hvis jeg ville, kunne hypnotisere eller fortrylle nogen af jer eller jer allesammen? I så alle, hvad der skete, ikke sandt? Husker I ikke,

at der i jeres egen Bibel står, at Jesus kom ind gennem lukkede døre? Det var såmænd blot det samme, jeg gjorde. I tror da ikke et eneste øjeblik, at Jesus, den Store Lærer og Mester, havde nødig at hypnotisere sine omgivelser? Han brugte sin egen gudsinspirerede kraft, ganske som jeg har brugt min her i aften. Jeg vil gerne gøre jer det klart, at jeg ikke har foretaget mig andet, end hvad enhver af jer kan

gøre - ikke blot I, som er her, men ethvert menneske i den ganske verden, i hele Universet, har mulighed for at bruge den kraft, som I har set manifesteret her i aften. Jeg vil gerne, at I fatter dette. Ligeledes er det vigtigt at indse, at I er mennesker og ikke personligheder - at I har jeres fri vilje og ikke er automater. Jesus havde ikke behov for at hypnotisere, og det har vi heller ikke. Men tvivl blot så meget I vil, indtil I er helt overbevist om vor ærlighed. Dog bør I undlade at tænke mere på hypnose, eller lad i det mindste tanken være passiv, indtil I er kommet bedre ind i vort arbejde. Alt, hvad vi beder jer om, er, at I holder jeres sind åbent."

Kapitel IV

Næste etape af vor rejse var en afstikker fra den fastlagte rute, så vi lod størsteparten af vort udstyr blive og drog næste morgen af sted til en lille landsby, der lå ca. tyve miles borte. Jast var med som eneste ledsager. Stierne var ikke særlig gode, og til tider var de meget vanskelige at følge, idet de snoede sig gennem skovene, som er meget tætte i den del af landet. Vi nåede vort bestemmelsessted lige før solnedgang om aftenen og var både trætte og sultne, da vi havde haft en anstrengende dag og kun holdt en kort frokostpause. Landskabet var barskt og ufremkommeligt, og stierne, vi fulgte, blev tilsyneladende ikke benyttet ret ofte. Vi måtte flere steder skære os igennem et tæt vildnis af sammenfiltrede ranker. Hver gang vi stødte på sådanne forhindringer, var Jast til vor undren noget utålmodig, hvilket var usædvanligt, da vi hidtil kun havde oplevet ham som meget afbalanceret og tålmodig. Og det skulle vise sig at være første og eneste gang i de tre og et halvt år, han var sammen med os, at han ikke var den rolige og fattede Jast, som vi kendte fra første færd. Senere, på baggrund af de efterfølgende hændelser, kunne vi ikke undre os over hans daværende uro.

Da vi lige før solnedgang nåede den lille landsby med ca. to hundrede indbyggere, var det allerede rygtedes, at Jast var på vej sammen med os, og jeg tror, jeg tør sige, at der ikke var en eneste indbygger, hverken ung eller gammel, næppe heller et eneste husdyr eller kæledyr i landsbyen, som ikke mødte op for at tage imod os. Vi var genstand for mere eller mindre nysgerrighed, men Jast var så afgjort midtpunkt for interessen og blev hilst af alle med yderste ærbødighed. Efter en stund sagde han nogle få ord til mængden, hvorefter alle med undtagelse af nogle få stykker, vendte tilbage til deres daglige dont. Dernæst spurgte Jast os, om vi havde lyst til at gå med ham, mens der blev sørget for vor indkvartering for natten. Fem fra gruppen sagde, at de var trætte efter dagens genvordigheder og ville hvile sig, mens resten af os fulgte med Jast og de få af landsbyens beboere, som var

blevet. Vi gik et stykke over rydningen, som omgav landsbyen og kom til junglen. Her fortsatte vi et lille stykke ind i junglen og fik pludselig øje på en skikkelse, som lå på jorden.

Først troede vi, at det var en død mand, som lå der, men ved nærmere eftersyn viste det sig, at skikkelsen ikke var død, men sov dybt. Vi stod som fastnaglede og stirrede, for den skikkelse, vi så på jorden, var Jast. Pludselig, som Jast nærmede sig, kom der liv i skikkelsen, som rejste sig op, og da Jast stod ansigt til ansigt med den i et kort øjeblik, var der ingen tvivl om identiteten - det var Jast. Alle så, at det var ham. Med ét var den Jast, som vi kendte, forsvundet, og der stod een skikkelse foran os. Alt dette skete naturligvis på meget kortere tid, end det tager at fortælle det, og det mærkelige var, at ikke een af os var i tvivl om, hvad der var sket. De fem, som var blevet tilbage for at hvile sig, kom løbende, uden at nogen havde sendt bud efter dem. Vi spurgte dem bagefter, hvorfor de var kommet, og svaret var: "Vi ved det ikke. Det eneste, vi ved, er, at vi alle rejste os og løb herhen. Vi aner simpelthen ikke, hvorfor vi gjorde det. Ingen af os mener at have mod taget nogen besked. Vi løb blot uden at være klar over, hvad vi gjorde".

En fra vor gruppe kom med følgende bemærkning: "Mine øjne er åbnet, så jeg ser langt hinsides døden, og de undergerninger, vi er vidne til, er hinsides vor begrebsverden." En anden sagde: "Jeg ser hele verden sejre over døden. Pludselig fatter jeg meningen med "Den sidste fjende, der tilintetgøres, er døden". Er det, vi oplever, ikke virkeliggørelsen af disse ord? Hvilken pygmæ er ikke vor intellekt i sammenligning med denne gigantiske og dog så enkle indsigt, og dog har vi haft den dristighed at betragte os selv som intellektuelle giganter. Vi er jo de rene babyer! Jeg begynder at forstå betydningen af ordene "I må fødes på ny". Hvor er det sandt!"

Jeg vil overlade til læseren at forestille sig vor undren og vor forbavselse. Vi havde været sammen med denne mand hver eneste dag, og hver dag havde han været til tjeneste med al tænkelig hjælp og støtte; og så havde han samtidig med sin krop beskyttet en hel landsby. Vi måtte ihukomme skriften "Den, som vil være stor iblandt jer, han skal være jeres tjener". Jeg tror, at vi alle fra den stund var befriet for enhver frygt for døden.

For disse mennesker er det naturligt og almindeligt, at et legeme anvendes som beskyttelse for en landsby, der er udsat for angreb af omstrejfende røvere eller af rovdyr fra junglen, og beboerne føler sig helt trygge og sikre, som om de boede i et civiliseret land.

Det var helt indlysende, at Jasts krop havde ligget, hvor vi fandt den, i meget lang tid. Håret var vokset langt og busket, og der var endda fuglereder i det, bygget af en af egnens almindelige fuglearter. Fuglene havde bygget rede, ynglet og ungerne var vokset op og fløjet fra reden. Dette gav os et umiskendeligt bevis på, at Jasts krop havde

ligget på samme sted og i samme stilling i lang tid. Den fugleart, som havde bygget rede i Jasts hår er nemlig meget sky og forlader reden ved mindste forstyrrelse. Det viste os, hvor trygge de små fugle havde følt sig - at de havde mødt Kærlighedens væsen.

Alle i lejren var så opstemte efter denne hændelse, at Jast var den eneste, der sov den nat, men han sov tilgængæld så trygt som et barn. Vi andre rejste os efter tur og kikkede over på den sovende Jast og kom med forskellige bemærkninger, såsom "Knib mig i armen, så jeg kan mærke, om jeg er vågen". Ind imellem blev der givet voldsommere udtryk for sindstilstandene.

Kapitel V

Næste morgen var vi oppe ved solopgang, og vi vendte tilbage til den landsby, hvor vi havde efterladt vort udstyr. Vi nåede dertil lige før mørkets frembrud og slog lejr under et stort banyan træ. Næste morgen kom Emil og så til os, og vi overfaldt ham straks med spørgsmål. Han svarede: "Det undrer mig ikke, at I stiller spørgsmål, og jeg skal med glæde besvare så mange af dem, som jeg på nuværende tidspunkt er i stand til. Resten må I vente med, til I har indlevet jer noget mere i det arbejde, som er vort. Jeg formoder, I er klar over, at når jeg taler til jer, som jeg gør, og når jeg taler til jer på jeres sprog, så er det, fordi jeg ønsker at bibringe jer forståelsen af det store gennemgribende princip i vor tro.

Når alle kender sandheden, og den bliver formuleret korrekt, har vi så ikke, hver og en, det samme udgangspunkt? Er vi ikke alle eet med den Universelle Tanke, Gud? Er vi ikke alle een stor familie? Er ikke hvert eneste barn, hvert eneste væsen, uanset kaste eller tro, medlem af denne store familie?

I spørger, om vi tror, man kan undgå døden. Lad mig besvare spørgsmålet med Siddhas ord: "Det menneskelige legeme er opstået af enkeltcellen, ligesom både planters og dyrs, hvilke vi normalt betragter som vore yngre og mindre udviklede brødre. Den individuelle celle er en mikroskopisk enhed. Den gennemgår en vækst- og delingsproces, som gentages atter og atter, og slutresultatet af denne lille kærnes, denne celleenheds udvikling er et fuldt færdigt menneskeligt væsen, bestående af utallige millioner celler. Disse kropsceller specialiserer sig, så de får forskellige funktioner, men de bevarer i hovedsagen deres oprindelige tilstand, den individuelle celledes karakteristika. Vi kan betragte den enkelte celle som fakkeltænder af det besjælede liv. Fra generation til generation overfører den, den iboende, guddommelige flamme - alle levende væseners livskraft, som

i ubrudt linie går helt tilbage til den tid, da det første liv opstod på vor planet". Denne enkeltcelle er i besiddelse af evig ungdom. Men hvad med cellegrupperne, som i forening danner kroppen? Cellegrupperne er sammensat af enkeltceller, og de bibeholder disses individuelle egenskaber, altså også livets skjulte ild eller den evige ungdom. Cellegrupperne eller kroppen fungerer blot som vogter over den enkelte celle i den korte tid, det liv varer, som I kender.

Vore ældste læremestre fik ad inspiratorisk vej sandheden om den virkelige enhed i både plante- og dyreverdenens livsfunktioner. Forestil jer disse gamle Mestre siddende i skyggen af banyantræerne med elever omkring sig og ytre: "Se på dette kæmpetræ. Livsprocesserne i denne vor broder, dette træ, og i os selv er i princippet de samme. Se bladene og knopperne på de ældste banyantræers grene - se hvor unge de er, unge som frøet, hvoraf denne kæmpe udviklede sig. Når vi erkender, at plantens og menneskets livsfunktioner er fundamentalt ens, kan vi i sandhed lære meget af træet. Ligesom bladene og knopperne på selv det ældste banyantræs grene ikke ældes, men er lige så unge som frøet, hvorfra de stammer, således skulle kroppen, cellegrupperne, heller ikke lidt efter lidt miste livskraften og dø, men holde sig ung og frisk som ægget, den oprindelige celle. I sandhed er der ingen grund til, at jeres krop ikke skulle bevares lige så ung og sprudlende som det livskraftige frø, der skabte den. Det evigt voksende banyantræ, som altid har været symbol på evigt liv, dør kun, hvis det rammes af en ulykke. Intet tyder på, at der for banyantræets vedkommende eksisterer nogen naturlov om forfald eller alderdomsproces, som kan påvirke selve cellernes livskraft i skadelig retning. Det samme gælder for mennesket i dets guddommelige skikkelse.

Der eksisterer ingen naturlov for mennesket om død eller forfald. Det kan rammes af en ulykke, men alderdomsprocesser, processer, som gradvis får individet til at stivne mere og mere, eksisterer ikke som naturlov. Døden er altså en tildragelse, som kan undgås. Sygdomer fremfor alt en falsk tilstand - en mangel på velvære eller Santi, som betyder mild, glædesfyldt fred i Anden reflekteret gennem sindet på kroppen. Menneskets accept af senil affældighed som noget normalt er blot udtryk for den menneskelige uvidenhed. Affældighed er tegn på en uharmonisk tilstand i sind og krop. Selv ulykker kan forhindres ved den rette mentale holdning". Som Siddha siger: "Kroppens harmoni kan bevares så vel, at den helt naturligt er modstandsdygtig over for alle slags sygdomme, såvel infektioner og influenza som pest. Siddhaen kan indtage alle slags sygdomsbakterier og dog ikke blive ramt af sygdomme.

Husk på, at ungdom er Guds kærlighedsfrø, og det er sået i den guddommelige, menneskelige skabning. Ungdom er det virkelig guddommelige i mennesket; ungdom er det åndelige liv, skønheden i livet. Livet er kærlighed - det evige liv. At ældes er ikke åndeligt, det

er jordisk, hæsligt, uvirkeligt. Det er frygtsomme tanker, smerte og sorg, der skaber hæsligheden, som vi kalder alderdom. Glæde, kærlige og rigtige tanker skaber skønhed, og det er ungdom. Alder er blot en skal, som indeholder virkelighedens ædelsten -ungdommens juvel.

Øv jer i at opnå barndommens bevidsthedstilstand. Se for jer det Guddommelige Barn, som er inde i jer selv. Sig til jer selv, inden I falder i søvn om aftenen: "Jeg ved med sikkerhed, at der i mit indre er en åndelig kerne fyldt med glæde, evig ungdom og evig skønhed. Mit sind, mine øjne, min næse, min mund og min hud udstråler åndelig skønhed. Min krop er det Guddommelige Barns krop, og den er fuldkommen lige nu, i aften". Gentag dette inden i jer selv og mediter ganske stille over det, indtil I falder i søvn. Når I så vågner om morgenen, skal I sige højt til jer selv: "Ja, kære ... (sig jeres eget navn), der er en guddommelig alkymist inden i dig". Ved hjælp af den åndelige kraft i disse ord vil der om natten finde en fornyelse sted, en udfoldelse indefra, som gennemtrænger det åndelige legeme - dit åndelige tempel. Den indre alkymist har udryddet døde og trøtte celler, og guidet vil tone frem som ny hud med evig sundhed og skønhed. Evig ungdom er manifestationen af guddommelig kærlighed. Den guddommelige alkymist arbejder i vort tempel konstant, travlt beskæftiget med at skabe nye og smukke friske celler. Ungdommens Ånd er inden i vort tempel - vor guddommelige menneskelige skikkelse, og alt er såre godt. Om Santi! Santi! Santi! (Fred! Fred! Fred!).

Lær jer selv at smile sødmefyldt som barnet. Et smil fra sjælen giver åndelig modtagelighed. Et virkeligt smil er sand skønhed, et kunstværk frembragt af "den indre udødelige Hersker". Det er positivt at bekræfte for sig selv: "Jeg tænker positive tanker for hele verden. Gid hele verden må være lykkelig og glad." Sig til jer selv, før I begynder dagens arbejde: "I mig lever det fuldkomne, det Guddommelige. Jeg er nu alt, hvad jeg ønsker at være. Jeg kan se mit inderste, skønne væsen, og jeg vil udtrykke mig og handle i overensstemmelse dermed. Jeg er et Guddommeligt Barn. Jeg har, og vil altid have alt, hvad jeg ønsker mig!".

Lær at fylde jer selv med begejstring. Sig til jer selv: "Uendelig kærlighed fylder mit sind og min krop med det fuldkomne liv". Skab lys og skønhed omkring jer. Lad jeres gode humør strømme ud til alle. Nyd solens stråler.

I forstår, at jeg citerer fra Siddha-læren. Siddhaerne er de ældste Mestre, vi kender, og deres lære tidsfæstes tusinder af år før den historiske tid. De gik omkring og talte til folk og lærte dem en bedre livsform, længe før mennesket havde stiftet bekendtskab med nogen form for civilisation. De allerførste regenters systemer var baseret på Siddhaernes lære, men snart skete der det, at de mistede forståelsen af, at det var Gud, der udtrykte sig gennem dem, og de troede i stedet, at

det var dem selv, deres personlighed, som gjorde arbejdet. Hermed forlod de det åndelige og prioriterede det personlige eller det materielle; de glemte, at alt kommer eet sted fra, nemlig fra Gud. Disse regenters personlighedsbegreb var optakten til de divergerende trosretninger og den forskelligartede tænkemåde hos folket. Dette svarer efter vor opfattelse til beretningen om Babelstårnet. Siddhaerne har igennem tiderne bevaret den sande og oprindelige forståelse af, at Gud udtrykker sig ved at inspirere mennesket og alle sine skabninger, at Gud er Alt, og at det er Gud, der manifesterer sig gennem alt. Denne lære er de aldrig afvejet fra og har således bevaret den store fundamentale Sandhed."

Kapitel VI

Der var en mængde ting, der skulle undersøges, før vi kunne påbegynde selve rejsen over Himalaya bjergene, så vi besluttede at benytte landsbyen her som hovedkvarter. Vor kammerat, som vi havde efterladt, for at han skulle overvåge Emil i den anden landsby, sluttede sig til os her. Hans rapport lød på, at han havde talt med Emil, indtil klokken var næsten fire den pågældende dag, da Emil skulle mødes med os. Omkring det tidspunkt havde Emil sagt, at han skulle til at tænke på sin aftale, hvorefter hans krop blev inaktiv, og han lå stille på sofaen, som om han sov. Her blev han liggende i samme stilling indtil omkring klokken syv samme aften. Da blev kroppen langsomt mere og mere utydelig for til sidst helt at forsvinde. Det passede med det tidspunkt, da Emil var dukket op hos os i herberget i den lille landsby.

For os var det endnu for tidligt på året at vove sig op i bjergpassene; jeg siger med vilje 'for os', vor lille gruppe, for vi var etterhånden begyndt at føle os som de rene forhindringer. Det stod os ganske klart, at vore tre store venner (jeg kalder dem alle tre store, for det er den rette betegnelse) kunne have klaret turen på langt kortere tid alene, men de fulgtes med os, tålmodigt og uden en eneste klage.

Vi foretog en hel del korte ture fra hovedkvarteret med enten Jast eller Neprow som ledsager, og på hver eneste tur viste disse to mænd gang på gang de allerfineste menneskelige kvaliteter. På en af turene var de imidlertid alle tre med, både Jast, Neprow og Emil. Det var til en landsby, hvor vi skulle se et tempel ved navn 'Stilhedens Tempel' - templet der ikke er gjort med hænder. Landsbyen består kun af templet og de huse, der tilhører tempeltjenerne, og den ligger på et sted, hvor der før havde ligget en landsby, der var blevet så godt som udslettet, dels på grund af rovdyroverfald, og dels på grund af pest. Det blev os fortalt, at Mestrene var kommet til den næsten destruerede landsby og

havde fundet nogle få overlevende ud af ca. tre tusinde indbyggere. Mestrene havde da hjulpet dem, så både rovdyrangrebene og pesten ophørte. De få overlevende havde da svoret, at hvis de blev frelst, ville de leve i Guds Ånd og tjene Ham på den måde, som Han valgte. Mestrene var da draget bort, og da de senere vendte tilbage, havde de fundet dette tempel samt tempeltjenerne.

Templet er meget smukt og ligger på et højt plateau med vidt udsyn over landskabet. Det er ca. seks tusinde år gammelt og bygget af hvidt marmor. Man har aldrig behøvet at reparere det, da det reparerer sig selv. Hvis der bliver slået et stykke af marmoret, vokser der et nyt stykke ud, hvilket vi selv efterprøvede.

Emil fortalte os følgende: "Templet her hedder 'Stilhedens Tempel', Kraftens Bolig. Stilhed er kraft, for når vi finder det stille sted i vort indre, har vi nået kraftens bolig - det sted, hvor alt er eet - den eneste Kraft - Gud. Spredt kraft er det samme som støj. Koncentreret kraft er stilhed. Når vi ved koncentration (dragning mod et centrum) har opnået at samle alle vore kræfter til eet kraftpunkt, har vi fået kontakt med Gud i stilheden; vi er eet med Ham og dermed eet med al kraft.

Dette er menneskets arv. "Jeg og Faderen, vi er eet". Der er kun een vej, der fører til foreningen med Guds Kraft, og det er ved bevidst at kontakte Gud. Dette kan ikke gøres i det ydre, for Gud manifesterer sig indefra. "Herren er i sit hellige tempel". Kun ved at vende os fra det udvendige og mod sindets stilhed kan vi gøre os håb om en bevidst forening med Gud. Da vil vi forstå, at Hans Kraft er til vor rådighed, og da vil vi altid bruge den. Først da vil vi vide, at vi er eet med Hans Kraft.

Da vil menneskeheden finde forståelse. Mennesket vil lære at slippe selvbedrag og forfængelighed. Det vil blive sig sin uvidenhed og lidenhed bevidst. Da vil mennesket være parat til at lære. Det vil forstå, at den stolte ikke tager ved lære. Det vil vide, at kun den ydmyge kan modtage Sandheden. Mennesket vil da føle den faste klippe under sine fødder, vil ikke længer begå fejltrin, men vil i ro og harmoni træffe de rette afgørelser.

At erkende at Gud er den eneste kraft, det eneste stof og den eneste intelligens kan være meget vanskeligt i begyndelsen, men når mennesket virkelig forstår Guds sande natur og lader Ham komme til udtryk i væsen og væren, da vil det altid bruge Hans kraft. Da vil mennesket altid føle sig som en del af denne kraft - når det spiser, når det bevæger sig, når det ånder, og den vil gennemsyre menneskets hele livsudfoldelse. Når mennesket ikke udtrykker og udfolder sig i overensstemmelse med Gud, er det, fordi det ikke har erkendt Guds enorme kraft og derfor ikke er sig bevidst, at denne kraft er til menneskets disposition.

Vi når ikke til Gud ved højkrøstet tale og forfængelige gentagelser, ej

heller ved at bruge mange ord. Vi må søge Gud gennem Kristus, det usynlige forbindelsesled, som vi har i vort indre. Når Faderen i os æres i Ånd og i Sandhed, hører Han den sjæl, som oprigtigt åbner sig og kalder. Den, som forener sig med Faderen i sit inderste, vil føle kraftens gennemstrømning som svar på ethvert ønske. Thi den, som i sin sjæls lønkammer erkender Faderen og trofast bekender sig til Ham - ham vil Faderen klart belønne. Hvor ofte åbenbarede Jesus ikke denne personlige kontakt med Faderen? Husker I, hvordan Han til stadighed og bevidst samtalede med Gud i sit indre. Husker I, hvordan Han talte med Ham, som om Han var personligt til stede. I ved, hvor kraftfuld denne lønlige indre forbindelse gjorde Ham. Han var sig fuldt bevidst, at Gud ikke taler gennem ild, jordskælv eller storm, men med en stille, næppe hørlig stemme -stemmen dybt i vor egen sjæl.

Når mennesket har lært dette, vil det blive harmonisk. Det vil lære at tænke i klare baner. Vanetænkningen vil ophøre, og nye, livgivende tanker vil træde i stedet. Mennesket vil opdage, at der eksisterer en ordnet og kraftfuld harmoni, og med denne erkendelse vil det endelig lære, at kun i den indre stilhed kan det blive bekendt med den sande natur af de problemer, som man kæmper med i dagligdagen. Det vil medføre, at mennesket ikke længere behøver at føre sin ørkesløse, daglige kamp for tilværelsen og føle, at det hele har været mere eller mindre forgæves.

Hvis mennesket blot ville lære den virkelig ukendte - sig selv - at kende, acceptere denne fremmede i sit inderste og ikke slippe ham ud igen. Der vil det lære den farligste fjende at kende, og der vil det lære at mestre ham. Da vil mennesket genkende sit sande selv. Da vil det finde sin oprigtige ven, sin vise læremester, sin pålideligste rådgiver - sig selv. I sit inderste vil mennesket finde det alter, hvorpå den evige ild, Gud, brænder - kilden til al godhed, al styrke, al kraft -sig selv. Det vil erkende, at Gud er den inderste stilhed, at inderst inde i det selv findes det Allerhelligste. Da vil mennesket både føle og vide, at hvert eneste af dets ønsker allerede eksisterer i Gudssindet og derfor er Guds ønsker. Det vil føle og vide, hvor nært Gud og mennesket er forbundet - som Faderen og Sønnen. Det vil gå op for mennesket, at det kun er i dets egen bevidsthed, at adskillelsen har fundet sted - at det, der tilsyneladende var to -ligesom ånd og krop tilsyneladende var to - i virkeligheden er eet.

Gud er indeholdt i både himmel og jord. Det var den åbenbaring, Jakob fik i stilheden. Han havde sovet på materialismens sten, men så pludselig med guddommelig klarhed, at det ydre blot er en udformning af det indre billede. Denne åbenbaring gjorde så dybt indtryk på ham, at han udbrød: "Sandelig, Herren (eller loven) er på dette sted (jorden eller kroppen), og jeg vidste det ikke. Visselig, her er Guds hus, og her er himmelens port". Det vil gå op for mennesket, ligesom for Jakob, at den virkelige port til himlen findes i dets egen bevidsthed.

Den "bevidsthedsstige", som blev åbenbaret for Jakob, er den, vi alle må klatre op ad for at nå ind til stilhedens lønkammer i det

Højeste, hvor det vil blive os klart, at vi befinder os i selve centrum af al skabelse, at vi er eet med alt, både synligt og usynligt, at vi er i al skabelse, og at al skabelse er i os. I åbenbaringen så Jakob en stige, der gik fra jorden til himlen, og han så Guds engle stige op og ned - Guds tanker, der omformes fra Ånd til materie og fra materie til Ånd. Det var samme åbenbaring, Jesus fik, da "Himlene åbnede sig for Ham", og han så den vidunderlige lov - at tanker, som undfanges i det guddommelige sind, kommer til udtryk og manifesteres som form.

For Mesteren var åbenbaringen af denne lov så fuldkommen, at Han straks vidste, at al form eller materie kunne omdannes eller ændres, ved at man ændrede sin egen bevidsthed i forhold til den. Først fristedes Han til at omforme sten til brød for at stille sin sult, men åbenbaringen af loven havde givet Ham den fulde indsigt, så Han forstod, at såvel sten som alle andre manifesterede former har sin oprindelse i det Universelle Tanke-Stof - Gud - og er udtryksformer fra det guddommelige Sind, så at alle endnu ikke udtrykte ønsker allerede findes som Universelt Stof i det Universelle Sind, rede til at blive skabt eller komme til udtryk som manifestation for at opfylde ethvert behov. Han erkendte, at Hans behov for brød eller et hvilket som helst andet behov, lige så vel kunne dækkes, ved at Han omformede det allerede eksisterende Universelle Stof, som er uden grænser, som ved at Han omdannede sten. Ethvert menneskeligt ønske, som er udtryk for noget godt, er Guds ønske; derfor er tilstrømningen fra Guds Universelle Stof ubegrænset, og hvert eneste ønske kan opfyldes. Vor opgave består blot i at lære at anvende, hvad Gud allerede har skabt for os, og det er Hans ønske, at vi gør det, så at vi kan blive befriet for enhver begrænsning og blive fuldkommen frie.

Da Jesus sagde: "Jeg er døren", mente Han, at JEG ER i enhver sjæl er døren, gennem hvilken livet, kraften og stoffet - Gud -kommer ind og udtrykker sig gennem individet. Dette JEG ER, er udtryk for eet Hele, som dækker ønske, tanke, ord og handling. JEG ER - GUDS VÆSEN, kraft, stof, visdom, formuleres via bevidstheden. Derfor sagde Mesteren: "Det skal ske dig, som du tror", og "alt er muligt for den, der tror".

Vi forstår nu, at Gud er i vor sjæl som kraft, stof og intelligens - eller åndelige termer, som visdom, kærlighed og sandhed, og finder udtryk eller bliver omformet i vor bevidsthed. Bevidstheden, som findes i Guds uendelige væsen og i mennesket, er afhængig af den måde, sindet opfatter på, af troen. Det er, når troen ikke er eet med Ånden, at vor form ældes og dør. Når vi indser, at Ånd er alt, og at formen evigt er udtryk for Ånden, da vil vi forstå, at alle manifesterede former er Ånd.

Den næste store sandhed, som denne bevidstgørelse vil føre til, er, at ethvert individ er undfanget som en perfekt tanke, et fuldkomment billede i det guddommelige Væsen, og er en del af dette Væsen. Ikke een af os skal skabe os selv. Vi er et billede på det fuldkomne i det

fuldkomne Guds-Sind. Vi er fuldkomne. Ved at bevidstgøre denne virkelighed kan vi komme i kontakt med det Guddommelige og genskabe, hvad Gud allerede har skabt i os. Det er, hvad Jesus mente, da Han talte om genfødsel. Det er den store gave, vi kan få i stilheden, thi når vi forbinder os med Guds væsen i os, kan vi tænke med Guds Væsen, og vi vil lære os selv at kende, som vi i virkeligheden er, i stedet for som vi troede, vi var. Vi kommer i kontakt med Guds Væsen ved at tænke sandt, og vore handlinger vil således blive sande udtryksformer. Sande eller harmoniske udtryksformer eller handlinger kan ikke baseres på en tankegang, der bygger på usandhed. Men hvadenten den ydre form er fuldkommen eller ej, er Væsenet i formen fuldkommen - den er Gud. Det er ikke Væsenet i formen, vi skal ændre, men den skikkelse, som Væsenet har påtaget sig, og det gør man ved at forny sindet, eller ved at omskabe den manglende indsigt til den fuldkomne forståelse, ved at ændre tanken, så den fra at være menneskeskabt bliver Guds-skabt. Forstår I, hvor vigtigt det er at opsøge Gud, at skabe kontakt med Gud, at blive eet med Ham og give udtryk for Ham. Forstår I, hvor vigtigt det er at finde stilheden og harmonien i sit sind, og at det Guddommelige Sind i al sin glans overstråler bevidstheden. Da vil vi opleve, hvordan solen vil stige op og varme os med retfærdighed og helbredelse i sine stråler. Guds Sind oplyser bevidstheden, som solens stråler oplyser et mørkt værelse. Når man indlader Universets Ånd i sit sind, føles det som at udlufte et trangt, længe tillukket værelse med den skønneste, rene luft. Man ser det højeste, det reneste, og man ved, at man kun har nødtigt at bygge eet tempel. Den Levende Guds Tempel er en blanding af stort og småt, og således bliver det små eet med det store. Al urenhed opstår ved, at det små bliver adskilt fra det store. I foreningen skabes renheden, så der ikke længer eksisterer noget stort eller småt, men blot en enhed, som er den rene, friske luft. På samme måde skal vi forstå, at Gud er Eet, og alt, både synligt og usynligt er Eet med Ham. Det er adskillelsen fra Gud, der er årsag til synd, sygdom, fattigdom og død. Det er foreningen med Ham, som gør mennesket til et helt Væsen, som bevidstgør det fuldkomne.

Splittelsen, afsondringen fra helheden symbolister ved englens nedstigen ad bevidsthedens stige. Genforeningen med enheden er englens opstigen. Nedstigningen er god, for enheden bliver derved udtrykt i mangfoldighed, men i mangfoldigheden behøver der ikke være nogen splittelse. Mangfoldigheden er blevet misforstået af mennesket, så den i den personlige udformning er blevet til splittelse. Hver enkelt sjæls livsopgave består i at højne det personlige synspunkt, den individuelle opfattelse, i sin bevidsthed til et niveau, hvor det personlige ikke spalter sig ud fra Helet. Når alle kan mødes i een harmoni på eet sted, nemlig i klarhed og bevidsthed om at alt, synligt såvel som usynligt, har samme oprindelse, nemlig Gud, da står vi på forvandlingens bjerg. Først ser vi Jesus og med Ham Moses og Elias - eller Loven, Profetien og Kristus (kraften i mennesket til at kende Gud), og vi tror, at vi skal bygge tre templer, men så forstår vi den dybere mening. Det er os givet at kunne erkende menneskets

udødelighed og at vide, at Guddommelighed aldrig forgår, at det guddommelige menneske er udødeligt, evigt. Så forsvinder Moses (loven) og Elias (profetien), og Kristus står alene tilbage, altoverskyggende, og vi forstår endelig, at vi kun skal bygge eet tempel - den Levende Guds Tempel dybt i vort indre. Da fylder den Hellige Ånd vor bevidsthed, og vore sansers bedrag, synd, sygdom, fattigdom og død eksisterer ikke længer. Det er stilhedens store gave til os.

Dette tempel, som har den evne at kunne udbedre sig selv, når det bliver beskadiget, er symbol på vort eget legeme - det tempel, Jesus talte om, templet, som ikke er gjort af hænder, som er evigt i Himlen - det er det, vi skal virkeliggøre her på jorden".

Kapitel VII

Da vi kom tilbage til landsbyen, var der kommet en hel del folk fra oplandet, og ligeledes var nogle Mestre ankommet for at deltage i en pilgrimsfærd til en landsby, der, som vi fik at vide, lå ca. to hundrede og femogtyve miles borte. Det undrede os, at vi skulle til den pågældende landsby, for vi havde lige været i den retning og havde konstateret, at vejen, der førte videre, førte igennem en sandørken.

Det var ingen virkelig ørken, men en højtliggende slette dækket med sandbanker, som vinden flyttede hid og did, og hvor der kun var meget lidt vegetation. På den anden side af dette ørkenagtige landskab førte stien over en lille bjergkæde - en udløber af Himalaya. Om aftenen, da vi blev opfordret til at deltage i turen, fik vi besked på, at vi ikke behøvede at tage al vor oppakning med, da vi ikke skulle så langt som til selve Himalaya bjergene. Turen skulle påbegyndes den følgende mandag.

Jast og Neprow havde naturligvis tilrettelagt alt, og tidligt mandag morgen drog vi af sted sammen med ca. tre hundrede andre. Størstedelen af de mennesker, som var med, havde forskellige lidelser, som de søgte helbredelse for. Alt gik godt indtil den følgende lørdag, da det voldsomste uvejr, som vi nogensinde havde oplevet, brød løs. Det styrtede ned i samfulde tre dage og nætter -forløberen for sommeren, som de kaldte det. Vi havde slået lejr på et sted, der lå i læ for uvejret, så vi led ingen nød, men vi havde en stor bekymring, og det var provianten, for vi var overbevist om, at denne forsinkelse ville få alvorlige følger for alle, da vi kun lige akkurat havde medbragt proviant nok til den planlagte tur og ikke kalkuleret med forsinkelser. Da der, såvidt vi vidste, ikke var nogen steder i nærheden, hvor vi kunne få suppleret op, bortset fra vort

udgangspunkt, som var ca. et hundrede og femogtyve miles borte og på den anden side af omtalte sandørken, var vi meget betænkelige ved situationen.

Torsdag morgen skinnede solen klart, og vi regnede med, at vi så straks skulle skynde os videre, men i stedet fik vi besked på at blive, hvor vi var, indtil stierne var blevet tørre og floderne faldet til ro, så vor videre færd kunne foregå så ubesværet som muligt. Vi frygtede alle, at vi skulle løbe tør for proviant, og en fra vor gruppe luftede vor ængstelse. Emil, som var den, der stod for hele forplejningen, kom hen til os og sagde: "I behøver ikke være ængstelige. Tager Gud sig ikke af alle sine skabninger, både stor og lille, og er vi ikke Hans skabninger? Se, her har jeg noget korn, noget frø. Det vil jeg så, og med denne handling har jeg tydeligt vist, at jeg ønsker korn. Jeg har dannet et billede af korn i mit sind. Jeg har opfyldt loven, og når tiden er inde, vil den blive fuldbyrdet. Skal vi nu vente på, at naturens langsommelige proces - langsom vækst og langsom modning - skal skaffe os vort korn? I så fald ville vi være nødt til at vente længe.

Hvorfor skulle vi ikke benytte os af en højere og mere fuldkommen lov, som er givet os af Faderen? Alt, hvad vi behøver, er at søge stilheden og visualisere korn eller skabe det i tanken, og vi vil få korn lige til at bruge. Hvis I betvivler det, kan I samle det, male det til mel og lave det til brød." Og der - lige for vore øjne - så vi kornet vokse og modnes og ligge klar til brug, så vi samlede det sammen, malede det og bagte brød.

Da vi havde gjort det, sagde Emil til os: "Hvad I nu har set, det tror I på, men hvorfor skulle vi ikke benytte os af en endnu mere fuldkommen lov og frembringe noget endnu bedre, eller lige nøjagtig, hvad I ønsker - brød? I vil nu se, at når jeg bruger denne mere fuldkomne eller højere lov, så kan jeg skabe nøjagtig det, jeg har brug for - brød." Og vi stod som tryllebundne og så på et stort brød i hans hænder, og endnu et og endnu et, og det holdt ikke op, før der var fyrrer brød på bordet foran os, tilsyneladende anbragt der af Emil selv. Han bemærkede: "Kan I se, der er nok til alle, og hvis det ikke skulle være tilstrækkeligt, kan vi få flere - lige til vi er mættet og endog har overskud til at gemme". Vi spiste alle af brødene og var enige om, at det smagte dejligt.

"Da Jesus i Galilæa spurgte Filip: "Hvor skal vi købe brød?" gjorde Han det for at sætte ham på prøve, for Han var fuldt vidende om, at de ikke behøvede købe brød for at føde den forsamlede skare, ej heller bekymre sig om, hvorfra det skulle fremskaffes. Han benyttede lejligheden til at vise sine disciple kraften gennem brød gennemsyret eller formet af Ånden. Det dødelige menneske tænker næsten altid som Filip. Han kalkulerede, som den menneskelige bevidsthed af i dag kalkulerer på basis af det, dens øjne ser, det man kan holde i sine hænder. Man tænker, at der kun er så og så meget brød, så og så megen proviant, så og så mange penge at købe for. Jesus vidste, at for

den, der har Kristusbevidsthed, findes ingen grænser.

I Kristusbevidsthed stolede Han da på Gud, Skaberen af alt, og takkede for kraften og stoffet, som er til for at dække alle behov. Så brød Han brødet og delte ud gennem sine disciple til de trængende, og da sulten var stillet, var der tolv kurve tilovers. Jesus var aldrig afhængig af andres overskud, hverken for sit eget vedkommende, eller når andre skulle hjælpes, men Han viste os, at vi kan få alle vore behov dækket direkte fra det Universelle, hvor alt stof og alle former findes, at det eneste, vi har nødig, er at omforme eller frembringe det. Det samme gjorde sig gældende, da Elisa forsynede enken med olie. Han henvendte sig ikke til en anden, som havde overskud af olie, for hvis han havde gjort det, havde han selv skabt en grænse. Han forvaltede sin Universelle Kraft, og den eneste begrænsning, der opstod, var, at alle dunkene blev fyldte. Olien kunne have flydt lige til nu, hvis der havde været tilstrækkelig mange dunke til at rumme den.

Dette er ikke hypnose. Ingen af jer har nogen fornemmelse af at være under hypnose. Jeg vil endog hævde, at det eneste, der i denne forbindelse kan have noget med hypnose at gøre, er den selvhypnose, det er at tro, at vi ikke alle kan virke i den guddommelige fuldkommenhed og skabe de ting og de tilstande, som vi ønsker.

Er behovet da ikke analogt med ønsket om at skabe? I stedet for at udfolde jer og skabe, sådan som Gud ønsker det, ruller I jer sammen i jeres skal og siger: "Jeg kan ikke", og I hypnotiserer jer selv til virkelig at tro, at I er isoleret fra Gud. I lever simpelthen ikke op til jeres egen fuldkommenhed og lader den udfolde sig. I lader ikke Gud udtrykke sig gennem jer, selv om det er Hans ønske. Sagde Jesus, den store Mester, ikke: "Den, der tror på mig, han skal også gøre de gerninger, jeg gør, ja, han skal gøre endnu større gerninger"? Var det måske ikke Jesu virkelige mission her på jorden at vise os, at vi som Guds børn, eller som det sande menneske, evner at skabe lige så fuldkomment og harmonisk som Gud selv? Da Jesus sagde til den blinde mand, at han skulle tvætte sig i Siloam dammen, var det da ikke hensigten, at denne handling skulle åbne alles øjne? Det var meningen, at alle skulle indse, at Jesus var sendt hertil af Faderen for at vise os, at Faderens vilje er, at vi skal være skabende ligesom Han. Alle skal komme til at udføre det fuldkomne, ganske som Jesus, ved at erkende og bekende sig til Kristus i sig selv og i alle.

Jeg kan gå et skridt videre. I har nu lige set, at det brød, jeg modtog og holdt i min hånd, blev fortæret, som var det brændt op. Hvad var det, der skete? Jeg misbrugte den fuldkomne lov, ved hjælp af hvilken min tanke manifesteredes, og den tilintetgjorde det, som jeg skabte, fordi jeg misbrugte den, anvendte den forkert - den fuldkomne lov, som er lige så stringent som musik eller matematik eller en hvilken som helst anden såkaldt naturlov. Hvis jeg havde fortsat med misbruget af den fuldkomne lov, ville den have tilintetgjort, ikke

alene det, jeg skabte, men også mig selv, skaberens.

Er brødet da virkelig ødelagt? Vi må indrømme, at formen er ændret, for i stedet for brødet har vi en lille smule aske. Mon der i virkeligheden ikke er sket det, at det er vendt tilbage til det Universelle Stof - Gud - hvorfra det kom? Er dette ikke den store retfærdige Lov?

For nogen tid siden overværede I, at der blev dannet is i et glas, efter jeres opfattelse uden nogen tilsyneladende grund. Forstår I nu, at det er ved hjælp af den samme lov, jeg skabte både is og brød. Loven er til fri disposition, så længe jeg anvender den i menneskehedens tjeneste, så længe jeg selv er et levende udtryk for loven, så længe jeg anvender den, som Gud ønsker, alle skulle anvende den. Det er godt og rigtigt at lave brød eller is eller hvad som helst, vi har brug for, og alle må bestræbe sig på at udvikle sig til at kunne gøre disse ting.

Forstår I nu, at ved at gøre brug af den højeste Lov, Guds absolutte Lov, kan I selv frembringe alt, hvad I trænger til, alt hvad I skaber i jeres sind som jeres højeste ønske, jeres idealbillede, og at Gud vil frydes over jeres større beherskelse af Loven, når I viser, at I ved, at I er Guds fuldkomne børn?

Det er ensbetydende med frihed - befrielse for eksistentielle bindinger og al anden trældom. Så vidt jeg kan se, vil eksistensen - kommercialismen i løbet af få år blive den største binding af alle. Hvis det fortsætter i samme tempo, som det er begyndt, vil det kommercielle komme til at dominere menneskets sjæl og krop, og resultatet deraf kan kun blive tilintetgørelse, både af det falske aspekt og af dem, som lader sig binde dertil. Der er ingen tvivl om, at forretning, det kommercielle, i begyndelsen foregik på et højt åndeligt plan, men materialismen har fået lov til at snige sig ind, og det vil uvægerligt afstedkomme, at selve den kraft, der er brugt til at skabe med, bliver den samme som den, der tilintetgør. Hvis kraften ikke bruges rigtigt, vil den skabende kraft altid blive udlignet med den ødelæggende kraft. Mon vi ikke netop oplever den kommercielle verden og alle begrænsningerne som så stort et pres, for at vi skal indse, at vi skal hæve os over disse tilstande, overvinde dem? Og den eneste måde vi kan gøre det på - er det ikke ved simpelthen at erkende, at vi må fungere som fuldkomne børn af Gud - højne vor bevidsthed til Kristusbevidsthed? Var det ikke det, Jesus underviste os i her på jorden? Var hele Hans liv ikke et levende udtryk for det?

Kære Brødre! I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud. Det betyder, at dengang var al skabelse i u manifesteret tilstand indeholdt i Universets Ånd - eller som det også udtrykkes - alt var kaos. Den oprindelige betydning af dette ord er virkelighed. Ordet kaos er blevet misfortolket, så det er kommet til at betyde oprørte eller stridende tilstande i stedet for en dyb, åndelig virkelighedstilstand, evigt afventende den skabende afgørelse - det talte ord, hvorigennem en manifestering kan finde sted.

Da Gudsprincippet nærrede ønske om at skabe verden af Universets

tankemateriale, var Gud stille og kontemplativ. Med andre ord - Han så for sig en idealverden. Han fastholdt det materiale, det stof, som verden skulle skabes af, så længe i sit sind, at vibrationerne sænkedes; så udtalte Han Ordet, og verden blev skabt. Vi kan sige det på en anden måde - Gud visualiserede et mentalt mønster, en støbeform, så det stof, der skulle bruges til verdens skabelse, kunne tilflyde denne - og verden fremstod - en perfekt skabelse - formet som det mønster, Gudsbevidstheden havde visualiseret.

Verden kunne stadig eksistere som tanke hos Gud - den uendelige Kraft - ønsket om at skabe verden, at gøre den synlig, kunne have eksisteret for evigt, hvis ikke det uendelige, det afgørende ord var blevet udtalt til den formløse æter; uden dette ville intet være blevet skabt eller manifesteret. At omforme tanker og ønsker til synlige resultater - at skabe ordnede former af en virkelighedstilstand kræver, selv for den Uendelige, Almægtige Skaber, det definitive, positive "Der blive". På samme måde må vi tage den afgørende beslutning.

Gud rummer i sit Sind den ideelle, fuldkomne verden til mindste detalje, og den må nødvendigvis blive til en realitet, hvor alle Hans børn, alle Hans skabninger og alle Hans skabelser kan leve i fred og harmoni, som i himlen, et ideelt hjem. Det er den fuldkomne verden, Gud skabte i sin bevidsthed, og det er den, Hans tanke former lige nu; tidspunktet for dens manifestation ligger udelukkende i vor egen accept. Når vi kan acceptere og erkende, at vi alle er et hele, som eet menneske, at vi alle er en del af den guddommelige helhed, det guddommelige legeme, på samme måde som den mindste celle er en del af vor krop - da lever vi i Guds rige og er en del af det - da har vi himlen her på jorden.

For at opnå dette må vi forstå, at der intet materielt er i himlen; alt er åndeligt. Vi må erkende, at himlen er den fuldkomne bevidsthedstilstand - at den fuldkomne verden er her på jorden nu; vi skal blot acceptere det. Den fuldkomne verden er her i os og omkring os - den venter blot på, at vi skal åbne vort indre øje. Gennem dette øje skal vore legemer blive oplyst af det lys, som hverken kommer fra solen eller månen, men fra Faderen; og Faderen er lige her i den allerinderste del af vort væsen. Vi må gøre os klart, at der ikke er noget materielt, at alt er åndeligt. Vi må forestille os den vidunderlige, åndelige verden, som Gud har givet os, at den er lige her og lige nu, hvis vi blot kan erkende den.

I må forstå, at alt er skabt af Gud således. Først fordybede Gud sig i stilhed og så lyset. Så sagde Han: "Der blive lys", og sådan skete det. På samme måde sagde Han: "Der blive en hvælving", og det skete. Således blev alt skabt. Han var tro mod hvert skabt billede og fastholdt formen i bevidstheden, udtalte så ordet, og billedet tog synlig form. Således også mennesket. Gud sagde: "Lad os gøre mennesker i vort billede, så de ligner os til at herske over alt levende på jorden". Gud, alt det gode, skabte alle gode ting, mennesket som

det største og sidste og som hersker over alt. Da så mennesket kun det gode, og alt var godt, indtil mennesket skilte sig ud fra Gud og så dualiteten eller det tvedelte. Mennesket skabte med sin tanke en todelthed - den ene god og den anden det modsatte, for når der var to måtte de være modsætninger - god og ond. Det onde opstod således ved, at mennesket havde fuldkommen magt til at frembringe det, som det så. Hvis mennesket ikke havde set det onde, havde det onde ikke fået nogen kraft, ingen chance for at komme til udtryk. Kun det gode ville være blevet formuleret, og vi ville være så fuldkomne som det billede, Gud har skabt os i. Så ville himlen altid have været på jorden som i Guds billede; det samme billede må vi skabe, for at det kan manifestere sig. Jesus var i sin fulde ret til at sige, at Han kom fra himlen; thi vi kommer jo alle fra himlen - det store Universelle Tankesind.

Da mennesket er skabt i Guds billede og som Gud, har Gud også givet mennesket magt til at skabe, nøjagtig som Han skaber. Tror I ikke, at Gud endog forventer, at mennesket skal anvende den magt og udfolde sig i frihed, ganske som Gud selv? Først føle behovet, så skabe det gode, det ideelle, som skal fyldes i den form, som bevidstheden fastholder, og som kommer fra tankematerien i Universet. Det næste er at fremsige ordet - at det bliver således.

Da Jesus blev korsfæstet, gav Han sit kød, det ydre, det vi kan se, for at vise, at der findes et indre, åndeligt legeme, Han manifesterede, da Han stod op fra graven. Det var det legeme, Han talte om, da Han sagde, "Bryd dette tempel ned, og på tre dage skal jeg rejse det igen".

Dette gjorde Han for at vise os, at vi også har et åndeligt legeme, og at vi kan gøre det samme, som Han gjorde. Det er ganske givet, at Jesus, hvis Han havde villet, havde kunnet redde sig selv. Det er ganske givet, at Han vidste, at der skete store ændringer i Hans krop. Han vidste også, at de andre ikke forstod, at også de kunne fremkalde det åndelige legeme, hvilket Han forsøgte at få dem til at indse. De så stadig kun det personlige, og Han indså, at hvis Han fremkaldte det åndelige legeme uden nogen kendelig ændring, så ville folk ikke være i stand til at skelne mellem det materielle og det åndelige legeme; så Han valgte korsfæstelsen - det synlige tegn på forandringen.

Det var i sandhed Kristus i mennesket, den store Mester, Jesus, som vi alle elsker og ærer, kom for at vise os. Levede Han ikke sit liv her på jorden for at vise os den lige vej til Gud? Kan vi gøre andet end at elske og følge den vej, denne ideelle livsform, når den først er åbenbaret for os, hvad enten vor gerning består i at så, lave brød eller nogle af de mange ting, som er nødvendige for den menneskelige eksistens? Er dette vort arbejde ikke blot at betragte som en skole, der lærer os sand udfoldelse? En dag skal vi erkende, at vi i sandhed er Guds børn, og ikke Guds tyende, at vi som Guds børn kan alt og har alt, hvad Faderen har, og at vi kan anvende det lige så frit som Faderen selv.

Jeg indrømmer, det kræver en vældig tro i begyndelsen, en tro, som normalt må vokse stille og indøves vedholdende, som matematik og musik må indlæres, indtil vi når til det sted, hvor vi ved. Da vil vi mærke den storslåede og vidunderlige frihed. Jesus er det bedste eksempel på en sand udfoldelse i dette liv. Kan I fornemme den kraft, Hans navn, Jesus, udstråler - den manifesterede Kristus - Guds udtryk i det menneskelige legeme? Jesus opnåede den tilstand, hvor Han stode fuldt og helt på sin inderste viden - den fulde erkendelse af Gud. Det alene var årsagen til Hans fuldbyrdede gerninger på jorden.

Han stode ikke på sin egen viljestyrke, ej heller på stærke, koncentrerede tanker. Vi må heller ikke stole på vor egen vilje eller koncentrerede tankekraft, men på Guds vilje. "Ske ikke min vilje, men Din". Vilje til at udføre Guds vilje. I ved, at Jesus i eet og alt kun ville det, der var Guds vilje, og at Han kun gjorde det, Gud ønskede, Han skulle gøre.

I har bemærket, at det ofte nævnes, at Jesus gik op på et højt bjerg. Om Han rent fysisk gik op på et højt bjerg eller ej, ved jeg ikke, men jeg ved, at vi alle må stige op på bjerget - vor højeste bevidsthed - for at blive forklaret, for at få klarhed. Bjerget er vor hjerne, hvor vi med ånd<.L tanker må udvikle den nødvendige kraft. Fra hjertet, kærlighedscentret, skal kærligheden da strømme til for at forene sig med kraften - og dermed er Kristus åbenbaret. Menneskesønnen fornemmer, at Han er Guds søn, den enbårne, i hvem Faderen har velbehag. Og dette må vi virkelig gøre for alle ved konstant kærlighedsudfoldelse.

Prøv at koncentrere jer et øjeblik og tænk på de utallige sandskorn på stranden, de utallige dråber vand, der tilsammen udgør alle jordens vande, de utallige livsformer i alle jordens vande. Forestil jer det uendelige antal partikler, som udgør jorden, de utallige træer, planter, blomster og buske på jorden, de utallige former for dyreliv på jorden. Tænk, hvad det vil sige, at det alt sammen, hver eneste enhed, er en udformning af idealbilledet skabt i den store universelle Gudsånd - at alt er udtryk for det eneste liv, Guds liv. Tænk så på det enorme antal sjæle, der er født på denne jord, og erkend da, at hver sjæl er en fuldendt udformning af Guds billede, sådan som Gud ser sig selv, at hver sjæl har fået den samme kraft og magt som Gud selv repræsenterer Gud selv. Tror I ikke, at Gud vil, at Gud ønsker, at mennesket skal udfolde disse Gud-inspirerede kvaliteter og virke som Gud, bruge hele arven fra Faderen, den store Universelle Tanke - i alt, gennem alt og over alt? Erkend da, at ethvert individ er Andens (det usynliges) udtryksform i det synlige, og at det er Guds ønske at komme til udfoldelse gennem denne skabelse. Når vi kan erkende og acceptere det, kan vi virkelig sige med Jesus: "Se, her er Kristus". Ved fuldtud at erkende sin guddommelighed opnåede Han at mestre det verdslige eller kødet. Som Han levede livet, skal også vi komme til at leve det".

Kapitel VIII

Med otte dages forsinkelse brød vi op den følgende mandag morgen og fortsatte vor afbrudte færd. Efter tre dages forløb kom vi til en flod, som var ca. to tusinfod bred. Flodlejet var fyldt til randen af den rivende strøm, som skød en fart af mindst ti miles i timen. Under normale forhold skulle man kunne komme over floden uden besvær på dette sted.

Vi besluttede os til at slå lejr til næste morgen for at observere vandets stigen og falden. Det blev os fortalt, at der længere oppe ad floden var en bro, hvor vi kunne komme over, men det ville betyde en lang omvej, som ville koste os mindst fire dage, så vi håbede på, at floden ville stilnes og vandet synke, så vi i stedet for at gå den lange omvej kunne vente her nogle dage. Vi var blevet helt klar over, at vi ikke behøvede at nære nogen bekymringer med hensyn til proviant, for fra hin dag, da vort forråd var sluppet op, var samtlige tre hundrede mennesker blevet forsynet med føde til overflod fra det usynlige, som vi kaldte det, og det varedede ved i fire og tres dage, lige til vi kom tilbage til den landsby, vi var startet fra. Der var dog ingen af os, der virkelig havde begrebet den dybere mening med de ting, vi oplevede, og den fuldkomne lov, som vi alle skulle kunne bruge, var stadig uudgrundelig for os.

Da vi var samlet om morgenmåden næste morgen, blev vi præsenteret for fem fremmede, som var kommet til lejren. Det blev nævnt, at de var sammen med nogle, som havde slået lejr på den anden side af floden, og at de var på vej tilbage fra den landsby, som vi var på vej til. Vi gjorde os ikke så mange tanker om dem på det tidspunkt, da vi regnede med, at de havde fundet en båd og var kommet over i den. En fra vor gruppe sagde: "Hvis de har en båd, hvorfor kan vi så ikke låne den til at komme over med?" Jeg tror, at vi alle øjnede en mulighed for at slippe ud af vort bekneb, men fik at vide, at der ikke var nogen, der havde en båd.

Efter morgenmåden var vi alle samlet på flodbredden. Vi bemærkede, at Emil, Jast og Neprow samt fire andre stod og talte med de fem fremmede, hvorefter Jast kom hen til os og sagde, at de godt kunne tænke sig at følge med de fremmede over til deres lejr på den anden side af floden, da de havde besluttet, at vi skulle vente til næste morgen for at se, om vandet ville synke. Vor nysgerrighed blev selvfølgelig vakt, og vi fandt det temmelig dumdristigt at forsøge at svømme over en flod med så stærk strøm blot for at aflægge en visit hos en nabo. Vi var overbevist om, at det var den eneste måde, man kunne komme over på.

Da Jast kom tilbage til de andre, gik alle tolv, fuldt påklædt, ned til flodbredden og trådte med største sindsro ud på vandet, ikke i vandet. Jeg skal aldrig glemme mine følelser, da jeg så disse tolv mænd træde

ud på den rivende flod fra den faste jordbund. Jeg holdt vejret og ventede naturligvis at se dem plumpe i og forsvinde. Det, fik jeg bagefter at vide, havde alle de andre også troet. I de øjeblikke der gik, indtil de alle var nået ca. halvvejs over, var der vist ikke een, der ikke holdt vejret af forbløffelse over at se de tolv mænd spadsere roligt over floden, lette og ubesværede. Det eneste, der rørte vandet, var sålerne på deres sandaler. Da de gik i land på den anden bred, følte jeg, at en byrde på flere tons var blevet løftet fra mine skuldre, og jeg er sikker på, at alle de andre havde samme følelse, efter de lettelsens suk at bedømme, som man hørte, da den sidste gik i land. Det var en oplevelse, som ikke kan beskrives med ord. De syv som hørte til vort selskab, vendte tilbage til frokost. Selv om spændingen ikke var så intens, da de gik over anden gang, åndede alle alligevel lettet op, da de var sikkert i land igen. Alle var blevet på flodbredden hele formiddagen for at overvære tilbagekomsten. Der var ikke mange kommentarer til det, vi havde overværet; alle var overvældede og tænkssomme.

Om eftermiddagen blev vi enige om, at vi blev nødt til at gå den lange vej for at komme over floden, så vi stod tidligt op næste morgen og beredte os til turen. Før vi drog af sted, blev vi vidne til, at to og halvtreds af de i alt ca. tre hundrede deltagere i valfarten gik ned til floden og ganske roligt gik over, præcis som de tolv havde gjort det dagen i forvejen. Vi fik besked om, at vi kunne gå over sammen med dem, men ingen af os havde stærk nok tro til at vove forsøget. Jast og Neprow insisterede på at gå omvejen sammen med os, men skønt vi forsøgte at tale dem fra det, for de kunne jo gå med de andre over floden og slippe for det ekstra besvær, var de ubøjelige og blev hos os, idet de påstod, at det absolut ikke var noget besvær for dem.

Det, der beskæftigede vore tanker, og som vore samtaler drejede sig om i de fire dage, der gik, inden vi atter kunne slutte os til dem, der var gået over floden, var de fantastiske ting, vi havde oplevet på den korte tid, vi havde opholdt os hos disse vidunderlige mennesker. På andendagen, da vi kæmpede os op ad en stejl bjergside med solen brændende på vore kroppe, udbrød vor chef, som ikke havde sagt mange ord de sidste to dage, pludselig: "Hvorfor i alverden er mennesket dog tvunget til at kravle og krybe hen over jorden?" Vi svarede i kor, at det var lige, hvad vi også gik og spekulerede på.

Så fortsatte han: "Hvorfor kan alle ikke gøre det, som vi nu har set, at nogle fa kan gøre? Hvordan kan det være, at mennesket er tilfreds med at kravle, ja, ikke bare tilfreds, men tvunget til det?"

Hvis mennesket var givet beherskelsen, så ville det også være i stand til at flyve som fuglene. Hvis det er hersker, hvorfor har det så ikke forlængst forfægtet denne position? Fejlen må virkelig være at finde i menneskets eget sind. Den må være opstået i og med menneskets egen opfattelse af sig selv som et dødeligt væsen. Det må være menneskets egen forestilling om sig selv som et kravlende væsen, der har gjort, at det er blevet til et kravlende væsen."

Her fortsatte Jast tankerækken og sagde: "Du har helt ret - det foregår alt sammen i menneskets egen bevidsthed. Mennesket er begrænset eller ubegrænset, bundet eller frit, helt i overensstemmelse med dets egne tanker. Kunne I forestille jer, at de mennesker, som ved at gå over floden undgik denne besværlige tur, på nogen måde er specielle skabninger - anderledes end I? Nej, de er ikke skabt anderledes end I. De har ikke fået et gran mere magt i vuggegave, end I har. De har blot ved rigtig tankegang udviklet den kraft, som Gud har givet dem. De ting, som I har overværet, mens I har været sammen med os, står det jer helt frit også at udføre. Det, I har set, er virkeliggørelsen af den fuldkomne lov, og den er til fri disposition for ethvert væsen, når blot han vil benytte sig af den."

Vi talte ikke så meget mere, men fortsatte ad den besværlige vej, indtil vi nåede frem til de to og halvtreds, som ventede på os, og så fortsatte vi til den landsby, der var vort mål.

Kapitel IX

Her lå Det Helbredende Tempel. Det siges, at der i dette tempel, lige siden dets opførelse, kun er blevet udtalt ord, som har med Liv, Kærlighed og Fred at gøre, og dets vibrationer er så kraftige, at næsten alle, som går gennem templet, bliver helbredt på stedet. Det hævdes endog, at templet i den grad er mættet med Liv, Kærlighed og Fred, at de vibrationer, der strømmer ud, er så kraftige, at al disharmoni og ufuldkommenhed ville være ganske kraftesløs, ifald den fandt vej dertil. Denne forklaring skulle illustrere det, der foregår i mennesket. Hvis mennesket øvede sig i kun at give udtryk for Liv, Kærlighed, Harmoni og Fuldkommenhed, så ville det i løbet af kort tid ikke længere være i stand til at ytre eet uharmonisk ord. Vi forsøgte at sige nogle uharmoniske ord, men resultatet var hver gang, at vi slet ikke kunne få dem udtalt.

Templet var målet for de pilgrimme, som søgte helbredelse. Det var skik og brug, at de Mestre, som var i nabolaget, samledes i denne landsby med visse mellemrum for at holde en andagt, hvor de også gav råd og anvisninger til dem, som havde brug for det. Templet er helt og holdent helliget helbredelse og er altid til fri disposition for alle. Da det ikke altid er muligt for folk at komme i forbindelse med Mestrene, opfordrer disse folk til at søge templet for at blive helbredt, og derfor helbreder de ikke dem, som samles til pilgrimsturene. De ledsager pilgrimmene til templet, for at de skal forstå, at de ikke er anderledes end Mestrene, at alle har den samme Gudskraft i sig. Jeg formoder, at grunden til at de gik over floden hin morgen, var den, at de ville vise folk, at man kan beherske enhver situation - at vi alle blot skal lære beherskelsen.

I de egne, der ligger fjernt fra templet, bliver alle, der søger hjælp hos Mestrene, i høj grad tilgodeset. Selvfølgelig er der nogle, der blot er nysgerrige og nogle ikke-troende, der tilsyneladende ikke bliver hjulpet. Vi oplevede flere folkeskarer på fra to hundrede til to tusinde i antal, som søgte helbredelse, og alle, som nærede ønske om helbredelse, blev helbredt. Mange fortalte os, at de blev helbredt blot ved stille at udtrykke, at de ønskede at blive raske.

Vi havde senere lejlighed til at efterkontrollere mange af helbredelserne og kunne konstatere, at omkring halvfems procent var permanente. I templet syntes imidlertid alle at være permanente. Vi fik forklaret, at templet symboliserer Gudscentret - Kristus i det enkelte menneske - ligesom alle kirker er symbol på det guddommelige i individet eller menneskets Kristussjæl, som alle har adgang til. Således havde alle også adgang til templet, så ofte de ville, og de kunne blive der, så længe de ville for at lade det fuldkomne gennemstrømme deres sind og fæstne sig.

"I dette perspektiv", sagde Emil, "er det nemt at forstå, hvad der har ført til afgudsdyrkelse. Mennesket søgte at materialisere deres ideal ved at udskære det i træ, sten, guld, sølv eller bronze, men det fuldkomne kan kun eftergøres ufuldkomment. Næppe er afbildningen, efterligningen skabt, før mennesket opdager, at den overgås af idealet, og det skulle lære mennesket, at det er selve kærligheden, de skulle danne sig et indre billede af og søge at finde udtryksformer for i stedet for at skabe håndgribelige efterligninger af det, de egentlig ville udtrykke. En senere form for afgudsdyrkelse er at idealisere den person, som udtrykker vort ideal. Vi bør idealisere det ideal, som han giver udtryk for og ikke personen, som udtrykker det. Det gælder endog en så stor personlighed som Jesus. Da Han så, at folk idealiserede Hans person i stedet for det ideal, som Han repræsenterede, valgte Han at gå bort. De forsøgte at gøre Ham til konge, fordi de var klar over, at Han kunne sørge for, at alle deres ydre behov blev dækket, men de forstod ikke, at de selv besad den kraft, som ville kunne dække alle deres behov, og at det var meningen, at de selv skulle udvikle det, som Han selv havde udviklet. Han sagde: "Det er gavnligt for jer, at jeg går bort, thi hvis jeg ikke går bort, kommer Talsmanden ikke til jer". Det betød, at så længe de tilbad Hans person, ville de ikke kunne erkende deres egne kræfter, thi de skal søges indeni, i deres inderste selv.

Andre kan belære og vejlede jer, men I må selv gøre arbejdet, for hvis I støtter jer til en anden, skaber I et idol i stedet for idealet."

Vi overværede helt vidunderlige helbredelser. Nogle syge gik blot igennem templet og blev helbredt. Andre tilbragte megen tid derinde. Der blev ikke holdt nogen Gudstjeneste. Det udtalte ønske satte så kraftige vibrationer i gang, at alle fik hjælp. Vi så en mand, der var helt forbenet, blive båret ind i templet og blive fuldstændig helbredt. På mindre end en time gik han og var helt kureret. Bagefter arbejdede han for os i fire måneder. En anden mand, som havde mistet sine

fingre, fik dem igen. Et lille barn med visne lemmer og forkrøblet krop blev helbredt på stedet og gik selv ud af templet. Vi så spedalskhed, blindhed, døvhed og mange andre sygdomme blive kureret på stedet. Faktisk blev alle, som gik ind i templet, helbredt. I løbet af de næste to-tre år mødte vi med mellemrum en hel del af dem, hvis helbredelse vi havde overværet i templet, og kunne konstatere, at helbredelsen var permanent. Vi fik at vide, at hvis helbredelsen ikke var permanent, og sygdommen kom igen, var grunden den, at den pågældende person ikke havde nået sand åndelig erkendelse.

Kapitel X

Da vi kom tilbage til vort hovedkvarter, var alt gjort parat, så vi kunne begive os på turen over bjergene. Vi hvilede en dag og udskiftede bærere og dyr og påbegyndte så anden etape af vor rejse, som skulle føre os over Himalaya. De næste tyve dage forløb uden særlige begivenheder.

Emil talte til os om erkendelsen af Kristusbevidstheden. Han sagde: "Det er ved hjælp af kraften i vort eget sind - vor tankekraft -at vi kan fremkalde eller realisere Kristusbevidsthed. Ved tankens kraft eller via tankeprocesser - ved bevidstgørelse af Kristussjælen i vort indre - kan vi omskabe og udvikle vort legeme, vore ydre betingelser og omgivelser, så vi aldrig vil opleve døden eller den ændring, som kaldes død. Mennesket har kraft til den fuldkomne beherskelse af sindets vej ved at visualisere, idealisere, undfange og skabe det ønskede. Først og fremmest må vi vide og erkende eller tro på, at Kristus er inden i os; dernæst må vi forstå den sande betydning af Jesu lære og gøre vort legeme til eet med Gud, da det er skabt i Guds billede, lade dette legeme smelte sammen med det guddommelige legeme, blive som Gud ser os. Så har vi på basis af ønsket skabt idealet, undfanget det og manifesteret det som det fuldkomne Gudslegeme. Vi er genfødt af og i Guds åndelige rige.

På den måde kan vi også sende alting tilbage til den Universelle Tankemåtene, hvorfra det udsprang, og fremkalde det igen som manifestation i perfekt form. Når stoffet befinder sig i sin rene, åndelige, fuldkomne tilstand, skal vi fastholde det i vort sind, sænke dets vibrationer, og præcis det, vi ønsker at skabe, vil manifesteres til fuldkommenhed. Således kan vi behandle enhver falsk tanke, enhver uønsket tilstand, enhver synd, alt fra vort forgangne liv uden undtagelse, ligegyldigt hvor godt eller dårligt det er - hele bjerge af forkerte tanker eller tvivl eller frygt eller mangel på tro, som vi selv eller hvem som helst har skabt på vor vej - til det alt sammen kan vi sige: "Jeg sender dig nu tilbage til det store ocean af Universel

Tankemåtene, hvor alt har sin oprindelse, og hvor alt er fuldkomment, og hvorfra du også kom, for at du atter kan blive opløst i de elementer, du blev skabt af. Jeg sender dig nu tilbage fra den rene materie lige så fuldkommen og ren, som du er i Guds øjne, og jeg fastholder dig for evigt i denne absolutte fuldkommenhed". Vi kan sige til os selv: "Jeg indser nu, at jeg i det forgangne skabte dig som ufuldkommen, og du manifesterede dig ufuldkomment. Da jeg nu erkender sandheden, skaber jeg dig så perfekt, som du er i Guds øjne. Du bliver genfødt i fuldkommenhed, og 'sådan er det.'" Så vil vi erkende, at vor indre alkymist, vor guddommelighed, har fået sig af det, har omformet, forfinet og fuldkommengjort det, som fremstod ufuldkomment, det som vi frembragte og nu har sendt tilbage. Det er forvandlet, forfinet og perfekt - ganske det samme som med vort legeme, der ved hjælp af den indre alkymist bliver fornyet og forfinet og tilbageleveret til os som Guds legeme, perfekt, skønt og frit. Dette er Kristusbevidstheden, det fuldkomne, som er i alle og til alles rådighed. "Jeres liv er skjult med Kristus i Gud".

Den 4. juli om morgenen var vi i det højeste pas. Emil havde sagt til os aftenen i forvejen, at han syntes, vi havde fortjent en fridag, og at den 4. juli måtte være den rigtige dag at holde fri på.

Ved morgenbordet begyndte Emil at tale til os. Han sagde: "Det er den fjerde juli i dag, jeres Uafhængighedsdag. Det er en dag af stor betydning.

Jeg føler, at I alle har ret stor tillid til os, så jeg vil tale frit. Om få dage vil vi kunne give jer de endelige beviser for, at det, jeg fortæller jer, er sandhed. Vi elsker klangen af jert lands navn - Amerika - og vi elsker amerikanerne. I fatter slet ikke, hvilken glæde disse øjeblikke fylder mig med på denne så vigtige dag - at sidde overfor en lille flok amerikanere, som alle med undtagelse af en enkelt er født i dette skønne land. Nogle af os, kan jeg fortælle jer, er så begunstigede at have kendt jeres land, længe før Columbus drog ud på sin berømte færd. Andre havde tidligere forsøgt at gøre denne opdagelse, men havde ikke haft heldet med sig. Og hvorfor? Simpelthen fordi de ikke var i besiddelse af den guddommelige egenskab - troen. Den, som var i besiddelse af tilstrækkeligt mod og tro til at virkeliggøre visionen, var endnu ikke vakt. Det øjeblik, denne sjæl vaktet til erkendelse af, at jorden var rund, og at der måtte være land på den modsatte side, vidste vi, at vi gik ind i en ny, storslået historisk epoke. Hvem anden end den store Almægtige, som ser alt, kunne have sået det lille frø, den stærke tro, i Columbus' sjæl?

Husker I hans ord, da han fik foretræde hos dronningen, de ord han sagde uden selv at have bevidstgjort sig den højere magt? "Kære dronning – jeg er helt overbevist om, at jorden er rund, og jeg vil sejle ud og finde beviset derpå". Jeg ved ikke, om I er klar over det, men de ord var en inspiration fra Gud, og Columbus var kendt for at være en handlingens mand, en der fuldførte det, som han påtog sig.

Det var optakten til den lange række af begivenheder, som vi i flere år havde vidst ville komme til at finde sted. Vi havde ikke det fulde billede af begivenhedernes rækkefølge, men tilstrækkeligt til at have overblik. Vore sjæle var opfyldt af de næsten utrolige undere, som skulle ske i løbet af så forholdsvis kort tid, som er gået siden da, men de af os, som er så begunstigede at have levet så længe, at vi har kunnet følge udviklingen, er nu helt klart over, at der venter jeres nation endnu større undere i fremtiden. Vi føler, at tiden er inde for jeres nation til at vågne for at følge den sande, åndelige vej, og vi ønsker at gøre alt, hvad vi kan for at hjælpe jer til erkendelsen deraf."

Deres interesse i os skyldtes altså i meget høj grad et inderligt ønske om, at Amerika skulle lære Kristusbevidstheden at kende og erkende og virkeliggøre de muligheder, det indebærer. De vidste, at Amerikas oprindelse var åndelig, og på den baggrund var nationen prædestineret til at lede verdens åndelige udvikling.

Emil fortsatte: "Tænk jer, at begyndelsen var det lille trosfrø, der blev sået i een mands bevidsthed og der fandt grobund. Kan I forstå, hvad der skete? Columbus blev dengang betragtet som en upraktisk dagdrømmer. Er vi ikke alle ved at blive klar over, at gårsdagens drømme er virkeligheden af i dag? For hvem anden end en såkaldt fantast har nogensinde udrettet noget af virkelig betydning? Var hans visioner mon drømme? Mon de ikke var tanker, som lå og ventede i det store Universelle Tankesind, Gud, og som blev undfanget i sjælen hos den, som manifesterede dem som en stor sandhed? Sejlede han ikke ud på et ubefaret hav med en klar vision i sin bevidsthed om et land forude? Om han havde nogen forudelse om de store forhåbninger, dette land skulle indfri, eller om det navn, det ville få, ved jeg ikke. Mest sandsynligt er det, at det blev overladt til fremtiden. Det, det drejer sig om, er, om det hele ikke begyndte som en drøm eller en vision. Vi har allerede været vidne til nogle af underne, og på nuværende tidspunkt kan vi kun forestille os eller visualisere de vidunderlige ting, som denne ene vision var udgangspunkt for. Det samme er tilfældet med masser af de visioner, som allerede har gjort verden bedre at leve i. Det er sådan, Gud manifesterer sig og kommer til udtryk i alt, hvad der sker. Den, som skaber, er den, som har den største tro på Gud, enten bevidst eller ubevidst. Forestil jer den sjæl, som sejlede ud på det ukendte hav, tænk på de genvordigheder, de prøvelser og skuffelser, han måtte igennem; det, der førte ham frem, var den faste tro på, at han ville nå målet.

Begivenhederne fortsatte, og det gik støt fremad. Tænk på den dag, da den lille flok gik om bord på Mayflower for at søge frihed til at dyrke Gud på deres måde. Tænk over det - på deres egen måde! Når man ser det i åndeligt lys og på baggrund af senere hændelser, kan man se den virkelige sandhed. De skabte større ting, end de selv anede. Kan I ikke se den store Almægtiges hånd styre det hele? Så kom de mørke dage, da det så ud, som om de første kolonier ville

blive kvalt, men det, Gud har fået hånd om, sejrer. Senere kom den store dag, da Uafhængighedsdeklarationen blev underskrevet, og valget stod mellem Gud og undertrykkelse. Hvem sejrede - hvem må nødvendigvis sejre? Hvad enten I er klar over det eller ej, er den kamp, der blev ført hine mindeværdige dage af den lille gruppe mænd, som prentede deres navne på dette dokument, en af de største hændelser siden Jesu komme.

Så lød frihedsklokkerne. Tro det, om I vil - vi kunne høre de første klokkeslag så tydeligt, som om vi var på stedet. De klokker forstærkede de vibrationer, som opstod i det lille centrum, og spredte dem ud, og en dag vil de nå frem til og trænge ind i det dybeste mørke, der findes på jorden og på denne måde skabe lys i den mørkeste bevidsthed.

Tænk på de prøvelser og omvæltninger, som gik forud for den begivenhed. Var det ikke den dag, det Ædle Barn fødtes? Tænk på de højmodige sjæle, som havde mod til at træde frem for at stå fadder til barnet. Hvad ville der være sket, hvis de havde mistet modet? Men det gjorde de ikke; de stod fast. Og hvad var resultatet? Den største nation på jorden var grundlagt. Al den modgang og alle de trængsler, som nationen har måttet gennemgå - hvad viser det os? At det er vejen til udfoldelse - ganske som med Jesus af Nazareth. Kan vi ikke drage sammenligning mellem dem, som underskrev Uafhængighedserklæringen hin dag, og de Vise Mænd fra Østerland, som så stjernen som et symbol på fødslen af barnet i krybben - Kristusbevidstheden i mennesket? Opfattede de ikke stjernen lige så vel som de gamle Vise?

Når I mindes ordlyden af deklARATIONEN, er I så i tvivl om, at hvert ord var inspireret af Gud? Lad os overveje det et øjeblik. Findes der en parallel i hele historien? Eksisterer der, eller har der nogensinde eksisteret, et dokument magen til, som det kunne være en kopi af? Er der nogen tvivl om, at det var en direkte manifestation af den Guddommelige Tankemåten? Kan vi betvivle, at det er en af udtryksformerne i den store skabende planmæssighed? Kan vi betvivle, at det er et af trinene på vejen i udformningen af den store Hensigt?

Er det ikke helt givet, at devisen 'e pluribus unum' (en ud af mange, eller enhed ud af forskellighed eller mangfoldighed), de efterfølgende udviklingsfaseres parole, er udsprunget af den åndelige Sandhed? Den opstod i al fald ikke mekanisk i den jordiske, menneskelige tanke. Og det faste motto 'Vi stoler på Gud' viser den faste tillid til Skaberens. Så er der valget af ørnen som symbol - fuglen der er sindbillede på den højeste higen. Det viser, at disse mænd var dybt spirituelle, eller at de skabte større ting, end de selv var klar over. Er det ikke helt indlysende, at alt blev ledet af den store, skabende Gudsånd? Tyder det ikke på, at Amerika er bestemt til at være verdens leder?

Tænk på jeres nations historie. Der findes ikke en parallel på hele jorden. Ser I ikke, hvordan hvert enkelt trin er et skridt i retning af fuldbyrdelsen? Kan I forestille jer, at det er den store Almægtige Gud, der styrer jeres nations skæbne?

Ligesom sennepsfrøet, endskønt det er et af de mindste frø, der findes, i sit inderste har tro og vished om, at det besidder den kraft, der skal til for at udfolde sig til en sennepsplante, den største af alle urter - "Når det vokser til, bliver det til et træ, så himmelens fugle kommer og bygger rede i dets grene" - ligesom det lille frø ved, at det i sit inderste har kraft til at skabe det største, således skal vi også have tro og vished om, at vi har kraften indeni os selv til at lade det ædleste komme til udfoldelse. Med denne lignelse ville Jesus få os til at forstå forskellen mellem kvalitativ og kvantitativ tro. "Hvis I har tro som et sennepsfrø (og hvis troen er vished), kan I sige til dette bjerg: "Flyt dig herfra og derhen", så skal det flytte sig; og intet vil være umuligt for jer". Det samme gælder for det sarteste valmuefrø, det største banyantræ, for hvert løg og hver plante; de har alle vished om, at de kan skabe og udfolde det ypperste. Alle har et fuldkomment billede af det, der skal udtrykkes. På samme måde må vi i vort inderste have et klart billede af, hvad vi ønsker at give udtryk for. Vi må gennemgå lange indre processer for at forberede vor udfoldelse, og det vil så lykkes os at udtrykke os i fuldkommenhed. Ingen blomst er nogensinde sprunget ud uden at gennemgå denne indre, skabende proces - denne trang til udfoldelse. Når den indre fuldkommengørelse er fuldbragt, vil knoppen, som nys var eet med bægerbladene og indesluttet i disse, briste og udfolde sig til en blomst i fuld skønhed.

Ligesom frøet, der falder på jorden, først må afgive noget fra selvet for at komme i vækst, for at udvikle sig og vokse, således må også vi først afgive, yde fra vort selv for at kunne udfolde os. Nøjagtig som frøet først skal bryde sin skal for at komme til at vokse, må vi også bryde vor skal for at vokse, bryde vor skal af begrænsning, for at vi kan begynde at udvikle os. Når vi så har gennemgået og tilendebragt denne fuldkommengørelsesproces i vort indre, kan vi udfolde os i skønhed som blomsterne. Som med et individ, således også med en nation. Kan I se, at når Kristusbevidstheden er fuldt udviklet i en nation som jeres, vil alt, hvad der foregår, vil alt, hvad menneskene foretager sig, være til bedste for alle, thi roden eller kærnen i al styring ligger i bevidstheden hos dem, der bliver styret.

Jeres nation har begået store fejl undervejs, fordi I ikke har bevidstgjort jeres åndelige styrke, og det store flertal er stadig dybt forankret i materialismen. Det er mig helt klart, at store sjæle har ledet jeres nations skæbne. Det er mig også helt klart, hvor lidt disse store sjæle er blevet værdsat, mens de levede på jorden. Vejen har været stenet og snoet, en hård vej, fordi mennesket i al sin begrænsethed hidtil har banet vejen i overensstemmelse med sin jordiske opfattelse. Der er skabt store ting, men tænk hvilke undere, der kunne være

blevet skabt, hvis mennesket havde forstået og fulgt den dybere, åndelige mening. Med andre ord - hvis skibets ror, ledelsen af staten, var blevet givet Kristus i hænde, hvis alle havde kunnet kende sandheden, hvis alle, som Jesus, havde vidst, at Kristus er i ethvert menneske, og at alle er een - så havde nu den vidunderlige skønhed været åbenbaret. Den herlighed vil komme til udfoldelse, så snart den dybe åndelige mening i 'e pluribus unum' bliver erkendt. Er I klar over, at det er en af Guds væsentligste love - at den ene kommer til udtryk igennem de mange - at den ene er en del af alle og er til for alle?

Tænk på alle de nationer, der er blevet grundlagt. De, der har en sand åndelig forståelse som grundlag, har levet længst og ville have levet i al evighed, hvis ikke materialismen havde fået lov til at snige sig ind og gradvis underminere hele strukturen, indtil den brød sammen grundet på sin egen abnorme tyngde eller blev tæret bort på grund af misbrug af selve den livgivende lov. Hvad er der sket ved hver eneste nations undergang? Princippet eller det guddommelige element er blevet bevaret; efter hver fejl, hver svækkelse har der kunnet spores en gradvis stigen eller opadgående bevægelse i hver på hinanden følgende fase, indtil det punkt var nået, hvor alt forenede sig med Gud, Enheden i Mangfoldigheden. Kære venner, man behøver ikke at være profet for at kunne erkende dette.

Tænk hvilken nation Spanien var, da Columbus drog ud på sin opdagelsesrejse; det holdt et kort stykke tid, og hvad sker der nu? Inden længe vil nationen være i krig med sit eget barn, og så vil I se, hvilken hjælpeløs og kraftsløs nation det er, som knap nok kan vakle ind i en god kamp og endnu mindre ud af en dårlig. Hvad kan grunden til denne kraftsløshed være? Hvorfor denne formindskede livskraft? Er det ikke det, der altid sker med en nation eller et individ?

Når formen eller strukturen er blevet overmættet af grådighed eller begær, sker der altid det samme. For en tid kan der tilsyneladende være fremgang og lykke, men det har en kort levetid, så kan det affældige, hentærede og hærgede ydre ikke skjules, og man ser den gamles haltende, usikre skridt. Havde de derimod bevaret og udviklet deres åndelige kraft, så ville de have været lige så spændstige og frejdige i en alder af fem hundrede, fem tusinde eller ti tusinde år, eller for evigt, som da de var på toppen af deres velmagtsdage.

Vi ser med forventning frem til den gryende tid, ud krystalliseringens tid, Åndens rene, hvide lys. Vi ser det første svage skær. Vi kan begynde at skimte morgenrøden, og inden længe vil alle kunne se den gryende dags fulde glans og pragt. Så vil der ikke længere være mørke - ingen begrænsninger. Viser det os ikke, at der konstant sker fremskridt? Hvis det ikke er sådan, må alt vende tilbage til sin oprindelige tilstand, den Universelle Tankemåtene. Alt må bevæge sig frem eller tilbage; der er ingen mellemvej, intet stoppested. Når jeres nation erkender sin virkelige rigdom og vedkender sig sin mission og i åndelig forening med Gud giver udtryk for Hans vilje, eller lader

Ånden udfolde sig indefra, da vil jeres nation udfolde en så blændende skønhed, at den ikke kan beskrives med jordiske tunger.

Det er ganske givet, at det har været påkrævet at bruge ørnens næb og kløer for at holde sammen på jeres nation i udviklingsfasen, men når det sande åndelige lys kommer, vil I opdage, at duen er mægtigere end ørnen, og den vil være beskytter, som ørnen nu er vogter. På selve jeres mønt, som I sender ud på verdensmarkedet står der 'Vi stoler på Gud' og 'e pluribus unum' (een bestående af mange) - selve det Åndelige motto, når duen kommer til at fungere som medium i stedet for ørnen i jeres nation."

Her sluttede Emil sin tale, og han sagde, at han ville forlade os en kort tid, da han skulle møde nogle andre i en landsby, der lå ca. to hundrede miles borte. Han ville mødes med os igen i en anden lille landsby, som vi ville komme til i løbet af fire dage, og som lå tres miles borte. Derpå forsvandt han, og da vi var ankommet til landsbyen, som lå på grænsen, kom han dertil som lovet sammen med fire andre.

Kapitel XI

Den dag, vi nåede frem til landsbyen, regnede det voldsomt, og vi var alle gennemblødt til skindet. Vi fik stillet et dejlig stort, komfortabelt udstyret rum til rådighed, som vi kunne bruge til spise- og dagligstue. Det var meget hyggeligt og varmt, og vi undrede os over, hvordan det blev opvarmet, da vi ikke kunne få øje på nogen ovn eller nogen anden varmekilde, skønt det var helt indlysende, at varmen kom et eller andet sted fra. Vi sagde imidlertid ikke noget om det, da vi var ved at vænne os til overraskelser af denne art og var overbevist om, at vi nok skulle få forklaringen.

Vi havde lige sat os til middagsbordet, da Emil og hans venner dukkede op. Ingen bemærkede, hvor de kom fra, men pludselig stod de i den ene ende af rummet, og det var i den ende, som ingen indgang havde. De var der bare og kom ganske roligt og diskret hen til vort bord. Emil præsenterede sine venner, og de satte sig alle ned, som om de følte sig helt hjemme. Før vi vidste af det, var bordet fyldt med det dejligste måltid, dog intet kød, for disse mennesker spiser hverken kød eller noget andet, som har haft bevidst liv.

Da vi havde spist og endnu sad rundt om bordet, spurgte en af os, hvordan rummet blev opvarmet. Emil svarede: "Den varme, som alle mærker her i rummet, kommer fra en kraft, som vi alle er i stand til at komme i forbindelse med og anvende. Det er en langt højere kraft eller magt end nogen af de energiformer, I kender, men den er til menneskets rådighed og kan udnyttes som lys eller varme eller endog som mekanisk drivkraft. Der er tale om en universel kraft. Hvis I kendte denne kraft og kunne anvende den, ville I kalde den evig bevægelse. Vi kalder den Universel Kraft, Gudskraft, en kraft Faderen

har givet alle sine børn. Den kan bruges til at trække enhver form for mekanisk opfindelse, den overflødiggør brændstof til transportmidler, og den leverer så meget lys og varme, som vi har brug for. Den er overalt, og den er ganske gratis og til fri disposition for alt og alle."

Der var en, der spurgte, om også måden var blevet tilberedt ved hjælp af denne kraft, og vi fik at vide, at måden var kommet, fuldt tilberedt, sådan som vi havde indtaget den, fra det Universelle, akkurat som brødet og de andre levnedsmidler, som vi hidtil var blevet forsynet med.

Emil inviterede os til at følge med ham og hans venner til deres hjemsted, som lå to hundrede miles borte; der ville vi få lejlighed til at træffe hans moder. Han fortalte os følgende: "Min moder er en af dem' Som har Perfektioneret sit legeme i en sådan grad, at hun kan have det med sig, også når hun modtager den højeste lære. Derfor opholder hun sig altid i det usynlige. Hun har selv valgt dette, da det er hendes ønske at modtage den højeste lære, og på den måde kan hun i meget høj grad være til hjælp for os. I vil måske bedre kunne forstå det, når jeg siger, at hun har fortsat sin udvikling, lige til hun nåede det Himmelske Rige, som vi kalder det - der hvor Jesus befinder sig. Man kalder det også undertiden den Syvende Himmel. For jer lyder det nok som mysteriet over alle mysterier, men der er intet mystisk ved det. Det er et sted i bevidstheden, hvor der ikke længere eksisterer noget mysterium. De, som har opnået denne bevidsthedstilstand, er ikke længere synlige for det jordiske øje, men de kan manifestere sig for at tale til og undervise dem, som kan modtage deres lære. De kan fremtræde i kød og blod, thi de har fuldkommen kontrol over deres kroppe og kan bevæge sig, hvorhen de ønsker. De kan, når de ønsker det, vende tilbage til jorden udenom reinkarnationsloven. De, som har gennemgået døden, er nødt til at reinkarnere for at komme tilbage til jorden med en krop. Denne krop blev givet os som en fuldkommengørelse af ånden, og det må vi indse, og vi må arbejde på at bevare den. De, som har forladt deres kroppe for at fortsætte i ren ånd, har måttet sande dette og ved, at de er nødt til atter at inkarnere sig for at opnå denne fuldkommengørelse."

Før vi gik fra bordet den aften, havde vi ordnet det sådan, at vi skulle deles i fem grupper, og at hver gruppe som leder skulle have en af de fem, som tidligere på aftenen var dukket op og havde spist middag sammen med os. På den måde kunne vi brede os over et større område og dermed lette vort arbejde, og samtidig ville vi få lejlighed til at få verificeret fænomener som tankeoverføring og rejser i det usynlige. Ved denne opdeling ville mindst to af os komme i samme gruppe med en af de fem som leder. Vi skulle spredes over store afstande, så der var langt imellem hver gruppe, og dog skulle vi holde forbindelsen ved lige ved hjælp af vore venner, som gav os alle muligheder for at efterkontrollere deres virke og gerninger.

Kapitel XII

Næste dag blev alt forberedt til mindste detalje, og tre af os, mig selv iberegnet, skulle følges med Emil og Jast. Den følgende morgen var alle grupper rede til at drage af sted i forskellige retninger, og det var en aftale, at vi omhyggeligt skulle gøre notater om alt, hvad vi oplevede, og tres dage senere skulle vi atter mødes i Emils hjemby, to hundrede miles derfra. Og vi skulle holde os i forbindelse med hinanden gennem vore venner, hvilket vi også gjorde hver aften, idet disse enten kommunikerede eller rejste usynlige fra den ene gruppe til den anden. Hvis vi ønskede at komme i forbindelse med vor chef eller en anden fra vor ekspedition, behøvede vi blot give beskeden til vore venner, som så på utrolig kort tid havde svar. Når vi sendte en besked, skrev vi den omhyggeligt ned og noterede det nøjagtige tidspunkt for afsendelsen, og det samme gjorde vi med svaret.

Da vi mødtes igen, sammenlignede vi vore optegnelser, og de var alle i overensstemmelse med hverandre. Desuden rejste vore venner fra den ene lejr til den anden, så vi kunne tale med dem personligt. Vi holdt nøje regnskab med, hvor og hvornår de således dukkede op og forsvandt igen og noterede, hvad vi talte om, og alle detaljer stemte helt overens, da vi senere sammenlignede vore notater.

Til tider var vi meget langt fra hinanden; en gruppe var i Persien, en i Kina, en i Tibet, en i Mongoliet og en i Indien, altid med en af vore venner som leder. De rejste i det usynlige, som vi kaldte det, over disse afstande, d.v.s. tusinder af miles, og holdt os underrettet om, hvad der skete i de andre lejre.

Det første bestemmelsessted for den gruppe, jeg tilhørte, var en lille landsby i sydvestlig retning. Den lå på et plateau et stykke oppe i Himalaya bjergene ca. firs miles fra vort udgangspunkt. Vi havde ingen proviant med på turen, men vi blev rigeligt forsynet med alt, hvad vi havde brug for, og vi overnattede altid godt og komfortabelt. På turens femte dag nåede vi til vort bestemmelsessted tidligt på eftermiddagen, og vi blev modtaget af nogle af landsbyens beboere, som havde sørget for en hyggelig indkvartering.

Vi bemærkede, at beboerne behandlede Emil og Jast med den største ærefrygt. Vi fik at vide, at Emil aldrig havde været i landsbyen før, men at Jast havde været der. Grunden til Jasts tidligere besøg var, at man i landsbyen havde udsendt nødråb, fordi tre af indbyggerne var blevet fanget af de forfærdelige snemænd, som bebor nogle af de barskeste egne af Himalaya. Dette besøg var forårsaget af et lignende nødråb, og desuden var der brug for hjælp til de syge, som ikke kunne forlade landsbyen.

Disse såkaldte snemænd er flygtninge, som i sin tid er rømmet eller bortvist, og som har levet i bjergene i sne og is så længe, at de efterhånden har udviklet en stamme, som kan overleve i det barske klima uden nogen form for kontakt med civilisationen. De er ikke talrige, men meget vilde og krigeriske, og det sker, at de fanger og torturerer dem, som er så uheldige at komme inden for deres rækkevidde. I dette tilfælde var fire af landsbyens indbyggere blevet fanget af snemændene, og de andre indbyggere var ude af sig selv af rædsel og anede ikke, hvad de skulle gøre, så de havde sendt bud til Jast, som nu sammen med Emil og os andre kom for at undsætte de

ulykkelige.

Naturligvis var vi alle meget spændt på, om vi skulle få lejlighed til at se disse vilde folk, som vi nok havde hørt om, men ikke regnet med eksisterede. I begyndelsen troede vi, at der ville blive organiseret et undsætningshold, og at vi ville få lov til at komme med, men dette håb brast, idet Emil meddelte os, at han og Jast ville gå alene, og at de tog af sted omgående.

I løbet af et øjeblik forsvandt de, og de vendte ikke tilbage før aftenen efter, medbringende de fire fanger, som berettede de mærkværdigste ting fra deres ophold hos det besynderlige folk, som havde taget dem til fange. Efter alt at dømme går snemændene helt nøgne, og deres kroppe er efterhånden blevet helt behårede som vilde dyr, så de kan tåle bjerghøjdernes strenge kulde. De bevæger sig efter sigende meget hurtigt; de skulle sågar kunne fange de vilde dyr, som også lever i disse bjergegne. De kalder Mestrene "Mandene fra Solen", og når Mestrene opsøger dem for at få de tilfangetagne udleveret, gør de ingen modstand. Vi fik at vide, at Mestrene havde gjort adskillige forsøg på at komme i kontakt med disse vilde folk, men forsøgene havde været resultatløse på grund af den frygt, snemændene nærede for Mestrene. Det siges, at deres frygt er så voldsom, at de, hvis Mestrene trænger sig på, hverken vil spise eller sove, men blot går hvileløse rundt. De har mistet al kontakt med civilisationen; de har endog glemt, at de nogensinde har haft nogen forbindelse med andre racer og har ingen anelse om deres egen nedstamning.

Vi kunne ikke få Emil og Jast til at fortælle os ret meget om denne underlige, vilde stamme, ej heller kunne vi overtale dem til at tage os med ud til dem. På vore spørgsmål svarede de blot: "De er Guds børn, ganske som vi, de har blot levet meget længe i had og frygt for deres medmennesker. De har udviklet hadet og frygten i en sådan grad, at de er blevet helt isoleret fra deres medmennesker, og dermed har de glemt, at de nedstammer fra den menneskelige familie, så de selv tror, at de virkelig er de vilde skabninger, som de også forekommer os at være. Så længe har dette stået på, at de har mistet deres instinkter i modsætning til de vilde dyr, for den vilde skabning ved pr. instinkt, når et menneskeligt væsen elsker den og reagerer på kærligheden. Den slutning, vi kan drage, er, at mennesket skaber det, som det fylder sit sind med, og kan på den måde skille sig fra både Gud og mennesket og synke lavere end dyret. Det ville ikke tjene noget formål at tage jer med ud til dem. Det ville blot skade dem. Det er vort håb, at vi en dag finder en iblandt dem, som vil være modtagelig for vor lære, så vi ad den vej vil kunne nå dem alle."

Vi fik besked om, at hvis vi på eget initiativ ville forsøge at komme i nærheden af disse mærkelige folk, stod det os frit at gøre det, og at Mestrene ganske givet ville kunne beskytte os mod overlast; ifald vi skulle blive taget til fange, ville de sandsynligvis også kunne befri os igen.

Om aftenen fandt vi ud af, at vi næste dag skulle begive os på vej til et meget gammelt tempel, der lå ca. fem og tredive miles fra vort nuværende opholdssted. Mine to kammerater besluttede, at de ville give afkald på at se templet og i stedet forsøge at komme på nærmere hold af de vilde mænd. De forsøgte at overtale to af beboerne i landsbyen til at gå med, men fik blankt afslag; ingen af beboerne ville forlade landsbyen, så længe de havde mistanke om, at de vilde mænd var i nærheden. Mine kammerater besluttede da at forsøge alene og fik vejledning med hensyn til retning og stier af Emil og Jast, hvorefter de forsynede sig med skydevåben og gjorde sig parate. Før de tog af sted, aftvang Emil og Jast dem det løfte, at de kun ville skyde for at dræbe som den absolut sidste udvej. De kunne gerne skyde for at skræmme, så meget de ville, men de måtte give deres ord på, at hvis de dræbte, var det deres eneste redning.

Det undrede mig, at vi havde skydevåben med, da vi normalt ikke bar skydevåben. Jeg havde forlængst lagt mine fra mig og anede ikke, hvor de var. Forklaringen var, at en af de kulier, som havde været med til at pakke vor bagage, havde anbragt to pistoler, som ikke var blevet fjernet igen.

Kapitel XIII

Senere på dagen tog Emil, Jast og jeg af sted med templet som mål og kom dertil næste dag klokken 15.30. Der var to ældre mænd, som havde opsyn med templet, og som sørgede for nattelogi til mig. Templet, som skal være over tolv tusinde år gammelt, ligger på en høj bjergtop og er bygget af kampesten. Det er velbevaret og vedligeholdes omhyggeligt. Det er et af de første templer, som blev bygget af Siddhaerne, og dets beliggenhed kunne ikke tjene hensigten - fuldkommen stilhed - bedre. Det ligger på den højeste bjergtinde i området i en højde af 10.900 fod over havet og lidt over 5000 fod over dalen. De sidste syv miles af opstigningen var så stejl, at det forekom mig, vi gik ret opad. Flere steder dannedes stien af træstøtter, der blev holdt på plads af reb, som var fastgjort til klippestykker højere oppe og derfra kastet ud over klippesiden. Det slog mig på et tidspunkt, mens vi klatrede op ad en sådan stolpesti, at vi befandt os i en højde af seks hundrede fod over jorden, tilsyneladende i den fri luft. Andre gange var vi nødsaget til at klatre op ad rebstiger, som var fastgjort højere oppe. Den sidste del af opstigningen, ca. tre hundrede fod, foregik udelukkende ad rebstiger og var helt lodret. Da vi nåede op, havde jeg en følelse, som var jeg på selve verdens tinde.

Næste morgen var vi oppe før solopgang, og da jeg stod på templets tag, glemte jeg alt om opstigningen den foregående dag. Templet lå helt ude på kanten af en stejl klippe, og når man stod på tåget og så ned, kunne man intet øjne under sig i en dybde af ca. tre tusinde fod,

så det føltes, som om selve templet hang frit i luften. Det var meget vanskeligt at overbevise sig selv om, at det ikke forholdt sig sådan. I det fjerne kunne vi skimte tre bjerge, på hvilke der lå templer magen til dette, men de var så langt borte, at jeg ikke klart kunne få øje på dem med min kikkert. Emil sagde, at en af de andre grupper skulle være nået frem til templet på det fjernest liggende bjerg på nogenlunde samme tidspunkt, som vi var ankommet aftenen i forvejen, og det var den gruppe, vor chef var med i. Han sagde, at hvis jeg ønskede at komme i forbindelse med ham, kunne jeg blot sige til; de stod nu på tåget af det andet tempel nogenlunde som vi. Jeg tog min notesbog frem og skrev, at jeg stod på tåget af et tempel i en højde af 10.900 fod over havet, og det føltes, som om templet svævede frit i luften; klokken var nøjagtig 4.55 efter mit ur, og det var lørdag den 2. august. Emil læste meddelelsen og stod stille et øjeblik; så kom svaret: "Klokkeslet 5.01 efter mit ur - lokalitet: midt i luften 8.400 fod over havet - dato: lørdag den 2. august. Vidunderlig udsigt, men fornemmelsen højt mærkværdig".

Så sagde Emil: "Hvis du gerne vil have det, kan jeg tage beskeden med over til de andre, for jeg vil gerne over og tale med dem i det andet tempel, hvis du ikke har noget imod det; og når jeg kommer tilbage, kan jeg tage deres svar med herover." Det indvilligede jeg gerne i, og så forsvandt han. En time og fyrrer minutter senere vendte han tilbage med en besked fra vor chef, som bekræftede, at Emil var ankommet dertil klokken 5.16, og at de havde det dejligt og glædede sig til de næste oplevelser.

Vi blev i templet i tre dage, og Emil brugte tiden til at besøge de andre grupper og sørgede på den måde for at holde kommunikationen vedlige.

Den fjerde dag om morgenen gjorde vi os parat til at tage tilbage til landsbyen, hvor vi havde efterladt mine kammerater.

Emil og Jast ville imidlertid gerne gøre en afstikker til en anden lille landsby, som lå i dalen ca. tredive miles fra det sted, hvor vi skulle have ændret retning for at komme tilbage til vor landsby. Jeg ville gerne med, så jeg foreslog, at vi alle tog derhen. Vi overnattede den nat i en hytte, der tilhørte en fårehyrde, og stod tidligt op næste morgen for at nå frem til vort bestemmelsessted den følgende dag inden mørkets frembrud. Vi måtte gå på vore ben hele vejen, da vi ikke havde kunnet benytte vore heste på turen til templet og derfor havde efterladt dem i landsbyen.

Ved titiden om formiddagen brød der et voldsomt tordenvejr løs, og det så ud, som om det ville blive styrtregn, men der kom ingen regn. Det var et skovrigt område, vi befandt os i, og jorden var dækket med tæt, tørt græs. Alt var usædvanlig tørt. Lynene slog ned i græsset flere steder og antændte det, og før vi så os om, var vi faktisk omringet af en skovbrand. Ilden rasede omkring os i løbet af et øjeblik og nærmede sig med et eksprestogs hastighed. Røgen sænkede sig om os i tætte skyer, og jeg blev desperat og panikslagen. Emil og Jast så ud til

at være rolige og fattede, og det fik mig til at falde nogenlunde til ro igen. De sagde: "Vi har to muligheder. Den ene er at forsøge at nå til den nærmeste kløft, hvor der er et vandløb. Hvis vi kan nå denne kløft, som ligger ca. fem miles herfra, kan vi sikkert komme i sikkerhed, indtil branden er overstået. Den anden mulighed er at gå fremad, gennem ilden, hvis du tør stole på, at vi kan føre dig igennem".

Øjeblikkelig forlod al frygt mig, og det stod mig klart, at når disse mænd havde kunnet klare alle vanskelige situationer hid til, så kunne jeg trygt forlade mig på deres beskyttelse, og jeg trådte derpå ind imellem dem, hvorefter vi fortsatte vor vandring i den retning, hvor ilden tilsyneladende rasede voldsomt. Pludselig så det ud, som om en stor porthvælving åbnede sig foran os, og vi fortsatte lige igennem ilden uden på nogen måde at blive forulempet, hverken af røgen eller varmen eller af de brændende træstykker på stien under vore fødder. Det antændte område strakte sig over mindst seks miles, men jeg mærkede intet til det. Jeg opfattede kun, at vi gik på stien så uanfægtede af ilden, som om den ikke eksisterede. På den måde fortsatte vi, til vi nåede et lille vandløb, som bremsede ilden, og vi var ude af skovbranden.

Mens vi gik gennem ilden, sagde Emil til mig: "Kan du se, hvor nemt det er at benytte sig af Guds højere lov i stedet for en lavere, når man virkelig har brug for den højere? Vi har nu hævet vore kroppe vibrationer, så de er højere end ildens, og ilden kan ikke genere os. Hvis vi skulle opfattes med jordiske sanser nu, ville vi være forsvundet, men i virkeligheden er vor identitet den samme, som den altid har været. I virkeligheden er vi ikke anderledes. Det er den jordiske sansning, som har mistet forbindelsen med os. Hvis de kunne se os, som vi er, ville det uden tvivl forekomme dem, at vi havde hævet os; og det er faktisk det, der sker. Vi hæver os til et bevidsthedsplan, hvor det jordiske - det dødelige - virkelig mister forbindelsen med os. Alle kan gøre det samme, som vi gør. Vi bruger blot en lov, som Faderen har givet os, for at vi skal bruge den. Det er den samme lov, vi anvender, når vi flytter vore kroppe fra det ene sted til det andet - når du ser os komme tilsyne eller forsvinde; man kan også kalde det at ophæve rumdimensionen. Vi overvinder simpelthen vanskelighederne ved at hæve vor bevidsthed over dem, og det er på den måde, vi bliver i stand til at overkomme eller ophæve alle begrænsninger, som mennesket med jordisk bevidsthed har pålagt sig selv."

Jeg havde opfattet det, som om vi havde gået lidt over jorden, og fødderne kun lige akkurat havde berørt den. Da vi var nået over på den anden side af vandløbet, var min første fornemmelse, at jeg var vågnet efter en dyb søvn, og at jeg havde drømt det alt sammen, men lidt efter lidt vågnede jeg helt op og blev klar over, at det virkelig var sket, og det betydningsfulde i tildragelsen begyndte at dæmre i min bevidsthed. Vi fandt et skyggefuldt sted ved bredden af vandløbet, spiste vor frokost og hvilede en time. Så fortsatte vi til landsbyen.

Kapitel XIV

Det viste sig at være en meget interessant landsby, idet der forefandtes nogle optegnelser, som, da de blev oversat, måtte betragtes som endegyldigt bevis på, at Johannes Døberen havde boet på dette sted i ca. fem år. Senere viste der sig at være flere optegnelser, som, da vi fik dem oversat, syntes at bevise, at han havde opholdt sig i området i omkring tolv år. Vi så også nogle optegnelser, som gjorde rede for, at han havde levet blandt disse folk både i Tibet, Kina, Persien og Indien i ca. tyveår. Ifølge vore planer så det faktisk ud til, at vi skulle følge næsten samme rute, som han havde fulgt ifølge de optegnelser, der var efterladt og bevaret. Disse var så interessante, at vi senere vendte tilbage til de forskellige landsbyer og foretog en ret omfattende efterforskning, som, sammenholdt med de data vi selv fandt frem til, gav os vældig god indsigt i hans færden, så vi ligefrem kunne kortlægge hans rejser for det tidsrum, hvor han opholdt sig i disse egne. Til tider stod disse begivenheder så livagtigt for os, at vi forestillede os, at vi selv rejste ad de samme veje, og at det hele så ud, som dengang Johannes færdedes der for så mange år siden.

Vi blev i landsbyen i tre dage, og i den tid fik jeg et meget godt indblik i fortiden, som fik vide perspektiver for mig. Jeg kunne se, hvordan denne lære fortonede sig i en tåget fortid lige til selve begyndelsen - til altings oprindelse med eet eneste indhold - Gud. Jeg kunne se, hvordan de forskellige sidegrene af denne lære var opstået på grund af individuelle opfattelser af guddommelige åbenbaringer, idet hvert enkelt individ havde troet, at han alene havde fået den eneste sande åbenbaring fra Gud, havde følt, at han alene havde det eneste sande budskab, og at han var den eneste, som skulle viderebringe budskabet til verden. På den måde blev den klare, utilslørede sandhed forplumret af den jordiske opfattelsesevne, og resultatet var splittelse og disharmoni. I det lys kunne jeg se Mestrene stå klippefast, forankret i ren åndelighed med en urokkelig vished om, at det virkelige menneske er udødeligt, fri for synd, ujordisk, konstant, evigt, skabt i Guds billede. Det forekom mig, at man ved nærmere efterforskning ville finde ud af, at disse store mennesker havde bevaret og overleveret denne sandhed i gennem tiderne i sin oprindelige form.

De hævder ikke, at de ved alt, ej heller kræver de, at nogen skal acceptere noget som helst, medmindre de selv erfarer det, og de gør ikke krav på at have nogen myndighed, undtagen den, der kommer til udtryk i deres gerninger.

Da vi havde været der i tre dage, var Emil og Jast parat til at vende tilbage til landsbyen, hvor vi havde efterladt mine kammerater. Deres opgave i landsbyen havde udelukkende været at helbrede, og de kunne naturligvis have gjort turen til både templet og landsbyen på langt kortere tid uden mig, men da jeg ikke var i stand til at bevæge mig rundt på samme måde som de, tog de den tid, jeg havde nødig.

Da vi kom tilbage til landsbyen, ventede mine kammerater på os.

Deres eftersøgning efter snemændene havde været forgæves. De havde søgt i fem dage, før de endelig noget skuffede havde opgivet, men da de var på tilbagevejen, havde de fået øje på noget, der mindede om en menneskeskikkelse, der tegnede sig i silhuet mod himlen på et højdedrag ca. en mile borte. Før de kunne nå at få kikkerterne frem, var skikkelsen forsvundet så langt bort, at de kun fik et glimt af den, men de havde nået at opfatte en abelignende skikkelse dækket med hår. Så skyndte de sig hen til stedet, men fandt intet. Skønt de tilbragte resten af den dag med at undersøge området, fandt de ikke noget som helst spor og opgav så eftersøgningen.

Efter at have hørt min beretning om turen til templet, ville mine kammerater også gerne have den oplevelse, men Emil sagde, at vi i løbet af nogle få dage ville komme til et andet, som var næsten magen til, så de vedtog, at de kunne undvære den tur.

Der var kommet en hel del mennesker fra oplandet til landsbyen for at blive helbredt, da de havde hørt, at de fire, som var blevet fanget af snemændene, var reddet, så vi blev i landsbyen en dag til, og det var nogle fantastiske helbredelsesresultater, vi overværede. En ung kvinde i tyveårsalderen, som vinteren i forvejen havde fået slemme forfrysninger i sine fødder, blev kureret. Vi så rent faktisk kødet vokse ud, til fødderne var helede, og hun kunne gå helt normalt. To blinde fik deres syn igen. Den ene, fik vi at vide, var født blind. Mange lettere sygdomstilfælde blev kureret.

Helbredelserne syntes at gøre dybt indtryk på alle. Vi spurgte senere Emil, om der var mange, som blev omvendt, og han sagde, at mange af dem, der blev hjulpet, blev interesseret i at lære, og de ville eventuelt arbejde et stykke tid for at udvikle sig, men de fleste faldt normalt hurtigt tilbage til deres vanlige levevis, da de fandt det alt for anstrengende at gå ind for arbejdet for alvor. Næsten alle lever et let liv uden bekymringer, og der er ikke mere end omkring en procent af dem, som erklærer sig for troende, der virkelig tager det alvorligt. Resten er helt afhængig af, at andre hjælper dem, når de møder vanskeligheder, og det er netop heri, en stor del af deres genvordigheder ligger. Mestrene siger, at de kan hjælpe enhver, som virkelig ønsker hjælp, men de kan ikke gøre arbejdet for nogen. De kan fortælle andre om den overflod, der er til disposition, men for virkelig at blive eet med og få del i overfloden må hver enkelt selv nå til accept og erfare det ved at kende og udføre arbejdet.

Kapitel XV

Næste morgen tog vi fra landsbyen, og to af indbyggerne, som ønskede at påbegynde arbejdet, ledsagede os. Den tredie dags aften kom vi til en landsby, der lå ca. tolv miles fra den, jeg havde været i sammen med Emil og Jast, og hvor jeg havde gennemgået beretningerne om Johannes Døberen. Jeg var meget ivrig efter, at mine kammerater også skulle se optegnelserne, så vi besluttede os for et ophold der, og Jast ledsagede os til landsbyen. Da vi havde gennemgået beretningerne, var mine kammerater virkelig begejstrede, og vi udarbejdede en plan, hvorefter vi kunne kortlægge og følge de ruter, som var skitseret i optegnelserne.

Om aftenen fik vi besøg af den Mester, som ledede den fjerde gruppe. Han havde også meddelelser til os fra den første og tredie gruppe. Han var født og opvokset i landsbyen og hans forfædre havde nedskrevet beretningerne, som siden da havde været i familiens besiddelse. Han var efter sigende femte generation efter forfatteren af optegnelserne, og han fortalte os, at ingen i hans familie var afgang ved døden. De havde alle medtaget deres legemer og kunne vende tilbage når som helst. Vi spurgte, om det ville være for stor ulempe for forfatteren til optegnelserne at komme og tale med os, hvilket han sagde, det ikke ville, så vi blev enige om at holde mødet samme aften.

Vi havde blot ventet nogle få minutter, da en mand, som så ud til at være omkring de fem og tredive, pludselig dukkede op i rummet. Han blev præsenteret for os, og alle rakte ham hånden. Vi var alle fascinerede af hans udseende, for vi havde forestillet os, at han ville være meget gammel. Han var over middelhøjde, havde markerede træk, men han havde det venligste ansigt, jeg nogensinde havde set. Hver bevægelse tydede på karakterstyrke, og hele hans væsen havde en udstråling, som var helt ufattelig.

Før vi satte os, klappede Emil, Jast og de to fremmede i hænderne midt i rummet for derefter at stå helt stille nogle øjeblikke. Derefter satte vi os alle ned, og han, som så pludselig var dukket op i rummet, sagde: "I har bedt om denne samtale for at få en bedre forståelse af de beretninger, som er blevet læst og oversat for jer. Jeg kan fortælle jer, at det er mig, der har nedskrevet dem og opbevaret dem, og at det, der bliver fortalt om den ædle sjæl, Johannes Døberen, og som overrasker jer voldsomt, er helt faktisk og stammer fra den tid, da han levede sammen med os her. Optegnelserne viser, at han var en mand af stor visdom og med et højt udviklet intellekt. Han vidste, at vor lære var sand, men han nåede aldrig helt den virkelige erkendelse, for hvis han havde gjort det, ville han aldrig være afgang ved døden. Jeg har siddet i dette rum og hørt Johannes og min fader tale sammen, og det var her, han tilegnede sig meget af sin lærdom. Det var her, min fader gik over og tog sin krop med sig, og Johannes overværede hans bortgang.

Der er ingen i min familie, hverken på fædrene eller mødrene side, som ikke har medtaget deres kroppe, når de er gået over. Denne

proces, denne overgang, er ensbetydende med, at kroppen har nået sin åndelige fuldkommenhed, så at man bliver så bevidst om Livets eller Guds dybe åndelige mening, at man ser livet, som Gud ser det. Da er man rede til at modtage den højeste lære, og fra denne sfære er man i stand til at hjælpe alle (vi kommer aldrig ned fra dette rige, for de, som har nået denne sfære, ønsker ikke længere at stige ned). Vi ved, at liv er ensbetydende med fremskridt - konstant fremgang; man vender ikke tilbage, og ingen ønsker det.

Alle rækker ud for at nå dem, som stræber efter mere lys, og de budskaber, som vi konstant sender ud i Universet, bliver opfange af dem af Guds børn, som er modtagelige, overalt på jorden i dag. Dette er den primære hensigt med at nå til dette rige eller denne bevidsthedstilstand - at hjælpe alle på en eller anden måde. Vi både taler med og vejleder dem, som er modtagelige, og som hæver deres bevidsthed, enten ved hjælp af egne kræfter eller en andens. Der er ingen, der kan gøre arbejdet for jer - der er heller ingen, der kan skubbe på jer i det uendelige. I må beslutte jer til at gøre arbejdet selv - og gøre det. Først da har man frihed og tillid til sig selv. Når alle, som Jesus, har bevidstgjort sig, at kroppen er et åndeligt legeme og uudslætteligt, og fastholder denne bevidsthed, så vil vi være i stand til at kommunikere med alle og udbrede den lære, som vi har modtaget, til langt flere. Vi er så begunstigede at vide, at alle kan gøre, hvad vi har gjort, og derved løse ethvert eksisterende problem, og det, som man hidtil har betragtet som vanskeligt og mystisk, vil man finde, er ganske enkelt.

Jeg ser ikke anderledes ud end et hvilket som helst andet menneske, I møder på jeres vej, og mit syn på jer er det samme."

Vi indskød, at vi mente at kunne se noget langt mere forfinet i ham, hvortil han svarede: "Det er blot det dødelige i sammenligning med det udødelige i mennesket. Hvis I udelukkende søgte efter de guddommelige egenskaber i mennesket og ikke sammenlignede, ville I se ethvert menneskeligt væsen, som I ser mig, eller hvis I så efter Kristus i ethvert ansigt, ville den Kristus eller den guddommelige kvalitet fremtræde på ethvert ansigt. Vi sammenligner ikke. Vi ser kun Kristus eller det guddommelige lys i alle, altid, og på den måde adskiller vort syn sig fra jeres. Vi ser det fuldkomne eller har klart syn, mens I ser det ufuldkomne eller har uklart syn. Indtil I kommer i kontakt med nogen, som kan undervise jer, så I kan hæve jeres bevidsthed, så I kan se os og tale med os, sådan som I gør nu, vil vor lære kun forekomme jer at være af inspiratorisk beskaffenhed. Det er ikke inspiration, når vi samtaler, eller når vi forsøger at samtale med en. Det er kun vejledning, som fører til det sted, hvor den virkelige inspiration kan mod tåges. Kun når det kommer direkte fra Gud, er der tale om inspiration, og når I lader Gud udtrykke sig gennem jer. Da er I hos os.

Idealbilledet af blomsten er i mindste detalje indeholdt i frøet, men det må vokse, udvikles og bearbejdes konstant og vedvarende og indarbejdes i alle detaljer i det indre billede, som blomsten bærer af

sig selv; først da springer blomsten ud i al sin pragt. På samme måde fastholder Gud idealbilledet af ethvert barn i sit sind, det perfekte billede, som Han ønsker at udtrykke sig igennem. Vi kan få endnu mere ud af denne fuldkomne udtryksform, end blomsten gør, hvis vi blot vil lade Gud udtrykke sig gennem os så fuldkomment, som Han har tænkt det. Det er kun, når vi tager sagerne i vore egne hænder, at problemerne og vanskelighederne opstår, og dette gælder ikke for en enkelt eller for nogle få; det gælder for alle. Vi har lært, at vi ikke er forskellige fra jer. Vi opfatter blot anderledes - det er alt.

De forskellige ismer, kulter og trosbekendelser, de forskellige trosretninger er alle positive, for de vil med tiden føre deres tilhængere til forståelsen af, at under overfladen er der en dyb virkelighedsfaktor, som de har overset, noget meget dybt, som de ikke har fået forbindelse med; eller at de har undladt at forene sig med det, som er en del af dem selv, det, som man kan og bør eje. Vi ved, det er selve det, der sluttelig vil forårsage, at mennesket kommer til at eje det hele. Selve det faktum, at mennesket føler, der er noget, som skal erhverves, noget som skal ejes, og som det endnu ikke ejer, vil anspore det til at fortsætte, indtil målet er nået. Det er på den måde, alle fremskridt bliver gjort. Tanken udtrykkes først fra Guds bevidsthed og når menneskets, og mennesket ser, der er noget forude, som det når, hvis blot det fortsætter. Her forkludrer mennesket det sædvanligvis ved at undlade at erkende, hvorfra tanken kom. Det fjerner sig fra Gud, og i stedet for at lade Gud, det fuldkomne, komme til udtryk gennem sig, begynder mennesket at udtrykke sig på sin egen måde og skaber noget ufuldkomment* noget der kunne have været en guddommelig manifestation.

Hvis mennesket blot ville fatte, at enhver tanke kommer direkte fra Gud og er fuldkommen, og at det straks skulle gøre denne tanke til sit ideal og lade den komme til udtryk i dens guddommelige form, at det skulle holde sine jordiske hænder borte og blot lade Gud udtrykke sig i al sin fuldkommenhed. På den måde ville idealbilledet virkelig blive manifesteret. Vi må forstå, at Gud er hævet over det jordiske, og at det jordiske ikke kan hjælpe på nogen måde. Med en sådan viden ville mennesket hurtigt lære at udtrykke det fuldkomne. Det afgørende for mennesket er at lære for bestandig at komme ud over, at befri sig for de psykiske og mentale kræfter og lade sig lede direkte fra sin guddommelige kerne, thi alle psykiske kræfter er menneskets værk, og de fører som regel mennesket på vildspor."

Kapitel XVI

Her sluttede han sin tale, og vi aftalte, at alle skulle mødes igen ved morgenbordet. Vi stod tidligt op næste morgen og var parat til at spise morgenmad klokken 6.30. Da vi forlod vort nattelogi, mødte vi vore venner. De var også på vej til morgenbordet og gik og talte sammen som almindelige, jordiske mennesker. De hilste på os, og vi udtrykte vor forbavelse over deres jordiske fremtræden. Deres kommentar var: "Vi er kun mennesker ligesom I. Hvorfor vil I absolut betragte os som anderledes? Vi er på ingen måde forskellige fra jer; vi har blot udviklet vor guddommelige kerne mere end I har." Så spurgte vi: "Hvorfor kan vi ikke gøre det samme, som vi har set jer gøre?" De svarede: "Hvorfor følger alle dem, som vi kommer i forbindelse med, os ikke, og udretter det samme? Vi kan ikke, og vi ønsker heller ikke at påtvinge nogen vor vej. Det står alle frit at leve det liv, de selv vælger og gå den vej, som de ønsker at gå. Vi forsøger blot at vise jer den lette og enkle vej, som vi kender, og som har vist sig at være tilfredsstillende for os."

Så gik vi til morgenbordet, og under måltidet blev der talt om almindelige, dagligdags emner. Jeg faldt hen i undren. Her sad vi sammen med fire mænd. En af dem havde levet her på jorden i et par tusinde år. Han havde fuldkommengjort sin krop i en sådan grad, at han var i stand til at medtage den, når som helst og hvor som helst. Hans krop var ligeså livfuld og ung som en fem og tredive årings, og denne tilstand havde han bibeholdt i ca. to tusinde år. Ved siden af ham sad en mand, som var femte generation efter, eller som nedstammede i lige linie fra den førnævnte. Han havde levet her på jorden i over syv hundrede år, og hans krop så ikke ud til at være en dag over fyrre. Og de talte med os på samme måde, som enhver anden ville gøre. Så var der Emil, som havde levet i over fem hundrede år og så ud til at være omkring fyrre, og Jast, som var omkring fyrre og lignede en mand på den alder. Alle talte sammen som brødre, uden antydning af overlegenhed fra nogen side -venligt, enkelt, og dog med en klar og logisk formulering; der var ingen mysticisme over dem; de var ganske almindelige mennesker, som førte en dagligdags samtale. Det kunne ikke trænge helt ind i min bevidsthed, at det hele ikke var en drøm.

Da vi rejste os fra bordet, ville en af mine kammerater til at betale for måltidet, men Emil sagde: "I er vore gæster her", og rakte en tilsyneladende tom hånd frem mod opvarteren. Hånden var imidlertid ikke tom; der var nøjagtig det beløb, som regningen lød på. Vi fandt ud af, at vore venner ikke gik med penge på sig og heller ikke havde behov for det. Når de havde brug for penge, var de lige ved hånden, skabt af det Universelle.

Vi gik udenfor og manden, som hørte til vor femte gruppe, gav os hånden og sagde, at han skulle tilbage til gruppen, og så forsvandt han. Vi noterede tidspunktet for hans forsvinden og fandt senere ud af, at han var dukket op hos vore kammerater, ti minutter efter at han

havde forladt os.

Vi tilbragte dagen sammen med Emil, Jast og vor historiske ven, som vi kaldte ham. Vi gik rundt i landsbyen og i omegnen, og vor ven fortalte meget detaljeret og kom med mange eksempler på det, der var foregået i de tolv år, da Johannes Døberen havde boet i landsbyen. Han skildrede disse hændelser så livagtigt, at vi følte os hensat til den dunkle fortid, som vi gik der og talte med denne ædle sjæl, som vi hidtil havde fornemmet som lidt af en mytisk figur, der var fremmanet på mystisk vis. Fra den dag blev Johannes Døberen en virkelig, levende person - for mig så virkelig, at jeg kunne fornemme ham gå omkring i landsbyens gader og i omegnen og modtage lærdom af de store sjæle, som han var iblandt, ligesom vi nu gik omkring både i landsbyen og i omegnen - dog uden at kunne fatte den store, fundamentale sandhed i det hele.

Vi travede omkring hele dagen og lyttede til de meget interessante beretninger om de historiske hændelser, og vi fik optegnelserne læst op og forklaret på de steder, hvor begivenhederne havde fundet sted tusinder af år i forvejen, så da vi vendte tilbage til landsbyen lige før mørkets frembrud, var vi fuldstændig udmattede. Vore tre venner, som havde været sammen med os hele tiden og gået lige så langt som vi, viste ikke mindste tegn på træthed, endsige udmattelse. Vi var snavsede, støvede og svedige, mens de havde det tilpas køligt og behageligt, og deres klæder var lige så hvide og friske og rene, som da vi startede om morgenen.

Vi havde under hele vort samvær med disse folk bemærket, at deres klæder aldrig blev snavsede, og havde gentagne gange nævnt det for dem, men havde ikke fået nogen forklaring før nu. Som svar på en bemærkning, der faldt i den anledning, sagde vor historiske ven: "Det forekommer jer mærkværdigt, men vi finder det endnu mere mærkværdigt, at noget af det stof, som Gud har skabt, klæber sig til noget andet gudsskabt, hvor det er uønsket og ikke hører til. Hvor den klare indsigt har vundet indpas, kan dette ikke ske, thi ikke et gran af den guddommelige materie kan flyttes eller anbringes noget sted, hvor det er uønsket."

Et øjeblik efter opdagede vi, at vore klæder og kroppe var lige så rene og friske som deres. Omskabelsen - for os var det virkelig en omskabelse - var indtruffet samtidig for os alle tre, mens vi stod der. Al træthed var som blæst bort, og vi var så friske, som om vi lige var stået ud af sengen og havde tåget et morgenbad.

Vi havde fået svar på alle vore spørgsmål. Den aften gik vi i seng med den dybeste følelse af fred, vi endnu havde oplevet under vort samvær med disse folk, og den følelse af ærefrygt, vi havde, veg hurtigt til fordel for en meget dybtfølt kærlighed til disse enkle, venlige sjæle, som gjorde så meget for menneskeheden, eller for deres brødre, som de selv udtrykte sig. Vi begyndte at betragte dem som brødre. De ville ikke have nogen anerkendelse eller ære for det, de

udrettede, men sagde, at det var Gud, der udtrykte sig gennem dem. "Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det han ser Faderen gøre."

Kapitel XVII

Næste morgen vågnede vi med alle sanser åbne, forventningsfulde og spændte på, hvad den ny dag ville bringe. Vi var begyndt at betragte hver dag som en åbenbaring af livsudfoldelse og følte, at vi stod lige på tærskelen til en forståelse af den dybere mening med de ting, som vi oplevede.

Ved morgenbordet fik vi at vide, at vi skulle til en landsby, som lå højere oppe i bjergene og derfra videre til det tempel, som lå på en bjergtop, og som jeg havde fået udpeget, da jeg stod på tåget af det tempel, som jeg allerede har berettet om. Vi fik besked på, at vi ville kunne ride på vore heste femten miles af vejen. To af landsbyens indbyggere ville ledsage os for at tage sig af hestene, når vi ikke kunne have dem med længere, og bringe dem til en anden landsby, hvor de ville passe dem, indtil vi kom.

Da vi havde redet de femten miles, overlod vi som aftalt vore heste til de to mænd fra landsbyen og begav os til fods op ad den smalle bjergsti, som mange steder bestod af trin udhugget i klippen. Vi overnattede i et herberg, som lå på en højderyg ca. midtvejs mellem det sted, hvor vi havde måttet skilles fra vore heste og den landsby, som var vort mål.

Herbergsindehaveren var en gammel, tyk, munter fyr. Han var så rund og trivelig, at det så ud, som om han rullede i stedet for at gå, og man kunne knap nok se, at han havde øjne. Så snart han så Emil, bad han om at blive helbredt. Hvis han ikke fik hjælp, mente han, at han afgjort ville dø snart. Vi fik at vide, at han og hans forfedre havde haft herberget og beværtet folk i hundreder af år, og at han havde drevet det i ca. halvfjerds år. På det tidspunkt, da han overtog herberget, blev han helbredt for en såkaldt arvelig sygdom, som regnes for uhelbredelig. Derefter var han gået aktivt ind for deres arbejde i to år, men havde så gradvis mistet interessen og var blevet mere og mere afhængig af andres hjælp. Det var gået godt i ca. tyve år; han trivedes tilsyneladende godt, og hans helbred var udmærket, men pludselig var han faldet helt tilbage til en sløvhedstilstand, som han ikke var i stand til at komme ud af ved egen hjælp. Hans tilfælde var sådan set kun et godt eksempel på det, der sker med tusindvis af andre. Disse mennesker lever et let og overfladisk liv, og alt, hvad der kræver en anstrengelse, bliver meget hurtigt belastende. De mister hurtigt interessen, og deres bøn om hjælp bliver automatisk i stedet for at være udtryk for et dybt og meningsfyldt ønske.

Vi stod tidligt op næste morgen og drog af sted. Klokkeren fire om

eftermiddagen nåede vi frem til landsbyen, hvorfra vi kunne se vort endemål, templet, næsten lodret over vore hoveder, helt oppe på toppen af en bjergtinde. Bjergsiderne var så stejle, at man måtte hejses op i en kurv. Via en trisse, som var fastgjort til en træbjælke, der var hugget ind i klippesiden, kunne kurven med et reb, der i den anden ende blev reguleret af et hejseværk, hæves og sænkes. Hejseværket var anbragt i et lille indhug i klippen på afsatsen, som ragede frem og hang ud over klippevæggen. Bjælken, som trissen sad fast på, ragede lige akkurat så langt ud, at rebet og kurven gik fri af afsatsen, så man nedefra kunne hejse lasten op til afsatsen. Her blev kurven svinget ind og landede sikkert ovenpå afsatsen i det lille indhug, der var lavet til det samme. Klippefremspringet ragede så langt ud over klippevæggene, at kurven svingede fra halvtreds til tres fod ud i den fri luft, mens den blev hejset op og ned. På et bestemt signal blev kurven sænket ned, og vi gik ombord og blev, en efter en, hejset op på klippeafsatsen fire hundrede fod oppe.

Da vi var landet på afsatsen, begyndte vi at søge efter en sti, så vi kunne komme op til templet, hvis mure vi kunne se som en fortsættelse af klippevæggen, som rejste sig lodret endnu fem hundrede fod. Så fik vi at vide, at vi endnu en gang skulle hejses op, som vi lige var blevet. Ved nærmere eftersyn fik vi da også øje på en bjælke magen til den på klippeafsatsen, hvor vi stod, og vi så et reb blive sænket; dette bandt vi fast i kurven og blev så hejset op, en efter en, og landede på tåget af templet fem hundrede fod højere oppe. Atter havde jeg en fornemmelse af at være på verdens tinde. Templet lå på en klippe, som ragede ni hundrede fod op over alle de omkringliggende bjerge. Landsbyen, som vi kom fra, og som lå ni hundrede fod under os, lå i selve det bjergpas, som fører over Himalaya bjergkæden. Vi fandt ud af, at templet her lå ca. et tusinde fod lavere end det, jeg havde været i sammen med Emil og Jast, men udsynet var meget videre. Derfra, hvor vi stod, så det ud, som om det uendelige rum udbredte sig for vore øjne.

Vi fik anvist vort nattelogi, og vore tre venner sagde, at de ville opsøge nogle af vore kammerater; hvis vi havde nogen meddelelser, ville de gerne tage dem med. Vi gjorde så vore notater, daterede dem omhyggeligt og opgav tid og sted, hvorefter vi afleverede dem til vore venner, som tog afsked og sagde, at vi ville ses igen om morgenen, og så forsvandt de en efter en. Vi noterede omhyggeligt tidspunktet og indholdet af vore meddelelser og konstaterede senere, at meddelelserne havde nået deres bestemmelsessted i løbet af tyve minutter, regnet fra det øjeblik, vi gav dem fra os.

Efter et dejligt aftensmåltid trak vi os tilbage for natten, men ikke for at sove; vore oplevelser havde gjort et meget dybt indtryk på os. Vi befandt os i en højde af ni tusinde fod, og der var ingen menneskelige væsener i nærheden, bortset fra dem, der passede templet. Her var absolut stilhed; kun vore egne stemmer brød stilheden. Ikke en vind rørte sig. En af mine kammerater bemærkede: "Det er ikke så underligt, at de vælger en sådan placering til meditation. Stilheden er

så intens, at man næsten kan føle den. Man kan ikke forestille sig noget mere ideelt sted til at meditere." Så sagde han, at han ville gå ud og se sig lidt omkring. Han vendte imidlertid hurtigt tilbage og meddelte os, at alt var indhyllet i en tæt tåge, så man intet kunne se.

Mine to kammerater faldt snart efter i søvn, men jeg kunne ikke sove, så jeg stod op, klædte mig på og gik udenfor på templets tag og satte mig på kanten med fødderne hængende ud over muren. Der trængte lige akkurat månelys nok igennem tågen til at oplyse den kulsorte nat, som ville have været uigennemtrængelig, hvis ikke månen havde skinnet. Der var lige lys nok til, at man kunne skimte de store, bølgende tågebanker, der rullede forbi, nok til at minde mig om, at jeg ikke svævede frit i rummet, at dernede, et eller andet sted, var jorden, og at det sted, jeg befandt mig på, på en eller anden måde havde forbindelse med den. Så var det pludselig, som om jeg kunne se en bred, lysende vej, hvis stråler bredte sig vifteformet med den udbredte ende af viften mod mig. Det sted, jeg befandt mig på, forekom mig at være næsten centrum for de evigt udbredende stråler, og den midterste stråle var den klareste af dem alle. Hver stråle fortsatte på en eller anden måde i en bestemt retning, indtil den oplyste en bestemt del af jorden. Alle strålerne oplyste forskellige dele af jorden, men flød til sidst sammen og dannede een kraftig hvid stråle.

Når jeg så langt frem, kunne jeg se, hvordan de alle løb sammen og dannede eet centralt punkt, et intenst, hvidt lyspunkt, så hvidt, at det syntes gennemsigtigt som krystal. Pludselig følte det, som om jeg stod ude i rummet og betragtede det hele. Når jeg så langt, langt ud ad den hvide stråle, kunne jeg se noget, der mindede om genfærd fra den fjerne fortid, noget der kom marcherende og blev til flere og flere, men i faste rækker, indtil de nåede et vist punkt; så skiltes de mere og mere, indtil de fyldte hele lysstrålen og dækkede hele jorden. De syntes alle at dukke op fra et centralt, hvidt lyspunkt. De syntes at komme ud af dette punkt, først en, og lige foran var der to, lige foran dem var der fire, og sådan blev det ved, og de spredte sig som en vifte, indtil spredningen var videst mulig, og der var omkring hundrede side ved side i en lige række. Her spredtes de pludselig og skiltes, og de fyldte hele den lysende vej, og hver enkelt marcherede videre tilsyneladende alene, indtil de forekom mig at have indlemmet hele jorden. Da de havde bredt sig over hele jorden, så det ud, som om strålerne havde nået den videst mulige spredning, og så samledes de lidt efter lidt for atter at ende i det ene punkt, som de oprindeligt var udgået fra. Kredsen var sluttet og de trådte atter frem en efter en. Men før de trådte frem, stod de i en række, hundrede side om side, og de smeltede langsomt sammen for at ende som een, og den ene trådte ind i lyset alene. Jeg kom pludselig i tanke om, at det var temmelig risikabelt at sidde og drømme her, så jeg rejste mig og gik ind i seng.

Kapitel XVIII

Vi havde bedt om at blive vækket ved morgengry, og før jeg vidste af det, blev der banket på døren. Vi for alle ud af sengen, ivrige efter at opleve det første daggry fra dette ophøjede sted. Vi klædte os på, på ingen tid og for ud på tåget som tre ivrige skoledrenge. Vi lavede så megen støj, at tempelpasserne ganske forskrækkede kom farende op for at se, om vi var ved vore fulde fem. Vi tre lavede sandsynligvis mere støj, end man nogensinde tidligere havde været udsat for i den fredfyldte stilhed i det gamle tempel, lige siden det blev bygget, og det, erfarede vi, var mere end ti tusinde år siden. Det var så gammelt, at det lignede en del af klippen, som det var bygget på.

Da vi kom ud på tåget, var det ikke nødvendigt at bede os om at være stille. Eet blik, og mine to kammeraters øjne og munde stod vidtåbne. Hvis nogen havde betragtet mig, tror jeg, de ville have set det samme. Jeg ventede og lod dem tale først. Næsten som med een mund udbrød de: "Jamen, vi svæver jo i den fri luft." De udtrykte nøjagtigt det, som jeg havde følt i det andet tempel. Man glemte simpelthen et kort øjeblik, at der var fast grund under fødderne, da følelsen af at svæve i luften var så stærk. En bemærkede: "Intet under, at disse folk kan flyve efter at have oplevet dette."

Vi blev vækket fra vor henførte tilstand af en latter, og alle vendte sig for at opdage, at Emil, Jast og vor historiske ven stod lige bag os. En af mine kammerater gik straks hen til dem, prøvede at tage dem alle i hånden på een gang og udbrød: "Det er helt vidunderligt! Det undrer os ikke, at I kan flyve efter at have opholdt jer her et stykke tid." De smilede, og en af dem sagde: "I kan flyve, ligeså vel som vi kan; I behøver blot at vide, at I har kraften i jer til at gøre det, og så bruge kraften." Så vendte vi os om for at nyde udsigten. Tågen var sunket og sejlede under os som store bølger, lige akkurat så højt, at man ikke kunne se jorden nogetsteds, og tågebankernes bevægelse gav os en fornemmelse af at blive båret af sted på stille vinger.

Når man stod deroppe og så langt ud over dette bølgende hav, mistede man fuldstændig fornemmelsen af at have fast grund under fødderne, og det var vanskeligt at overbevise sig selv om, at vi ikke sejlede af sted i rummet. Jeg følte det, som om min krop blev vægtløs, og jeg svævede over tåget. Jeg havde så fuldstændig glemt

mig selv, da der var en, der brød stilheden, at mine fødder ramte tåget med en sådan kraft, at jeg havde eftervirkninger af stødet i flere dage.

Ved morgenbordet besluttede vi at blive på stedet i tre dage, da vi kun havde planer om at besøge et sted til af interesse, før vi skulle sætte ind på at nå frem til det aftalte mødested. Da vi læste de meddelelser, som Emil havde medbragt, erfarede vi, at den gruppe, vor chef var i, havde været her i templet for få dage siden. Efter morgenmåden gik vi ud igen, og nu var tågen ved at lette. Vi blev stående, indtil den var lettet helt, og solen kom frem. Så kunne vi se den lille landsby, som lå tæt inde ved klippen, samt hele dalen langt

nede.

Vore venner besluttede sig til at tage ned til landsbyen, og vi spurgte, om vi kunne tage med. De lo og sagde, at det måtte vi gerne, men det var nok bedst, at vi brugte kurven i stedet for at forsøge os med deres rejsemetoder; det kunne eventuelt ødelægge vort gode udseende. Så blev vi sænket ned på klippeafsatsen, en efter en, og dernæst ned til det lille plateau lige over landsbyen. Næppe var den sidste af os kommet ud af kurven, før vore venner var der. Vi gik ned til landsbyen og tilbragte størstedelen af dagen der. Det var en ejendommelig gammel by, typisk for disse bjergegne; alle husene var hugget ind i klippesiden, og den sidste væg var bygget af klippestykker. Der var ca. tyve huse i alt. Vi fik at vide, at husene var bygget på den måde, for at de ikke skulle blive knust af de tunge snemasser om vinteren. Indbyggerne begyndte hurtigt at samles, og Emil talte til dem et øjeblik. Det blev arrangeret, at der skulle holdes et møde den følgende eftermiddag, og der blev sendt bud rundt for at underrette dem, der boede i nærheden, og som ønskede at deltage.

Vi fik at vide, at Johannes Døberen havde boet i landsbyen og fået undervisning i templet, og at templet ikke havde ændret sig, siden Johannes var der. Vi så, hvor huset, han havde boet i, havde stået, men selve huset var blevet revet ned. Om eftermiddagen, da vi vendte tilbage til templet, var luften helt klar, så vi kunne se vidt omkring, og vi kunne se den sti, som Johannes havde benyttet, når han gik til og fra templet, samt de forskellige landsbyer han havde boet i. Man antog, at templet var blevet bygget og landsbyen grundlagt mere end seks tusinde år, før Johannes kom til stedet. Vi kunne se den sti, vi skulle følge, når vi skulle videre, og vi fik at vide, at den havde været i brug, lige siden templet blev bygget. Ved femtiden om eftermiddagen sagde vor historiske ven, at han ville forlade os et stykke tid. Så gav han os hånden og sagde, at det ikke ville vare længe, før han kom igen, og så forsvandt han.

Om aftenen oplevede vi fra templets tag den mest fantastiske solnedgang, som jeg nogensinde har set, og jeg har ellers været så heldig at have set solnedgange i næsten alle lande. Som aftenen faldt på, samledes der en let dis over en lav bjergkæde, som afsluttede et vidtstrakt, fladt landskab, som vi havde udsyn over. Da solen nåede ned til denne rand, oplevede vi det fra vor høje position, som om vi så lige ned på et hav af smeltet guld. Og da der kun var gløden tilbage, stod hver eneste bjergtop i flammer. De, der lå langt borte og var dækket med sne, så ud, som om der var lagt et ildtæppe hen over dem, og gletcherne i kløfterne mindede om lange ildtunger, der slikkede ned ad bjergsiderne. Hele dette flammehav flød ud i og smeltede sammen med de mange farvenuancer på himlen. Søerne, der ellers lå som større og mindre pletter i landskabet, blev pludselig omdannet til vulkaner, som udspyede ild, der steg til vejrs og blandede sig med himlens farvespil. Et øjeblik så det ud, som om vi stod på randen af et stille inferno; så flød alt sammen til een skøn farveharmonie, og der var kun en ubeskrivelig blid, fredfyldt stilhed tilbage.

Vi sad på tåget til klokken var over tolv den aften og stillede spørgsmål til Emil og Jast, hovedsagelig angående folkets og landets historie i almindelighed. Emil refererede beredvilligt, hvad der var nedskrevet. Ifølge de optegnelser, der var gjort, skulle landet have været beboet tusinder af år før vor historiske tid. Emil sagde: "Jeg vil ikke på nogen måde forklejne eller undervurdere jeres historie, ej heller dem, som skrev den, men jeg vil dog påpege, at historikerne ikke er gået langt nok tilbage. De tog det for givet, at Ægypten betød det, som navnet lader formode, nemlig ydre mørke eller vildnis. I virkeligheden betød det tankevildfarelse. Dengang som nu led en stor del af verden af tankeforvirring. Det undersøgte historikerne ikke nøjere for at komme ind til den dybere mening. De accepterede, hvad de så eller hørte, eller det, man kunne konstatere på overfladen, og det skrev de ned, og det er begyndelsen til jeres historie.

Det er ret vanskeligt at bygge bro mellem de to opfattelser af de historiske begivenheder, og jeg skal ikke forsøge at få jer til at acceptere vor som den eneste sande. Jeg foreslår, at I selv undersøger det nærmere."

Månen kom frem, rund og fuld, bag de fjerne bjerge, og vi sad og fulgte den, til den næsten var lige over os. Det var et skønt syn; af og til gled en let sky hen over himlen ikke så langt fra os, og vi fik en fornemmelse af, at det var månen og skyerne, der stod stille og os, der drev forbi dem. Sådan havde vi siddet en times tid, da vi pludselig hørte støj bag os; det lød, som om noget var blevet kastet ned på tåget. Vi sprang op og så os omkring og fik øje på en midaldrende kvinde, der smilende spurgte, om hun havde forskrækket os. Vor første indskydelse var, at hun var sprunget fra kanten ned på tåget, men hun havde blot trampet med foden for at påkalde vor opmærksomhed. Stilheden havde været så intens, at lyden havde virket meget kraftigere, end den var.

Emil trådte hurtigt frem, hilste på hende og præsenterede hende som sin søster. Hun smilede og spurgte, om hun havde forstyrret os i vore drømme. Så satte vi os, og samtalen førte os snart ind på hendes liv og oplevelser. Hun havde tre sønner og en datter, som alle under deres opvækst var blevet indført i det arbejde, de alle udførte. Hun sagde, at de to yngste altid var sammen med hende, så vi spurgte, om vi måtte se dem, hvortil hun svarede, at de kunne komme endnu i aften. Næppe havde hun sagt det, før to skikkelser viste sig, en mand og en kvinde. De hilste på deres onkel og deres moder og kom så hen og blev præsenteret for os. Sønnen var høj og rank og mandig og så ud til at være omkring de tredive. Datteren var ikke så høj, ret spinkel og med meget forfinede træk og virkede afklaret og velafbalanceret. Vi bedømte hende til at være omkring tyve år. Senere fik vi at vide, at sønnen var et hundrede og femten og datteren et hundrede og otteogtyve år gammel. De skulle begge deltage i mødet næste dag, og det vårede ikke længe, før de gik ned fra tåget.

Da de havde trukket sig tilbage, kom vi med nogle velmente og komplimenterende bemærkninger om sønnen og datteren, hvortil moderen svarede: "Hvert barn, der bliver født, er godt og

fuldkomment; der findes ingen slette børn. Det gør ingen forskel, om de er undfanget i den fuldkomne verden, jomfrueligt, eller i sansernes, det materielles verden. Den, der er undfanget i den fuldkomne verden, vil hurtigt erkende sig som et barn af Faderen, at han er Kristus eller Guds Søn. Det barn vil udvikle og udfolde sig hurtigt og vil kun kunne se det fuldkomne. Den, der undfanges i sansernes verden, kan ligeså vel erkende, at han er Guds barn, forstå, at Kristus er i ham og realisere sin fuldkommenhed ved at fastholde idealbilledet Kristus. Han må elske og nære idealet, indtil han manifesterer eller udtrykker det indre billede, Kristus. Dermed bliver han genfødt og er fuldkommen. Han har formået at lade den fuldkommenhed, som lever i hans indre, og som altid har været der, komme til udfoldelse. Den ene fastholdt idealbilledet og var dermed fuldkommen; den anden måtte opfatte, erkende idealbilledet, udvikle det og udfolde sig, og genvandt dermed fuldkommenheden. Således opfattet er intet barn slet; alle er gode og stammer fra Gud." Her var der en, der mente, at det var sengetid, da klokken var over tolv.

Kapitel XIX

Klokken fem næste morgen var vi alle oppe på tåget af templet. Efter de sædvanlige morgenhilsner samledes vi, og der blev læst nogle afsnit fra templets samlede optegnelser. Jast oversatte dem for os, og til vor forbavselse opdagede vi, at det første afsnit svarede ganske nøje til første kapitel af Johannes-Evangeliet i vor Bibel, og andet afsnit svarede til første kapitel i Lukas-Evangeliet. Efter oplæsningen spurgte vi, om vi måtte tage vor Bibel og sammenligne versionerne. Det imødekom de beredvilligt, og med Jasts assistance sammenholdt vi de to versioner og var forbavsede over den store lighed. Vi var lige blevet færdige, da der blev kaldt til morgenbord, og alle gik ned. Efter morgenmåden gjorde vi os klar til at gå til landsbyen, og vi slog for en stund forbindelsen mellem de to versioner ud af hovedet.

Nede i landsbyen var der samlet en hel del mennesker fra området, og Jast fortalte os, at de næsten allesammen var fårehyrder, som havde deres flokke på græs oppe i bjergene om sommeren; det var ved at være på de tider, da de skulle søge ned til lavereliggende græsgange. Et møde som det, vi skulle overvære samme eftermiddag, blev holdt hvert år ved samme tid.

Da vi gik igennem landsbyen, mødte vi Emils nevø, som foreslog, at vi gik en kort tur før frokost. Vi tog med glæde mod tilbudet, da vi gerne ville se noget af egnen. På turen fik vi udpeget flere steder i dalen, som vi fattede interesse for. Når navnene på disse steder blev oversat, mindede de meget om nogle af navnene i vor Bibel, men vi kunne ikke rigtig finde sammenhængen. Vi vendte tilbage, spiste frokost og blandede os med de forsamlede.

Der var kommet omkring to hundrede til mødet, og som de sidste

indfandt resten af vore venner fra templet sig. Så rejste Emils nevø sig og gik hen til to mænd, som stod og holdt noget, der lignede en stor bog. Da den blev åbnet, kunne vi se, at det var en kasse. Han tog en pakke ud, som indeholdt en stak løse ark, som et manuskript. Så blev kassen anbragt på jorden.

Pakken blev rakt til en af mændene, som åbnede den og rakte det første ark til Emils nevø. Efter oplæsningen af hvert ark blev dette rakt til den anden mand, som anbragte det i kassen. Jast oversatte under oplæsningen, og det varedede ikke længe, før vi opdagede, at det, der blev læst op, havde en slående lighed med Johannes-Evangeliet, blot mere detaljeret. Det næste, der blev læst op, lignede Lukas-Evangeliet, det næste svarede til Markus- og det sidste til Mattæus-Evangeliet.

Efter oplæsningen samledes folk i små grupper, og vi søgte sammen med Jast efter Emil, for vi var nysgerrige efter at få rede på sammenhængen i det hele. Vi fik at vide, at disse skrifter blev læst op hvert år under mødet, og at netop dette sted var centrum for de begivenheder, som fandt sted mange år tilbage. Vi omtalte ligheden mellem disse hændelser og dem, der er beskrevet i vor Bibel og fik at vide, at nogle af de tidlige episoder i vor Bibel utvivlsomt var hentet fra disse skrifter, hvorimod episoderne af senere dato, kulminationen af det hele - Kristi fødsel og liv samt korsfestelsen - havde fundet sted i andre egne. Den centrale tanke i det alt sammen var at søge Kristus i mennesket og at vise dem, som har fjernet sig fra idealet, at Kristus lever i dem, og at Han altid har levet i dem. Endvidere påpegede Emil, at det ingen betydning havde, hvor scenerne var udspillet, idet det drejede sig om at begribe den evigt bestående, åndelige virkelighed, som lå til grund for det hele.

Resten af eftermiddagen og den næste dag sammenlignede vi skrifterne og gjorde notater, hvilket jeg af pladshensyn ikke skal komme nærmere ind på her. Ved at læse ovennævnte kapitler vil man opfatte den åndelige mening. Vi fandt ud af, at faderen til Emils nevø, som havde læst skrifterne op, var født i landsbyen og var en direkte efterkommer af Johannes Døberen. Det var skik og brug, at en af efterkommerne hvert år læste disse optegnelser op. Oppe i templet havde både Zakarias og Johannes bedt deres bønner.

Vore venner ville gerne videre, så vi aftalte, at Jast skulle blive hos os, til vi havde afsluttet vort arbejde, og de andre skulle fortsætte. Vi blev færdige næste dag, og tidligt den følgende morgen tog vi af sted fra templet. Skønt det var meget tidligt, var næsten alle landsbyens beboere oppe for at ønske os held på rejsen.

Kapitel XX

De stier, vi fulgte de næste fem dage, førte os gennem det område, som Johannes havde draget omkring i. Den femte dag nåede vi til den landsby, som vore heste var blevet bragt til. Her sluttede Emil sig også til os igen, og fra nu af mødte vi ikke mange forhindringer på vejen til den landsby, hvor Emil boede.

Efterhånden som vi nærmede os denne landsby, blev egnen tættere og tættere befolket, og vejene og stierne var langt bedre, end de havde været noget andet sted på vor rejse. Vejen førte gennem en frugtbar dal, som vi fulgte. Dalen blev smallere og smallere, efterhånden som vi kom frem, og til sidst rejste bjergsiderne sig stejlt på hver side af vandløbet og dannede en kløft. På rejsens sidste dag, ved firetiden om eftermiddagen, befandt vi os pludselig ved randen af en klippeafsats, som vandløbet strømmede ud over i et lodret fald på omkring tre hundrede fod. Vi fulgte vejen, som førte til et lille plateau ved foden af klippen i nærheden af vandfaldet. Her så vi, at der var lavet en opgang i klippevæggen, som skrånede i en vinkel på fem og fyre grader og på dette sted var af sandsten. Opgangen førte op til en højslette, som lå ovenover, og der var hugget trin i sandstenen, så man lettere kunne komme op. Det indhug, der var lavet som indgang, kunne barrikaderes med store stendøre, så eventuelle fjender ikke kunne trænge ind.

Da vi nåede op på højsletten, hvor landsbyen lå, kunne vi se, at den stejle trappe var den eneste vej, der førte til landsbyen fra kløften. Der havde engang været mulighed for at trænge ind ad tre veje, men det var der ikke længere og murene, som omgav landsbyen var blevet bygget om på en sådan måde, at de umuliggjorde al indtrængen. Mange af husene i landsbyen var bygget sammen med muren, som omgav landsbyen, således at muren dannede den ene husvæg. Vi bemærkede, at de huse, der var bygget sammen med muren, normalt var tre etager høje, og der var ingen vinduesåbninger før på tredie etage. I åbningerne var der lavet en balkon så stor, at der nemt kunne stå to eller tre mennesker. Vi gik ud fra, at de var lavet som en slags udkigstårne. Vi fik at vide, at der på egnen engang havde levet en indfødt stamme, som havde isoleret sig fra andre stammer, og som til sidst var gået til grunde som stamme, og nogle få havde sluttet sig sammen med andre stammer.

Dette var Emils hjem, og det var her, vi skulle mødes med de fire andre grupper, som havde været spredt viden om. Vi forhørte os, om de andre var kommet, men fik at vide, at vi var de første, og at de andre ville komme næste dag. Vi fik stillet et af de huse til disposition, som var bygget sammen med landsbyens mur. Vinduerne på tredie etage vendte ud mod det vilde bjerglandskab mod syd. Her blev vi vist til rette og fik besked på, at aftenmåden ville blive serveret i stueetagen. Da vi kom ned, fandt vi Emil, hans søster, dennes mand og deres søn og datter, som vi havde truffet første gang i templet nogle dage i forvejen, bænket omkring bordet.

Da vi lige var blevet færdige med aftensmåden, blev der røre på den lille plads, som husene vendte ud imod. En af indbyggerne kom ind og meldte, at vor chef og hans gruppe var ankommet. Da de var blevet indkvarteret, gik vi alle op på tåget.

Solen var gået ned, men aftenrøden luede stadig. Vi havde en udsigt, som mest af alt mindede om et stort bassin, der blev fyldt ved, at en mængde bække strømmede sammen og banede sig vej igennem dybe revner i bjergsiden for derefter at løbe sammen med den store strøm, som vældede ud over den stejle klippe og ned i dalen som et vandfald.

Den store strøm havde sit udspring i en dyb kløft og gennemskåret fladt plateau, hvor den brat styrtede ud over afgrunden. Fra kløftens lodrette vægge kom et væld af brusende vandfald; nogle faldt lodret fra to hundrede fods højde, mens andre havde dannet fordybninger i kløftens væg og derfra fossede videre i rivende strømme. Højt oppe i bjergene var flodlejerne dækket af gletchere, som ragede frem som kæmpefingre fra den store snehat, som dækkede hele toppen af bjergkæden. Muren, som værnede landsbyen, var bygget i forlængelse af den dybe kløft, der hvor den mandede ud i den flade slette, som endte i den lodrette klippevæg, hvor vandfaldet strømmede ned i dalen. På det sted, hvor muren nåede kløftens væg, rejste bjerget sig lodret til to tusinde fods højde og dannede således et naturligt værn, så langt øjet rakte. Vi fik at vide, at højsletten havde en udbredelse i østlig og vestlig retning på tres miles.

Den eneste mulighed for at bane sig vej til landsbyen var over den del af højsletten, som havde den videste udstrækning. Her var der en sti, som førte igennem et pas, men dette pas var befæstet med en tilsvarende mur som den omkring landsbyen.

Mens vi talte om de fantastiske forsvarsmuligheder, som beliggenheden bød på, sluttede Emils søster og dennes datter sig til os, og lidt senere kom også Emil og søsterens mand og søn op. Vi bemærkede en forventningsfuld stemning og fik at vide af Emils søster, at de ventede besøg af deres moder om aftenen. Hun sagde: "Vi er så lykkelige, at vi næsten ikke kan styre os selv, for vi holder så meget af vor moder. Vi elsker alle, som er nået til den højeste erkendelse, så inderligt, for de er alle så skønne og ædle og hjælpsomme, men vor egen moder er så vidunderlig og hjælpsom og kærlig, at vi ikke kan lade være med at elske hende tusinde gange mere. Desuden er vi skabt af hendes kød og blod. Vi er overbevist om, at I vil komme til at elske hende lige så højt." Vi spurgte, om hun ofte kom på besøg, og de svarede: "Hun kommer altid, når vi trænger til hende, men hun er så optaget af sit arbejde, at hun kun kommer to gange om året af sig selv, og i dag venter vi et af disse faste besøg. Denne gang vil hun blive en hel uge, så vi er så lykkelige, at vi næsten ikke kan vente."

Samtalen førte os nu til vore kammeraters oplevelser, og mens vi var

optaget af at berette for hinanden, alt hvad vi havde erfaret under adskillelsen, blev alle pludselig helt stille, og uden at vi vidste hvorfor, sad også vi helt tavse og afventende. Aftenens skygger var blevet lange, og de fjerne bjerges snehat lignede et stort, hvidt monster, der lige skulle til at strække sine isfingre ud over dalen. Stilheden blev brudt af et sagte sus, som når en fugl letter, og vi kunne se en let tågedannelse på kanten af tåget mod øst. Tågen tog pludselig form og blev til en kvindeskikkelse omgivet af et strålende lysskær og med et vidunderligt smukt ansigt. Lyset var så stærkt, at vi knap nok kunne se på det. Hele familien sprang op og løb over mod hende med udstrakte arme og udbrød som med een stemme: "Moder!" Hun bevægede sig let ned på tåget fra kanten og omfavned dem alle, som enhver anden kærlig moder ville have gjort. Så blev hun præsenteret for os og sagde: "Nå, I er vore kære brødre fra det fjerne Amerika, som er kommet for at besøge os. Jeg er meget, meget lykkelig over at kunne byde jer velkommen i vort land. Vore hjerter når alle, og vi ville også række vore arme ud og omfavne alle, som jeg lige har omfavnet dem, jeg kalder mine, hvis de blot ville lade os gøre det. I virkeligheden er vi een stor familie; vi er alle børn af den samme Fader-Moder Gud. Bare vi dog alle kunne mødes som brødre!"

Vi havde lige lagt mærke til, at aftenerne var ved at blive køligere, men da denne kvinde viste sig, udstrømmede der en varme fra hendes skikkelse, som fik aftenen til at føles som en midsommeraften. Det var, som om luften var fyldt med blomsterduft, og et lys som ved fuldmåne gennemstrømmede alting. En ubeskrivelig, inderlig varme havde bredt sig til alt og alle. Og der var intet spor af bevidst ophøjethed i hendes fremtoning - blot denne dybe, enkle, umiddelbare inderlighed.

Det blev foreslået, at vi skulle gå nedenunder, og moderen gik foran sammen med de andre kvinder, og vi og de andre mænd fulgte bagefter. Vi bemærkede, at skønt vi gik som vi plejede at gå, kunne vore fodtrin ikke høres, hverken på tåget eller på trapperne. Vi gjorde os ikke umage for at gå stille, tværtimod var der en fra vor gruppe, der sagde, at han med vilje havde forsøgt at trampe med fødderne, men ikke havde kunnet. Det føltes, som om vore fødder ikke kom i berøring med tåget og trapperne. Vi kom ind i en smukt møbleret stue, og så snart vi havde sat os, mærkede vi en dejlig varme, og rummet var fyldt med et dæmpet lys, som ingen af os kunne forklare.

Alle sad i dyb stilhed en stund. Så spurgte moderen, om vi boede godt, og om der blev sørget godt for os, og om vi nød turen. Vi talte om forskellige dagligdags emner, og hun talte med om alting. Så kom vi ind på vore mere private forhold, og moderen fortalte os, hvad vore fædre, mødre, søstre og brødre hed, og hun gjorde detaljeret rede for vort liv og levned uden at spørge om en eneste ting. Hun fortalte os, hvilke lande vi havde været i, hvilket arbejde vi havde, og hvilke fejltagelser vi havde gjort. Hun fortalte det ikke på nogen vag eller tvetydig måde, som vi selv måtte stykke sammen til et hele, men så

klart og udførligt, at vi næsten gennemlevede episoderne igen.

Da vore venner var gået til ro, måtte vi give udtryk for vor undren over det fantastiske, vi oplevede. Alle disse mennesker var over hundrede år gamle. Moderen var over syv hundrede år og havde levet her på jorden i sin fysiske krop i seks hundrede år. Alligevel var alle så frejdige og livlige som tyveårige, og det virkede helt naturligt. Det var som at være sammen med unge mennesker. Før de gik til ro, fortalte de os, at der næste aften ville blive holdt en stor fest i herberget, og de indbød os alle til at deltage.

Kapitel XXI

før middag næste dag var alle grupperne ankommet. Hele eftermiddagen sammenlignede vi vore notater, og de var fuldstændig overensstemmende. Da vi var færdige, blev vi indbudt til at gå ned til herberget til middag. Da vi kom derned, var der allerede samlet omkring tre hundrede mennesker - mænd, kvinder og børn, som var bænket ved lange festborde. Der var reserveret plads til os ved et af endebordene, så vi havde overblik over hele salen. Alle bordene var dækket med smukke, hvide duge og med porcelæn og sølvtallerkener som til en banket, men der var kun tændt et enkelt lys i salen.

Da vi havde siddet i ca. tyve minutter og betragtet det hele, blev der dyb stilhed, og et øjeblik efter oplyste et blegt lys salen. Lyset blev stærkere og stærkere, ind til hele salen var oplyst og alt strålede, som om tusinder af elektriske lamper havde været skjult og var blevet tændt lidt efter lidt. Vi konstaterede senere, at der ikke var elektricitet i landsbyen. Efter at rummet var blevet oplyst, fortsatte stilheden endnu i ca. et kvarter, og pludselig viste der sig en tåge, og vi hørte den samme stille susen som lyden af vinger, som vi havde hørt aftenen i forvejen, da Emils moder kom. Tågen forsvandt, og der stod Emils moder og elleve andre, ni mænd og tre kvinder, på forskellige steder i salen.

Ord kan ikke beskrive denne scenes strålende skønhed. Jeg overdriver ikke, når jeg siger, at de lignede en flok engle, skønt de ingen vinger havde. Et øjeblik stod de som forstenede. Alle bøjede hovederne og ventede, og lidt efter hørtes et kor af usynlige stemmer. Jeg havde tidligere hørt om et himmelsk kor, men havde aldrig tidligere oplevet det. Vi blev ligefrem løftet fra vore sæder. Da den himmelske musik var ved at være slut, gik de nyankomne hen til deres pladser, og vi bemærkede atter, at deres fodtrin var ganske lydløse, skønt de ikke anstrengte sig for at gå stille.

Da de tolv var bænket på deres respektive pladser, viste der sig atter en tåge, og da den klarede, stod der tolv til. Denne gang var der elleve mænd og een kvinde, og blandt dem genkendte vi vor historiske ven.

Atter brød det himmelske kor ud i sang, og da den var ved at tone ud, gik de tolv lydløst hen til deres pladser.

Næppe havde de sat sig, før tågen atter fyldte salen, og da den forsvandt, stod der for enden af salen tretten, seks mænd og syv kvinder, en kvinde i midten med tre mænd på den ene side og tre kvinder på den anden. Kvinden i midten var en smuk, ganske ung pige. Hver eneste kvinde, som havde vist sig, havde været meget smuk, men denne unge pige oversteg dem alle i skønhed. De stod med bøjede hoveder et øjeblik, og skøn musik fyldte salen. Så tonede musikken ud, og et kor af stemmer brød ud i sang. Alle rejste sig. Mens tonerne brusede, havde vi en fornemmelse af, at tusinder af mystiske skikkelser bevægede sig omkring i salen og sang som med een stemme. Alt var glæde; der var ikke en sørgmodig strofe i sangen. Det var som et kildevæld af glade toner, som udsprang fra sjælen og trængte ind i sjælen og løftede den op i højere og højere sfærer, indtil vi følte, at vi havde mistet al forbindelse med jorden.

Da sangen tonede ud, gik de tretten hen på deres pladser og satte sig. Vore blikke kunne ikke slippe kvinden i midten. Hun kom hen til vort bord med en kvinde på hver side. Hendes plads var for enden af vort bord. Da hun havde sat sig, blev tallerkenene anbragt til venstre for hende. Lyset dæmpedes et øjeblik, og vi kunne se en fantastisk udstråling omkring de syv og tredive, som var kommet fra det usynlige, og en klart lysende korona om hovedet på den unge pige, som var æresgæst. Vi var de eneste, som var dybt rørt. Alle de andre tilstedeværende betragtede det hele som en ganske naturlig og selvfølgelig ting.

Da alle var bænket, var der stilhed en kort stund; så brød alle ud i en glad og munter sang, indledt af de syv og tredive sidst ankomne. Da sangen ophørte, rejste den unge kvinde for enden af vort bord sig og rakte sine hænder frem, og et lille brød på ca. fem gange fem og tredive cm lå i hendes hænder. Dernæst rejste de seks og tredive andre sig, gik hen til kvinden og fik et lignende brød af hende. De delte brødet ud, så alle fik et stykke, og kvinden ved vort bord gav os hver et stykke af sit brød.

Da hun delte brødet ud ved vort bord, sagde hun: "Ved I, at Kristus lever i jer, at Han lever i alle mennesker? Ved I, at jeres krop er ren, fuldkommen, evigt ung og skøn og guddommelig? Ved I, at Gud skabte jer fuldkomne og i sit billede, at I skulle herske over alle ting? I jeres inderste selv er I Kristus, Guds fuldkomne Søn, Guds enbårne Søn, i hvem Fader-Moderen har velbehag. I er rene, fuldkomne, hellige, guddommelige, eet med Gud, og hvert eneste barn har ret til at kalde sig Guds søn, til at kalde sig guddommelig." Da alle havde fået et stykke, gik hun tilbage til sin plads, og brødet havde samme størrelse, som da hun brød det første stykke. Efter denne ceremoni kom måden. Den kom i store skåle med låg på. Skålene dukkede op på bordet foran kvinden, som om de var anbragt der af usynlige hænder.

Så tog hun lågene af, stillede dem til side og begyndte at servere. Det foregik på den måde, at kvinden til højre for hende fik en tallerken først, dernæst fik kvinden til venstre en, og de sendte dem videre, indtil alle havde fået en god portion.

Lidt inde i måltidet spurgte vor chef kvinden, hvad hun regnede for Guds største attribut. Uden et øjeblik tøven svarede hun: "Kærlighed." Så fortsatte hun: "Livets Træ findes midt i Guds paradys, det inderste i vor egen sjæl, og den ypperste frugt, den mest fyldige og svulmende, den mest styrkende og livgivende, er Kærlighed. De, som kender Kærlighedens sande væsen, kalder den det højeste, der findes i verden. Jeg kunne tilføje, at den tillige er den største helbredende kraft i verden. Kærlighed opfylder altid ethvert ønske fra det menneskelige hjerte. Kærlighedens guddommelige princip kan fjerne enhver sorg, enhver sygdom, enhver disharmoni og enhver nød, som plager mennesket. Hvis menneskeheden fattede dette, kunne den benytte sig af Kærlighedens ophøjede og ubegrænsede magt og hele alverdens sår, og dens himmelske medvidenhed ville svøbe sig om menneskeheden som en blød kåbe og fjerne alt det uharmoniske og fejlagtige, som bliver begået i uvidenhed.

Med udstrakte vinger søger Kærligheden de gulte steder i det menneskelige hjerte, de forspildte muligheder i livet, og når den vinder indpas, omvendes menneskeheden som ved et trylleslag, og verden omskæbnes. Kærlighed er Gud, evig, uden grænser, uforanderlig, hinsides al forståelse, uendelig. Kærlighedens omfang er hinsides vor begribelighed. Kærligheden fuldbyrder sin egen lov, fuldender sit perfekte værk og åbenbarer Kristus i menneskets sjæl. Kærligheden søger altid en åbning, gennem hvilken den kan trænge ind i menneskets sjæl for at udøse godhed. Hvis den ikke modarbejdes af menneskets vrangbilleder og krampagtige tanker, flyder Guds evige, uforanderlige kærlighedsstrøm bestandig, og på sin vej til det store, universelle glemselshav fjerner den enhver ansats til ubalance og disharmoni, som forstyrrer menneskets fred. Kærligheden er åndens modne frugt. Den arbejder for os; den læger menneskehedens sår; den søger at skabe harmoni nationerne imellem, og den bringer fred og fremgang til verden. Den er selve verdens puls, Universets hjerteslag. Menneskeheden må lutres af denne kærlighedsstrøm fra det store Allestedsnærværende liv, hvis den skal nå, hvad Jesus nåede.

Er du tynget af livet? Har du brug for mod og styrke til at møde de problemer, som dukker op? Er du syg eller angst? Hvis det er tilfældet, så luk dit hjerte op og bed til Ham, som leder dig. Guds uforgængelige Kærlighed vil favne dig. Du behøver intet frygte. "Thi jeres Fader ved, hvad I trænger til, før I beder Ham." I kan frimodigt nærme jer denne Nådens Trone, ikke som I måske forestiller jer, bønfoldende og krybende, men i fuld tillid og med vished om, at den hjælp, I har behov, allerede er på vej. Tvivl aldrig - gå endnu videre - forlang. Gør krav på jeres fødselsret som et barn af den levende Gud, ligesom Jesus gjorde. I skal vide, at i den usynlige, Universelle verden,

i hvilken vi alle har vor tilværelse, hvor vi lever og bevæger os, venter alt det gode og fuldkomne, som mennesket kan ønske; det venter på, at troen skal omskabe det til synlig form, så det kan manifestere sig. Læs i jeres egen Bibel, hvad Paulus siger om Kærlighed i 1. brev til Korinterne.

Tænk på kong Salomon, da han hin nat lod sit inderste, den rene, pure kærlighed, udfolde sig og forene sig med den universelle bevidsthed og bad om visdom for at tjene og ikke om personlig vinding. Det bragte ham uanede rigdomme og i tilgift ære og berømmelse og et levned, som han aldrig havde bedt om. Han erkendte Kærlighedens visdom som den højeste kraft, og Kærligheden udøste sin uendelige rigdom over ham. Sølv var for intet at regne i kong Salomons dage. Selv drikkebægrene hos denne mægtige kærlighedskonge var af pure guld.

At elske er at frigøre Guds ubegrænsede lagre af gyldne skatte. Hvis vi elsker, kan vi ikke lade være med at give, og at give er det samme som at få, og kærlighedsloven er fuldbragt. Så når vi giver, får vi den uafvendelige lov om mål for mål til at træde i kraft. Når man ikke tænker på at modtage, er det umuligt at undgå at modtage, for den overflod, man har givet, må vende tilbage til en selv, for at loven kan ske fyldest. "Giv, så skal der gives jer. Et godt, presset, rystet, topfyldt mål skal de give i jeres skød; thi det mål, I måler med, med det skal I selv få tilmålt igen."

Hvis vi virker i Kærlighedens Ånd, er Gud indeholdt i vor bevidsthed. At være eet med Livet, Kærligheden og Visdommen er det samme som at have bevidst forbindelse med Gud. At kontakte Gud bevidst er det samme som at nyde overflodens milde gaver, ligesom vi i aften ved dette bord nyder overflodens milde gaver. Kan I indse, at der er overflod til alle, og at ingen behøver at mangle noget i erkendelse af Guds rige skatte? Erkendelsen af Guds overflod hæver sindet ud over de jordiske begrænsninger. For at erkende Guds rige skatte må man slippe alle verdslige tanker, thi det er så stor en undfangelse, at der ikke er plads til dagligdags tanker. For at berede tankesindet må bevidstheden bevæge sig langt ud i det Universelle og lukke op for den frydefulde og fuldkomne frihed. Denne frihed må imidlertid ikke opfattes som nogen beføjelse, for vi må stå til ansvar for hver eneste tanke, hver eneste handling. Vor bevidsthed kan ikke opnå denne frihed på et øjeblik. Frigørelsen fra den sidste rest af begrænsning kan foregå på et øjeblik, men forberedelsen til denne herlige begivenhed kræver arbejde. Det skal forberedes indefra, til mindste detalje er perfekt, ligesom hvert kronblad i en blomst er fuldkommengjort inden i knoppen. Først når skabelsesprocessen er fuldbragt, bryder blomsten igennem bægerbladenes skal og springer ud i al sin pragt. På samme måde må mennesket bryde sin skal om selvet, før det kan udfolde sig.

Guds love er evige, uforanderlige, bestandige, og eftersom de er uforanderlige, er de velgørende, for de er gode. Når vi lever i overensstemmelse med dem, bliver de selve grundstenen, hvorpå vi

bygger vort helbred, vor lykke, vor fred og harmoni, vor succes og vor fremgang. Hvis vi retter os fuldstændig efter Guds love, kan intet ondt ske os. Vi har ikke helbredelse behov, da vi er strålende sunde.

Vi ser tydeligt, at der i menneskehedens store hjerte er en dyb hjemlængsel, som aldrig kan blive tilfredsstillet med noget mindre end en klar bevidsthed om eller forståelse af Gud, vor Fader. Vi kender denne længsel og hører, når hjerterne kalder på Gud. Der er intet, den menneskelige sjæl længes efter som efter at kende Gud. "Og dette er det evige Liv, at de kender dig." Mennesket vandrer fra det ene til det andet i håb om at finde tilfredsstillelse eller hvile i en eller anden opgave, eller ved at eje et eller andet jordisk. De stræber efter, og de opnår disse ting, men de er stadig utilfredse. Nogle forestiller sig, at de ønsker huse og jord, nogle stor rigdom og nogle megen kundskab. Vi er så lykkelige at vide, at mennesket bar alle disse ting i deres indre. Jesus, den store Mester, forsøgte at få alle til at forstå dette. Vi elsker Ham meget højt. Han fremstår som en vidunderlig sejrherre på grund af sin åndelige erkendelse. Vi elsker alle, som har nået de højder, som har højnet deres bevidsthed, som Jesus har. Vi elsker dem ikke blot for deres gerninger, men for det, de er og repræsenterer.

Jesus tillod aldrig sig selv at opholde sig ved det ydre efter sin forklarelse. Han holdt altid sine tanker i den centrale kerne af sit væsen - Kristus. Jesus udfoldede Kristus eller den inderste Gnist, som er det guddommelige i os alle, og viste, hvor suverænt det åndelige er i sammenligning med kødet, den jordiske krop. Det var på den måde. Han gjorde alle sine store gerninger, ikke fordi Han på mystisk vis var anderledes end I; ej heller havde Han større magt. Jesus var ikke af en eller anden ukendt årsag Guds Søn, mens vi andre blot er Guds trælle. Han udførte det arbejde, og de gerninger, vi kender, fordi den guddommelige Gnist, som Faderen har tildelt ethvert af sine børn, blev næret gennem Hans egne anstrengelser og derved blev til en klar flamme - fordi Han bevidst fastholdt foreningen med Guds-selvet, kilden til alt Liv, al Kærlighed og al Kraft.

Jesus var et menneske, ganske som alle de mennesker, som lever på jorden i dag. Han led, blev fristet og prøvet, akkurat som I lider på grund af fristelser og prøvelser. Vi ved, at Jesus, mens Han levede på jorden i sin synlige skikkelse, tilbragte timer hver dag alene med Gud, og vi ved, at Han som ung mand gennemgik nøjagtig det samme, som vi har gennemgået, og som I nu gennemgår. Vi ved, at ethvert menneske må overvinde sit jordiske begær, kødets begær, tvivl og frygt, indtil det når til den fuldkomne bevidsthed eller genkender den iboende Ånd, denne "Faderen i mig", som Jesus gav æren for alle sine store gerninger. Han måtte lære, som vi måtte lære, og som I nu må lære. Han måtte prøve om og om igen, som I gør. Han måtte tvinge sig til at holde fast og på de samme betingelser, som dem I har. Han måtte knytte hænderne og bide tænderne sammen og indprente sig: "Det skal lykkes for mig; jeg ved, Kristus lever i mit indre." Vi ved, at det var Kristus i Ham, som gjorde Jesus til det, Han var, og er i dag, og I har alle de samme muligheder. Dette er ikke at opfatte som nogen

forklejnelse af Jesus, for vi elsker Ham usigelig højt. Vi ved, at Han gennemgik selvets fuldkomne korsfestelse, for at Han kunne føre sit folk til Gud, for at vise dem vejen ud af synd, sygdom og lidelser, for at de skulle få åbenbaret Faderen i sig, for at de kunne lære, at den samme Fader lever i os alle og elsker alle lige højt. Ingen, som har fulgt Jesu liv og lære, kan lade være med at elske Ham. Han er vor perfekte, ældre broder.

Men hvis vi sælger vor fødselsret, hvis vi negligerer Guds godgørende love eller behandler dem med foragt, og således forlader Faderens hus og vandrer bort til et fjernt land, som den fortabte søn gjorde - til hvad nytte er da freden og rigdommen, overfloden af varme og glæde, som venter inde i huset? Når I er trætte af at leve af avner, når I er udkørte og har hjemlængsel, vil I med usikre skridt søge vejen hjem til Faderens hus. I kan selv vælge om vejen skal føre jer over bitre erfaringer, eller I vil slippe de materielle ting med et glad og befriet sind. Det er ligegyldigt, på hvilken måde I når til forståelsen og indsigten, når blot I holder jer målet, jeres høje kald, for øje. For hvert skridt vil I blive stærkere og friere, indtil I ikke længer kender til vaklen eller tøven. I vil søge lyset i jeres indre, og jeres bevidsthed vil erkende, at det er jeres hjem. Det er den guddommelige Allestedsnærværelse, i hvilken vi alle lever, bevæger os og har vore gøremål. Vi indånder den med hvert åndedrag. Vi lever den med hvert hjerteslag.

Tror I, I har nødig at komme til os. Gå ind i jeres hjem Jeres kirke, jeres bønnens hus, alene, hvor som helst, og Jesus, den store Kærlighedsmester vil hjælpe jer; alle dem, som er nået så langt, at de modtager den højeste lære, kan hjælpe jer og søger at hjælpe jer lige der, hvor I er nu og til alle tider. Vi ser ganske tydeligt Jesus og alle de andre, som altid er rede til at hjælpe dem, der kalder. I behøver blot at kalde, og I vil få svar, før I er færdige med at kalde. De står og går ved siden af jer hvert øjeblik. Det, I skal gøre, er at hæve jeres bevidsthed, så at I kan se og vide, at I går ved siden af dem; så vil I ikke vakle. De rækker deres hænder frem og siger: "Kom til mig, og jeg vil give jer fred." Det betyder ikke: "Kom når I er døde." Det betyder: "Kom nu, lige nu". Hæv jeres bevidsthed til vor bevidsthed, og I vil opdage, at I har erhvervet alt det, som gør så dybt indtryk på jer her i aften -I vil være hevet over alle jordiske begrænsninger og være vidunderligt frie.

Fred, sundhed, kærlighed, glæde og rigdom - det er Åndens frugter, Guds gaver. Hvis vi følger Gud, kan det onde ikke ramme os; intet ondt kan komme i nærheden af os. Hvis vi følger den Højere Lov, som Jesus gjorde, er vi ikke fanger underkastet jordiske lidelser.

Gud er i dit inderste, du barn af den uendelige, udødelige Ånd. Intet skal du skælve for eller frygte eller græmmes over. Fra Faderens bryst er du kommet; den Almægtige Guds ånde skabte dig en levende sjæl. "Før Abraham blev til, var du." Vi er Guds elskede børn og skal arve Himmeriges Rige. I jer er den samme Kraft, som er i Jesus. Denne

Kraft er Åndens klædning. Når I har fattet dette til bunds, finder I ud af, at forfald, sygdom, ulykke og død ikke eksisterer; der er intet, som på nogen måde kan berøve dig dit liv. Du kan indhulle dig i Åndens klædning, og intet kan gennemtrænge den, intet kan røre dig.

Alle menneskenes destruktive kræfter og handlinger kan du møde, og du kan ikke skades deraf. Hvis den ydre form på en eller anden måde skulle blive ødelagt, ville den øjeblikkeligt genopstå i samme form i det Åndelige. Det er en beskyttelse, som er mere sikker end nogen rustning, mennesket nogensinde har fremstillet, og den er altid ved hånden og koster intet. Du kan frejdigt rejse dig, du barn af den levende Gud.

Jesus vidste alt dette. Han kunne have undgået og sparet sig selv for det, der skete på Golgata. Havde Han ønsket at bruge sin magt, kunne Hans fjender ikke have rørt Ham. Han vidste, at der fandt en stor åndelig forvandling sted i Hans krop, og Han indså, at hvis den blev fuldført blandt dem, som Han kendte og elskede, uden at der skete nogen synlig forandring, så ville de fleste ikke nå til erkendelse af den åndelige rækkevidde, det væsentlige, men ville stadig klynge sig til personen. Han vidste, at Han havde magt til at overvinde døden, og Han ønskede at vise dem, som Han elskede, at de havde den samme magt; derfor valgte Han vejen over Golgata, den synlige forandring, og når de så, ville de tro. Han ønskede at vise, at Han havde fuldkommengjort, åndeliggjort sin krop, og når Hans fjender tog Hans liv (det de kaldte liv) og lagde Hans krop i graven og rullede en stor sten for (den sidste jordiske begrænsning), så kunne Han, det sande Selv, alligevel rulle stenen væk og hæve sit sande eller åndelige legeme over alle jordiske begrænsninger. Jesus kunne have gjort sin krop usynlig og have fjernet sig, men Han valgte at blive og vidne om, at det åndelige legeme, når det er fuldt udviklet, ikke kan tilintetgøres af nogen forulempelse af jordisk art, end ikke ved berøvelse af livet.

Efter korsfæstelsen og opstandelsen var Jesu legeme så højt åndeligt udviklet, at Han var nødt til at hæve bevidstheden hos sine nærmeste til et plan, hvor de var i stand til at se Ham, ligesom vi i aften må hæve bevidstheden hos næsten alle, som er til stede. Da kvinderne kom ud til graven hin morgen og så, at stenen var rullet væk, og at linklæderne lå ved siden af, kendte de Ham ikke, før Han havde hævet deres bevidsthed til det plan, hvor de kunne opfatte Ham. Senere, da de to var på vej til Emmaus, kom Jesus hen til dem og talte med dem, og dog kendte de Ham ikke, før Han brød brødet og gav det til dem.

Da blev deres bevidsthed hævet, så de genkendte Ham. Det samme skete, når Han viste sig for andre; Han kunne endog gå og tale med dem, uden at de genkendte Ham, fordi deres bevidsthed ikke fungerede på et plan, der kunne opfatte Ham. I samme øjeblik, deres bevidsthed hævedes, og deres vibrationer nåede Hans, kunne de se Ham. Når det skete, var der nogle, der fattede, at den åndelige verden er den virkelige, og de så den dybe mening, selve den åndelige Styrelse. Så vidste de. Og dog var der mange, som ikke troede på Ham, fordi de ikke havde opnået det

bevidsthedsplan, hvor de kunne fatte og indse, at det Åndelige er forudsætningen for alt liv.

Og mysterieløret, som var skabt af menneskets jordiske forstand, blev fjernet. "Og se, forhængt i templet flængedes i to stykker, fra øverst til nederst." Erkendelsen af at døden var overvundet, var nået, ikke alene døden, men også alle menneskeskabte, jordiske begrænsninger kunne og ville blive overvundet, når blot bevidstheden hævedes til det plan, hvor begrænsningerne ikke længer opfattes og således ikke eksisterer. Hvis den erkendelse bliver næret og fremelsket, vil den træde frem i al sin lysende klarhed.

Det var det, der blev åbenbaret for Jakob, da han lå på materialismens hårde sten. Det blev åbenbaret for ham, at det, som man skaber i sit sind, er det, der sker, det, der manifesteres, og hans erkendelse af dette befriede ham fra hans materielle trældom. Det var dette, der fik ham til at putte plettede pinde i køernes drikkevand, for således at få dem til at avle plettet afkom.

Så absolut kan vi skabe vort ønske, vort idealbillede, i det formløse, at det formes direkte af det uformede, det der er usynligt for den jordiske bevidsthed. Køernes drikkevand symboliserer blot spejlet, gennem hvilket sindets billede reflekteres til sjælen, det inderste, hvor det befrugtes og skabes.

Af alle vore venner, som er samlet her i aften, er det kun nogle få, som arbejder i dyb alvor, og de forstår, og de fortsætter og når til fuld udfoldelse for at arbejde i Guds Ånd. Andre begynder godt, men det kræver snart for store anstrengelser at overstige materialismens første mur. Det er meget lettere at drive med strømmen, og de falder fra. Vi har alle levet i det synlige, på dette jordiske plan, og vi er kun usynlige nu for dem, som lever i de dødeliges bevidsthed. For dem, der lever på et højere bevidsthedsplan, er vi altid synlige.

Ethvert tankefrø, som sås i sjælen, bliver befrugtet og får tankeform i sindet, for senere at tage fysisk form. Tanker om fuldkommenhed skaber fuldkommenhed. Det modsatte gælder lige så vel. Som solen og jorden med samme beredvillighed skaber det største træ og den mindste blomst, når henholdsvis træets og blomstens frø bliver sået, således svarer Ånd og Sjæl mennesket; det, mennesket ønsker, eller det, som der er bedt om i tro, det modtager han.

De, som har gennemgået døden fra det synlige, forbliver på det samme psykiske plan, som da de forlod kroppen, thi det dødelige sind fungerer på det psykiske plan. Det er årsagen til, at der er den store psykiske verden mellem den materielle eller synlige verden og det sande Åndelige Rige, og det er den, alle, der ønsker at nå til det Åndelige Rige, må kæmpe sig igennem, før den rene Ånd kan opfattes. For at opnå at føle sig som en del af det Åndelige må vi arbejde os gennem det psykiske, direkte mod Gud. Døden frigør kun sjælen på det

psykiske plan, og den manifesterer sig på det samme åndelige niveau, som den var på, da den blev frigjort fra kroppen. De, der går den vej, har ikke opfattet, at der kun er een Ånd, eet Sind og een Krop, og at alt er opstået af dette Ene og må vende tilbage dertil. Ånden, som er udgået fra dette Ene, og som er iklædt et perfekt legeme, er lige så meget en del af den Ene Ånd, som vor arm er en del af vor hele krop og er lige så lidt en isoleret del i forhold til Ånden, som en del af vor krop er isoleret i forhold til hele kroppen. Ligesom alt i vor krop er forenet for at udgøre et hele, således også med al åndelig udformning.

"At samle Guds adspredte børn sammen til ét" betyder, at vi skal komme til at erkende, at vi er eet udtryk for det Guddommelige, og alle har samme udspring, Gud. Dette er den store forsonende forening, erkendelsen af, at vi alle er skabt i Guds billede, er et billede på Ham, ved hjælp af hvilket det Guddommelige kan komme til udtryk.

"Ske ikke min vilje, men Din" er et klart udtalt ønske om, at Gud skal udtrykke sig gennem os, det højeste ideal, Han har undfanget. Ingen kan hæve sig over jordiske tanker uden at gøre det, der er Guds vilje, hvad enten det gøres bevidst eller ubevidst."

Her var der et ophold i talen, og en fra vor gruppe stillede et spørgsmål angående materiens relativitet, hvortil hun svarede: "Det rigtige ord er stof. Lad os et øjeblik beskæftige os med de fem riger - mineral-, plante-, dyre-, menneskeriget og Guds rige. Lad os begynde med mineralriget, det laveste. Hver eneste lille enhed i mineralriget er udtryk for det eneste liv, Guds liv. Når mineralerne opløses og smuldrer, går de i forbindelse med elementerne luft og vand, og resultatet er jord. Hver lille enhed har bibeholdt det oprindelige liv, Guds liv. Denne proces åbner mulighed for planteriget, en højere manifestation af det guddommelige princip. Planten, som også i et og alt er udtryk for det eneste liv, har overtaget en del af dette liv fra mineralet, har højnet og udviklet det, og udtrykker det på et højere udviklingsstrin, der er lidt nærmere Guds Rige. Denne proces har skabt livsmulighed for dyret, Guds manifestation på et endnu højere plan. Dyret, som også i et og alt er udtryk for det eneste liv, har overtaget en del af dette liv fra planten, har højnet og udviklet det, og udtrykker det på et udviklingsstrin, der er lidt nærmere Guds rige.

Hermed er der skabt livsmulighed for mennesket, en endnu højere manifestation af det guddommelige princip, og mennesket, som også i et og alt er udtryk for det eneste liv, har overtaget en del af dette fra dyreriget, og ved at manifestere sig på et endnu højere udviklingsstrin har mennesket åbnet til Gudsriget, det højeste, der kan udtrykkes gennem mennesket.

Når mennesket har nået dette rige, erkender det, at alt har samme oprindelse, at alt indeholder det eneste liv, Guds liv; da vil mennesket have sejret over alle materielle ting. Men vi behøver ikke stoppe op her, for alt er fremskridt. Når mennesket når til dette sted, vil det blive åbenbaret, at der er endnu flere verdener at erobre. Nu er vi nået

dertil, hvor vi kan erkende, at alt eksisterende er indeholdt i og indeholder det eneste liv, Guds liv, at alt har sin oprindelse i samme udgangspunkt, samme stof. Så er alt stof også relativt eller beslægtet, ikke sandt?"

Her sluttede talen, og vi var færdige med middagen, så salen blev tømt for borde og stole. Derefter havde alle en dejlig stund sammen, med glæde og latter, med dans og sang samt skønne toner fra det usynlige kor. Aftenen sluttede af med musik og sang fra det usynlige kor, som blev synligt og gik rundt blandt de forsamlede og svævede hen over vore hoveder. Til allersidst deltog alle i eet brusende væld af musik, sang og latter. Det var den mest betagende scene, vi nogensinde havde overværet.

Det blev os fortalt, at vi, hvis vi var helt stille, kunne høre musikken altid, men det var kun ved lejligheder som denne, at koret sang til musikken. Senere har vi prøvet adskillige gange, og det har virkelig vist sig at være tilfældet, at vi kunne høre musikken, altid dæmpet og skøn og blid, men den glade, sprudlende fylde som den aften, oplevede vi kun, når vi var sammen med nogle af Mestrene. Det er den musik og de toner, som kaldes englekoret. De kalder den "De harmoniske sjæles symfoni."

Vi blev i landsbyen i endnu tre dage og så i den tid en hel del til vore venner. Den tredie dag om aftenen tog de afsked med os og sagde, at de ville møde os der, hvor vi var indkvarteret for vinteren, og så forsvandt de.

Kapitel XXII

Næste morgen tog vi af sted med kun Emil og Jast som ledsagere. Vort mål var den landsby, som vi havde valgt til vinterdomicil. Vintrene i denne del af landet er temmelig strenge, så vi syntes, vi ville sikre os bekvemme boligforhold, før kulden virkelig satte ind. I dette som i så mange andre tilfælde viste vore bekymringer sig at være ubegrundede, for da vi nåede frem, var alt arrangeret og lagt til rette, så vi allerede havde et sted at bo.

Fra landsbyen førte vor vej over højsletten, så igennem en lang, bugtende kløft, som delte sig der, hvor den næste befæstede landsby lå for at overvåge højsletten. Kløftens vægge hævede sig lodret to til fem hundrede fod og fortsatte over i bjergene, som nåede en højde af to tusinde fod. Der, hvor kløften delte sig, var der to klippetoppe, en på hver side af et fladt område på ca. fem acres, og med en afstand af ca. seks hundrede fod. Imellem disse to klippetoppe var der opført en mur i en højde af fyrre fod, altså tværs over det åbne område - en absolut

effektiv beskyttelse. Muren var tres fod bred forneden og tredive fod bred foroven og således konstrueret, at den foroven dannede en rende, som store klippestykker kunne rulles i og væltes ud over på ydersiden af muren, hvor terrænet skrånede ret meget og fortsatte over i en endnu stejlere skråning, hvor vejen førte over til den anden side af kløften. I muren var der lavet slidsker med mellemrum på et hundrede fod, så klippestykkerne kunne få fart på og holde sig klar af murens fundament, før de ramte jorden. Når de havde ramt jorden, ville de rulle ned ad skrånningen, så over det stejle stykke og videre ned i kløften ca. Fire miles i alt, før de stoppede, hvis de ikke splintredes på grund af farten. Tilsammen dannede dette et effektivt forsvar, idet kløften ikke var over halvtreds fod bred nogetsteds på de fire miles, og den var så stejl, at klippestykkerne fik meget stærk fart på, når de kom rullende. På hver side af kløften var der også to positioner, hvorfra løse klippestykker kunne rulles ned. Hertil førte stier eller rettere udhuggede trin i klippen for hver ende af muren. Ovenpå muren var et anseligt antal klippestykker på ca. tolv fod i diameter parat i tilfælde af et uventet angreb. Vi fik at vide, at de aldrig havde haft brug for dem, da der kun var en stamme, som nogensinde havde vovet at tiltvinge sig adgang til landsbyen, og den var blevet totalt udslettet af klippestykker, som blev sluppet løs fra de fire positioner på kløftens vægge. De første stykker havde på vej ned slået andre løse, indtil en hel lavine var rullet ned i dalen og havde revet alt og alle med sig. Klippestykkerne havde ligget urørt oven på muren i over to tusinde år, da der ikke havde været krig i landet i så lang tid.

De seks huse, som landsbyen bestod af, var bygget ind i muren, og var tre etager høje, så tågene var på højde med det øverste af muren. Man kunne således komme op på muren ad trapper indvendig i husene. Vinduesåbningerne var i tredje etage. Fra vinduerne havde man udsigt over kløften, og man kunne også se stien sno sig hen over bjergsiden.

Vi blev indlogeret for natten på tredje etage i et af husene, og efter aftensmaden, som vi spiste tidligt, gik vi op på tåget for at se solnedgangen. Vi havde kun opholdt os deroppe ganske kort, da en mand i halvtredsårs alderen kom op ad trappen til os. Jast introducerede ham for os, hvorefter han satte sig og deltog i samtalen. Vi fandt snart ud af, at han boede i den landsby, som vi havde valgt til vinterdomicil, og at han var på vej dertil. Vi gik ud fra, at han rejste på samme måde som vi og tilbød ham at slutte sig til os. Han takkede for tilbudet, men sagde, at han kunne nå hurtigere frem end vi; han havde gjort ophold her i landsbyen for at besøge en slægtning, og han ville være hjemme allerede i aften. Under samtalen kom vi ind på templet, som tre af os havde været i sammen med Emil og Jast, og den fremmede sagde: "Jeg så dig sidde på kanten af templets tag den nat." Så fortsatte han med at gengive den drøm eller vision, jeg havde haft, og som jeg allerede har berettet om. Det kom som en overraskelse både for mig og mine kammerater, til hvem jeg ikke havde nævnt noget om oplevelsen. Denne mand var en ganske fremmed, og dog

genfortalte han drømmen lige så levende, som den havde været for mig, og han fortsatte: "Det, du blev vist, er det samme, som bliver vist os, nemlig at mennesket udgør en enhed, så længe det bevidst erkender, at det er sådan og bruger magten og herredømmet rigtigt, men i det øjeblik det med sin jordiske opfattelse skaber duale kræfter, begynder det at se dualitet. Mennesket har misbrugt kraften og skabt dualisme, for mennesket har sin frie vilje og fremkalder det, som det forestiller sig. Resultatet er divergens og splittelse, og det er situationen over hele jorden. Men der er ved at ske en forandring. Divergensen har snart nået sin grænse, og menneskeheden er ved at erkende, at alle inderst inde er et og samme væsen. Når mennesket har erkendt dette, vil de nærme sig mere og mere til hinanden. Mennesket er ved at erkende, at ethvert andet menneske er dets broder og ikke dets fjende. Når denne erkendelse er modnet, vil følgen blive, at alle vender tilbage til den enhed, som de udgik fra, og bliver som brødre.

Så vil mennesket være i himlen og forstå, at himlen betyder indre fred og harmoni skabt af menneskene selv her på jorden. Da vil det stå klart for enhver, at himmel og helvede formes efter eget valg. Skønt geografisk forkert placeret er denne himmel den virkelige. Mennesket vil vide, at Gud er i dets eget indre, og ikke blot i mennesket, men i alt hvad der eksisterer, hver sten, hver blomst, hver plante, hvert træ, at Gud er i selve den luft, vi indånder, det vand vi drikker, de penge vi bruger, at Gud er overalt. Når mennesket ånder, ånder det Gud, lige så vel som det ånder luft, og når det indtager sin føde, indtager det lige så vel Gud som føde.

Vi ønsker ikke at danne nogen ny kult eller sekt. Vi føler, at de allerede eksisterende kirker er tilstrækkelige, og de er logiske centre, som folk kan støtte sig til og få hjælp fra til at erkende Gud via Kristus, som er i alle. De, der arbejder indenfor kirkerne, må gøre sig klart, at kirken kun er et symbol på det Eneste, Kristusbevidstheden i hele menneskeheden. Hvis de erkender det, hvad er da skyld i splittelsen andet end det jordiske menneskesinds måde at opfatte på, og ikke kirken? Hvori består da divergensen mellem de forskellige kirker eller de forskellige trossamfund? Den uenighed, der tilsyneladende eksisterer, må helt og holdent eksistere i menneskets eget sind.

Se hvad denne splittelse har ført til - store krige, indædt had nationer imellem, familier imellem og endog mellem personer indbyrdes, og alt sammen fordi en eller anden organisation har ment at vide, at dens tro eller overbevisning var bedre end en andens. I virkeligheden vil alle det samme, og de føres alle i samme retning. Det ville ikke være muligt for hver enkelt at have sin egen private himmel, for hvis det var tilfældet, ville enhver, som var nået til vejs ende som medlem af en eller anden speciel kirkeorganisation, og som var rede til at modtage sin belønning, være nødt til at bruge resten af sine dage på at gennemse oceaner af himle for at finde den særlige, som var bestemt for ham. Kirkeorganisationerne og deres udøvere kommer nærmere og nærmere, for hver dag der går, og den dag vil komme, da de vil være

forenede i harmoni. Når alle er som een, vil der ikke længer være behov for organisationer.

Fejlen ligger absolut ikke alene hos kirkeorganisationerne. Kun få mennesker er vågnet til bevidsthed om, hvad livet virkelig har at byde på. Størstedelen flyder, lader sig føre gennem livet, utilfredse, forvildede, usikre eller knuste. Hver eneste må lære at gribe fat i livet og begynde at udtrykke sig fra sit eget livscenter med meningsfulde og velovervejede handlinger - gaver, som Gud har givet ham. Enhver må udfolde sig selv i livet. Det er ikke muligt for nogen at leve livet for andre. Ingen kan udtrykke dit liv for dig, og ingen kan sige, hvordan du skal forme dit liv. "Thi ligesom Faderen har liv i sig selv, således har Han også givet Sønnen at have liv i sig selv." En sjæl kan ikke erkende dette og samtidig flyde, thi hele livsindholdet tilkendegives i det privilegium, det er at have mulighed for at udtrykke Gud igennem selvet. At mennesket er og skal være det guddommelige billede af Gud, det er Guds mening med mennesket.

At udtrykke det, som Gud har skabt for mennesket, skulle være menneskets ophøjede mening med livet. Da Jesus var oppe på bjerget, og Hans disciple kom til Ham - husker I da, hvilke visdomsord Han talte? Hans bevidsthed var vågnet til fuld erkendelse, og Han var urokkelig i sin overbevisning om, at mennesket kun kan udfolde sig i al sin væld, når det har et sandt ideal, en virkelig mening med livet. Et frø kan ikke begynde at gro, før det ligger i jorden. En indre Gudskraft kan kun manifestere et sandt ønske, når dette har fundet grobund i menneskets sjæl. Vi må alle blive klar over det, som Jesus vidste, at den første åndelige impuls i retning af en udtryksform er det afgjorte ønske om at udtrykke.

Jesus sagde: "Salige er de fattige i Ånden," idet Han erkendte, at enhver begrænsning i livet, som kan skabe et begær i individet efter at hæve sig over denne begrænsning og gøre sig fri af den, er god. Han erkendte, at behov er forkyndelse om fuldbyrdelse. Han betragtede ethvert behov som en jord, der er beredt til et frø. Hvis frøet bliver sået og får lov til at spire og vokse, vil behovet blive dækket. Behov eller attrå som livsudfoldelse betragtet bliver misforstået. Efter mange dygtige læreres mening skal det undertrykkes i hjertet. Jesus sagde: "Ve jer, I som er tilfredse." Hvis man er tilfreds, er man gået i stå.

At være i kontakt med livet vil sige at søge hvert øjeblik at udtrykke livet fuldkomment. Begæret efter dette er tilskyndelsen dertil. Når mennesket er blevet træt af at kravle i jordens støv, længes det efter at flyve, og denne længsel tilskynder det til at finde den lov, gennem hvilken det kan få sit ønske manifesteret, og som vil gøre det i stand til at hæve sig over sine hidtidige begrænsninger. Når mennesket finder den, kan det rejse, hvorhen det vil uden at tænke på afstande og tid. Det siges, at mennesket spår, men Gud rår. Det er det omvendte, der er sandheden, for det er Gud, der planlægger og mennesket, der disponerer. Med den indstilling kan mennesket gøre alt, hvad Gud gør.

Kan Sønnen ikke gøre det samme som Faderen har gjort?

I mangel af tilfredsstillelse via de ydre ting drives sjælen til at søge den indre kraft. Der kan individet finde JEG ER og nå til vished om, at inde i sig selv har man den magt, der skal til for at tilfredsstillere sjælen, for at realisere alle dens behov og ønsker. Denne viden kommer måske ikke, før individet af verdens stød og slag er blevet drevet til at søge dette indre plan af fred og ro. Når man ved, at JEG ER, er opfyldelsen af alle ønsker, er begæret mættet. At søge udenfor Gudsselvet efter opfyldelsen af ens ønsker er tåbeligt. Hvis mennesket skal udfolde sig, må selvet sørge for udfoldelsen. Hvilken erkendelse da, hvilken opvågning! At lære JEG ER at kende, at vide at i det indre er kraften, visdommen og stoffet, hvormed alle former skabes, at vide, at i det øjeblik et definitivt og sandt ønske formes i visdom, så må Åndens kraft, visdom og stof believe det og manifestere det. Er det ikke himlens mageløse skatkammer? Her, i vort eget indre, i det formløse, ligger uendelige skatte skjult. Helt indlysende og klart er det for den, som har fundet perlen. "Søg Hans Rige, så skal disse ting gives jer i tilgift." Grunden til at de gives i tilgift er, at de er skabt af selve Åndens væsen. Bevidstheden må finde Ånden, før den kan forme det ønskede.

Den, der er vågnet, mærker det indre skabende princip, dernæst indser han, og hans erkendelse er hans livsmulighed. Han ser eller bevidstgør sine muligheder, eller de muligheder, som er. Med bevidstheden om, at den skabende kraft ligger i hans indre, tænker han på sit inderlige ønske; dette bliver til et billede eller en form, som tiltrækker sig kraften og stoffet, som skal fyldes i formen. JEG ER, er indbegrebet af sjælen - det forjættede land - drømmen bliver til virkelighed, hvilket sjælen trygt kan stole på. Selv om det måske endnu ikke beherskes bevidst, vil det manifesteres, når loven sker fyldest.

Det kan være nødvendigt at gå gennem et vildnis af erfaringer for at sejre, men det gør blot sjælen værdig til foreningen. Når drømmen er som et forjættet land, et ideal der skal realiseres eller virkeliggøres, ser sjælen kun det gode, sit ønskes mål. Der må ikke være nogen tvivl, ingen vaklen, ingen tøven, thi det ville være fatalt. Man skal være tro mod sin drøm og stræbe mod opfyldelsen. Drømmen eller visionen er lige så væsentlig som arkitektens tegninger og specifikationer over et byggeri. Alt andet end sandheden skal udelukkes.

Alle store sjæle er tro mod deres visioner. Alt hvad der bliver skabt, har først eksisteret som en vision - et frø sået i sjælen, med mulighed for udvikling og udfoldelse. Skabende sjæle lader aldrig andres manglende tiltro påvirke sig. De er villige til at ofre for deres drøms skyld, de er tro mod den og stoler på den, og deres drøm bliver virkelighed. Jesus havde en fast tro på sin drøm. Han fastholdt sit forehavende, selv når dem, der var Ham nærmest og kærest mistede troen og var troløse. Det var for Ham, som Han troede, og således er det for alle.

Når individet begiver sig mod det forjættede land, må mørkets land forsages, glemmes. Man må vende mørket ryggen og vende sig mod lyset. Det er umuligt at gå og blive stående samtidig. Det gamle må forsages, og det ny fastholdes. Man må glemme de ting, som man ikke ønsker at huske, og kun huske de ting, man ønsker at bevare. Det ene er lige så væsentligt som det andet. Drømmen alene skal ihukømmes, hvis man ønsker den opfyldt. Den vision, man ønsker manifesteret, skal fastholdes i tankesindet. Man må bevidst udelukke eller nægte at erindre det, man ikke ønsker manifesteret. Hver idé, hver tanke, hvert ord og hver handling skal være i overensstemmelse med drømmen, for at skabelsesprocessen kan finde sted. Det er sand koncentration, inderlig koncentration, at samle al sin kraft om det essentielle, at fokusere på det væsentlige. Det er kærlighed til idealet. Kun gennem kærlighed kan idealet komme til udtryk. Kærlighed gør idealet til virkelighed.

Hvis det mislykkes i begyndelsen, må man vedholdende og determineret fortsætte sine bestræbelser. Det er optræning af viljen, det udvikler selvtilliden, det er den virkelige troskab, det, der leder kraften mod idealet, det inderlige ønske. Idealet ville aldrig kunne erhverves uden denne bevidste styring af kraften, denne viljesudøvelse; og dog ville det være fatalt for idealet, hvis viljen ikke samtidig var ideel. Viljen må være af samme høje beskaffenhed som det ideal, den skal fremme. Hvis viljen ikke higer efter at tjene, kan den kraft, viljen ønsker at styre, ikke frigøres fra sjælen. - At ønske fortjeneste vender livsstrømmen mod selvet, hvorimod ønsket om at tjene holder livsstrømmen flydende gennem selvet og giver selvet udstråling. - At tjene gør drømmen frugtbar; det frigør kærligheden. Hvordan skulle kærligheden komme til udtryk, hvis den ikke blev formuleret gennem alt livs væsen og væren? Hvis den gennemstrømmer bevidstheden, gensvarer hele organismen; hver eneste celle svulmer af kærlighed, kroppen bliver livfuld og harmonisk, sjælen bliver strålende, sindet bliver forklaret, tanken bliver aktiv, klar, skabende og kraftfuld, ordet bliver positivt og livgivende, kødet bliver fornyet, lutret og levende; alt afklares og kommer på sin rette plads.

JEG ER kommer til udtryk gennem mig, og mig får ikke længere lov til at undertrykke JEG ER. Hvis kroppen ikke er i samklang med Ånden, hvordan skulle den da kunne udtrykke Ånden? Det bevidste sind må søge og hige efter Ånden for at lære Åndens kraft at kende. Ad denne vej lærer individet at indse, at i Ånden findes fuldbyrdelsen af behovet. Kun ved at opfylde andres behov har man udtrykt essensen af sit eget behov. Ved at lade strømme ud til andre åbner man for Åndens overskudslager. Det er dette "Jeg vil tjene og gavne", som giver alle adgang til Guds ubegrænsede overskud, og som fører sjælen til sin egen virkeliggørelse.

Sjælen er vendt tilbage til Faderens hus, så snart den har udtrykt vilje til at tjene. Den fortabte søn, som har lært at tjene, bliver den

hædrede søn; trællen, som har levet af avner, bliver prins på et kongeslot, hans egne muligheds udfoldelse. Han kender Guds* kærlighed og behersker og forvalter sin Faders gaver. Ingen anden end en søn kan modtage disse gaver. Intet tyende, ingen træl kan gøre sig til gode med sønnens arv. Tyendet søger altid vinding; sønnen har allerede arvet alt, hvad Faderen har. Når vi har indset, at vi hører til i Faderens hus, og at vi er arvinger til alt, hvad Faderen ejer, så kan vi begynde at leve, som Faderen ønsker, vi skal leve. "I{ elskede, nu er vi Guds børn". Den, der opfatter sig som Guds søn, får i rigt mål; den, der opfatter sig som træl, lider nød. Vi skal få alle vore inderste ønsker opfyldt af Faderen, når vi i tanke, ord og handling viser, at vi er Guds ægte børn. Og vi vil opdage, at Guds børn er fri."

Hermed rejste vor gæst sig og bød os godnat med en venlig bemærkning om, at han håbede at møde os igen, når vi kom til vort vinterdomicil. Dernæst forsvandt han.

Kapitel XXIII

Næste morgen tog vi videre. I tre dage førte vejen os gennem et barskt, bjergrigt landskab, der var så tyndt befolket, at vi måtte bo i telt hver nat. Vi havde intet forråd med på turen, men vi fik mad, når vi var sultne. Næppe havde vi beredt os til et måltid, før der stod masser af mad foran os, som vi kunne forsyne os med. Der var altid lidt mere, end vi kunne spise.

Den tredie dag om aftenen nåede vi til en bred dal, som var meget frugtbar og tætbeholdt, og som vi passerede for at nå frem til vort bestemmelsessted. Vi havde valgt netop denne landsby som vinterkvarter, fordi den lå meget centralt i det område, som havde vor interesse, og som fastboende ville vi også få bedre mulighed for at komme i daglig kontakt med folk igennem en længere periode. Mange af de mennesker, som vi havde mødt rundt omkring, boede her i landsbyen, og de havde alle sagt, at vi endelig måtte besøge dem. Vi følte, at vi ved at blive der vinteren over ville få rig lejlighed til at komme på nærmere hold af dem og deltage i deres hverdag.

Den 20. november var vi fremme. Vi foretog en del kortere ture, indtil sneen faldt og gjorde veje og stier ufremkommelige. Vi kom til at bo virkelig dejligt, og folk var meget venlige, og vi indstillede os på at blive en del af landsbylivet. Alle hjem stod åbne for os, og vi fik at vide, at deres døre altid var ulåst, og at de betragtede alle mennesker som brødre.

Vi fik tilbud om at flytte ind hos en af de fremtrædende kvinder i landsbyen, en vi havde mødt før, men vi syntes, vi boede udmærket, og at der ikke var nogen grund til at ligge hende til byrde. Hun insisterede og sagde, at vi absolut ikke ville være til besvær, så vi flyttede ind med hele vor bagage og blev boende hos hende under resten af vort ophold i

landsbyen. Jeg skal aldrig glemme den første gang, vi så hende. Det var i en lille by nær grænsen. Da hun blev præsenteret for os, antog vi hende for at være ikke en dag over atten, og vi fandt hende alle meget smuk. Vor forbavselse var stor, da vi fik at vide, at hun var over fire hundrede år gammel og en af de højst elskede læremestre.

Hele hendes liv var viet til arbejdet. Før vi flyttede ind, havde vi været i daglig kontakt med hende i to uger, men hendes sande selv opdagede vi først virkelig, da vi oplevede hende i hendes eget hjem. Da vi nu boede hos hende og var i daglig kontakt med hende, kunne vi nemt forstå, hvorfor folk elskede hende så højt, som de gjorde.

Ingen kunne andet end elske og respektere

hende. Vi boede i hendes hjem og spiste ved hendes bord fra slutningen af december og til april, og havde således rig lejlighed til at observere både hendes og en hel del andre indbyggers daglige tilværelse, og vi fandt, at deres tilværelse var ideel. Jo mere vi var sammen med alle disse mennesker, des mere kom vi til at holde af dem og respektere dem. Vi kunne ved hjælp af historiske optegnelser, som var lige så vederhæftige som vore egne historiske beretninger efterkontrollere alt, hvad de fortalte med hensyn til deres alder.

Kapitel XXIV

Tiden gik indtil slutningen af december, og året var ved at rinde ud. En hel del personer var ved at samles til en højt ide lign ed, som hovedsagelig var for Mestrene. Hver dag blev vi præsenteret for fremmede. Alle talte engelsk, og vi begyndte virkelig at føle os hjemme. En dag fik vi at vide, at højtideligheden ville blive holdt nytårsaften, og vi blev indbudt til at deltage. Vi fik også at vide, at selv om højtideligheden ikke var for alle og enhver, var det på ingen måde en hemmelig sammenkomst; ingen af deres sammenkomster skulle opfattes som private. Højtideligheden blev holdt for alle dem, der havde påbegyndt arbejdet, og som gik alvorligt ind for det, og som var nået langt nok til at vide, at de ønskede at leve det sande liv, for dem som havde accepteret den højere bevidsthed og erkendt, hvilken betydning det havde for deres liv. Festen blev hyppigt omtalt som "Transcendens-Festen", og blev holdt hvert år omkring dette tidspunkt i forskellige dele af landet; denne gang skulle den altså holdes her i landsbyen.

Den fastsatte dag for højtideligheden oprandt med dejligt, klart vejr; temperaturen var et stykke under frysepunktet. Vi var alle forventningsfulde, for vi følte, at aftenen ville bringe mange nye og interessante oplevelser. Vi mødte op på det aftalte sted klokken otte om aftenen og fandt omkring to hundrede mennesker samlet. Salen var oplyst på samme måde som ved den sidste fest, vi havde deltaget i, og der var meget smukt. Vi fik at vide, at den smukke, unge kvinde, som

var vor værtinde sidst, også denne gang skulle være værtinde. Kort efter at vi havde fået plads, kom hun ind i salen, og vi forundredes atter over hendes ungdom og skønhed. Hun var klædt i en smuk, hvid kjole, men virkede ikke i mindste måde prangende.

Hun trådte lydløst op på det lille podium og begyndte sin tale: "Vi er samlet her i aften med det ønske at tilegne os en dybere indsigt, at udvikle os fra en lavere til en højere bevidsthed, og vi byder alle, som er beredt dertil, velkommen. Til at begynde med fulgte I os, fordi I var blevet interesseret i de ting, I havde set os udrette, og som I, i begyndelsen betragtede med ærefrygt og undren og opfattede som mirakler. Vi ved, at I nu har lært at betragte disse gerninger som dagligdags foreteelser i livet, når det leves, som det burde leves - en daglig færden i pagt med den guddommelige mening. I er nu forvissede om, at vi ikke gør mirakler. I erkender den sande, åndelige mening bag fænomenerne. Den bevidsthed, som fungerer på den sande, åndelige plan, udformer alting i overensstemmelse med det tilgrundliggende ideal. Når den store, dybe mening er åbenbaret, er der intet mysterium, intet under og intet mirakel. Denne udvikling fra en lavere til en højere bevidsthed indebærer, at man fjerner sig fra det materielle, hvor alt er splittelse og disharmoni, og indlader og bekræfter Kristusbevidstheden, hvor alt er skønhed, harmoni og fuldkommenhed. Det er den naturlige måde at leve på, den måde Gud vil, at vi skal leve på, og den måde, som Jesus fremfor alle anviste os her på jorden. Den anden måde er den unaturlige, den selviske, den hårde. Når vi når til erkendelse deraf, er det så let, så naturligt at leve som Kristus i Kristusbevidsthed.

Dette er det eneste tidspunkt, hvor vi samles ved dækkede borde til fest. Det er ikke en fest af den slags, som de med jordisk bevidsthed forestiller sig. Det er en erkendelses- og fuldbyrdelsesfest, som symboliserer transcendenzen fra den jordiske bevidsthed til Kristusbevidsthed, og den misforstås ganske over hele verden i dag. Engang vil alle Guds børn samles til sådan en fest med den sande erkendelse af dens betydning.

Sammen med os i aften er nogle få, som har gjort deres legemer så perfekte, at de kan tage dem med sig til alle Himmelske Riger og der modtage den højeste lære. De har alle levet her en vis tid i synlig skikkelse, er så gået over og har fået deres legemer med sig til et sted i bevidstheden, hvor de ikke er synlige for jordiske øjne; for at tale med dem må vi hæve vor bevidsthed til Kristusbevidstheden. Men de, som har fuldkommengjort deres kroppe, så de kan tage dem med til det Himmelske Rige, kan vende tilbage til os og forlade os igen, når som helst de ønsker dette. De kan komme og undervise alle, som er modtagelige for deres lære, komme og gå efter ønske. Det er dem, der kommer og underviser os, når vi er rede til at modtage undervisning, somme tider ad intuitionens vej, somme tider ved personlig kontakt. Der er fem af disse til stede, som vil bryde brød med os i aften, heriblandt en, som vi elsker særlig højt, da hun er moder til en af os

og har levet iblandt os (Dette viste sig at være Emils moder). Vi vil nu samles om bordene."

Lyset blev dæmpet et øjeblik, og alle sad helt stille og med bøjede hoveder. Så blev det lyst igen, og de fem stod i salen, tre mænd og to kvinder. De var alle klædt i hvidt og var strålende smukke. Rundt om hver af dem var der et blidt lysskær. De gik stille hen og tog plads, en for enden af hvert bord, hvor der var beregnet plads til dem. Emils moder tog plads for enden af vort bord med vor chef på højre side og Emil på venstre. Da de fem havde sat sig, begyndte måden at komme. Det var et enkelt måltid, bestående af grønsager, brød, frugt og nødder, og meget velsmagende. De taler, der blev holdt, var hovedsagelig instruktioner til dem, som var samlet til festen. De blev holdt på modersmålet og oversat af Jast.

Jeg vil ikke referere disse taler, da størstedelen af indholdet allerede er omtalt her i bogen.

Emils moder, som var sidste taler, holdt sin tale på flydende engelsk, og hendes stemme var klar og fast. Hun sagde: "Vi bruger hver dag kræfter, som mennesket med jordiske sanser ler ad. Vi, som er så lykkelige at kende disse kræfter, gør alt, hvad vi formår for at få mennesker til at indse og forstå, hvad de udelukker fra deres liv ved at tænke, som de gør, om de fuldkomne ting, som er lige ved hånden, og blot venter på at blive samlet op. Så snart mennesket begriber og tilegner sig disse kræfter, vil de blive langt virkeligere og mere levende end de ting, mennesket klynger sig så desperat til i det jordiske - klynger sig til, fordi det er ting, der kan ses, føles, berøres eller opfattes med de begrænsede, jordiske sanser. Bemærk jer, at alt, hvad der er i denne sal såvel som i de værelser, som I bebor - lys og varme og endog det I har spist - er skabt af en af disse kræfter. I kan kalde den lysenergi, eller hvad I synes. Vi opfatter den som en stor, universel magt eller kraft, som, omformet af mennesket, fungerer langt mere effektivt end damp, elektricitet, benzin, olie og kul; og dog er den i vore øjne en af de mindst vigtige kræfter eller magter.

Denne kraft kan ikke alene forsyne mennesket med al den energi, menneskeheden har behov for, men også varme til alskens, altid og overalt, uden at forbruge så meget som et gram brændstof af nogen art. Denne kraft er fuldstændig støjfri. Hvis mennesket ville kontakte den og anvende den, ville den bringe en stor del af den støj og forvirring, som nu synes uundgåelig, til ophør. Denne kraft er overalt omkring jer og venter på, at mennesket skal række ud efter den og bruge den. Når mennesket lærer den kraft at kende og at bruge den, vil det vise sig, at den er langt enklere end damp og elektricitet. Efterhånden som mennesket kommer til at indlemme denne kraft, vil det opdage, at alle de variationer af drivkraft og transport som det har opfundet, kun er surrogat, udformet i den jordiske begrebsverden. Mennesket tror, at det selv har skabt disse ting, og således har det kun frembragt det, som kan opfattes med de jordiske sanser. Mennesket har skabt ufuldkomne ting. Hvis mennesket imidlertid ville indse, at

alt er Guds og kommer fra Gud og kan udtrykkes gennem mennesket, ville alt menneskeskabt være fuldkomment.

Mennesket har sin frie vilje og har valgt den hårde vej, og i stedet for at erkende, at det er Guds barn og kan bruge alt, hvad Gud har, fortsætter det ad den hårde vej, indtil det bliver drevet til erkendelsen af, at der må være, og at der virkelig er en bedre vej. Omsider vil mennesket indse, at Guds vej er den eneste vej, og da vil den fuldkommenhed, som Gud ser i mennesket, komme til udtryk.

Faderen er jeres egen kærne, hvor alt det gode i jer har sit udspring, derfor skal I med hver dråbe af jeres blod samarbejde med det guddommelige selv. Forudsætningen for al formulering er Gud, den indre Fader; uden Ham kunne intet udtrykkes eller frembringes."

Her spurgte en fra vor gruppe, hvilken magt vore tanker og ord havde over vort liv. Emils moder rakte sin hånd frem, og et øjeblik efter lå der en lille sten i den.

Så sagde hun: "Jeg kaster nu denne lille sten ned i en skål med vand, og I ser, at de vibrationer, der er opstået ved, at stenen kom i kontakt med vandet, danner større og større cirkler uden om centrum, lige til de når skålen eller vandets afslutning; her mister de tilsyneladende deres kraft og stopper. Men det er kun tilsyneladende; i virkeligheden sker der dette: så snart vibrationerne har nået vandets afslutning, begynder de at returnere til det sted, hvor stenen faldt ned i vandet, og de standser ikke, før de når centrum. Nøjagtig det samme sker der med hver tanke og hvert ord, vi tænker eller udtaler. Tanken eller ordet sætter visse vibrationer i bevægelse, som spredes i større og større cirkler, indtil de omslutter universet. Så kommer de tilbage, som de blev udsendt, og til den, som udsendte dem. Hver tanke, vi tænker og hvert ord, vi udtaler, det være sig godt eller dårligt, vender tilbage til os, med usvigelig sikkerhed. Denne tilbagevenden er dommedagen, der tales om i jeres Bibel. Dommen bliver god eller dårlig, alt eftersom ordet eller tanken, der blev udsendt, var god eller dårlig. Hver idé (tanke eller ord) er som en spire; en sådan idéspire bliver skabt, plantet i sjælen (fastholdt i sindet), bliver til en opfattelse, der senere bliver manifesteret eller udtrykt i fysisk form. Tanker eller ideer om fuldkommenhed, skaber fuldkommenhed; tanker eller ideer om ufuldkommenhed skaber ufuldkommenhed.

Solen og jorden i forening frembringer med lige stor velvilje den kæmpemæssige banyan og den mindste blomst, når frøet er lagt. På samme måde besvarer Ånden og Sjælen menneskets kalden, og det, mennesket beder om i ord eller tanke, modtager det. Det eneste, som adskiller mennesket fra himlen, er en tåge af materielle tanker, som mennesket selv har skabt under himlen, og det er årsagen til den mysticisme, som omgiver alt det guddommelige. Dette mysterielør bliver lidt efter lidt fjernet, og mennesket vil opdage, at der intet mysterium er. De, der har stiftet de forskellige kirkesamfund, har fundet det hensigtsmæssigt at omgive det guddommelige med mysterier for på den måde at få et fastere greb om folk. Men det er nu ved at blive åbenbaret for alle, at det Guddommelige er analogt med

det virkelige, enkle liv. Er det ikke indlysende?

Snart vil alle begynde at fatte, at kirken blot er et symbol på Kristusbevidstheden, Gudscentret i menneskeheden. Man er ved at fornemme idealet i stedet for at dyrke idolet, som er jordisk tankeværk. Tænk på de mange heterodokse organisationer, der dukker op alle steder. Skønt meget divergerende nu, vil de føre til enhed. Tager enheden ikke sigte på at føre kirkerne til den sande erkendelse?

Vi, som har gjort vore legemer så perfekte, at vi er i stand til at tage dem med os, hvor vi vil, er så lykkelige at kunne opfatte og at være i det Himmelske Rige, af mange kendt som den Syvende Himmel. Dette rige betragtes som mysteriet over alle mysterier. Også her har den jordiske tanke fået fejl. Der er intet mysterium. Vi har blot nået et sted i bevidstheden, hvor vi er modtagelige for den højeste lære; der hvor Jesus befinder sig i dag. Det er et sted i bevidstheden, hvor det er os klart, at vi ved at afvise det dødelige påtager os udødelighed, hvor vi ved, at mennesket er udødeligt, fri for synd, uforgængeligt, evigt, som Gud, og som Gud ser mennesket; et sted, hvor vi kender den virkelige betydning af Transfigurationen, hvor vi er i stand til at samtale med Gud og se Ham, ansigt til ansigt; et sted vi ved, alle kan komme til og modtage og deltage ligesom vi. Vi ved, at inden længe vil alles bevidsthed blive hævet til det plan, hvor vi kan tale med dem og se dem, ansigt til ansigt. Den tilsyneladende afstand mellem dem og os skyldes blot en højnelse af vor bevidsthed i forhold til den jordiske, hvorved vi bliver usynlige for dem, der endnu har jordisk bevidsthed.

Der er tre begivenheder af stor betydning for menneskeheden. Den ene fandt sted for længe siden, den, der symboliserer fødslen af Kristusbevidstheden i mennesket, fødslen af Jesusbarnet. Dernæst den, vi øjner, at jeres store nation accepterer og erkender Kristusbevidstheden. Og endelig den vidunderlige tredje og sidste, den herligste af dem alle, Kristi andet og sidste komme, når alle kender og bekender sig til Kristus i sig og lever og udfolder sig i denne bevidsthed og vokser sig skønne som liljer. Dette er foreningen - eenheden."

Idet hun sluttede, begyndte det usynlige kor at synge. Først blev salen fyldt med musik, som endte i en højtidelig hymne. Så blev der stille et øjeblik, og derefter brød koret ud i en overdådig musikalsk glædesudfoldelse, og hvert vers endte i en brusen som et vældigt klokkeslag. Dette fortsatte indtil midnat, og vi blev pludselig opmærksomme på, at klokken var tolv, og det var nytår. Således sluttede vort første år hos disse vidunderlige mennesker.

TILLÆG

Ved udgivelsen af beretningen om vore oplevelser hos Mestrene vil jeg gerne understrege min personlige tro på disse Mestres kræfter og deres beherskelse af en ophøjet Lov - en Lov som må indeholde et dybt budskab til hele menneskeheden. De beviste endegyldigt, at der er en Lov, der transcenderer døden, og jeg er med dem forvisset om, at hele menneskeheden langsomt udvikler sig til at forstå den og bruge den. Mestrene siger, at denne Lov først vil komme til udtryk i Amerika og derfra finde udbredelse til alle, som så vil lære vejen til Evtigt Liv at kende. Dette, hævder de, vil blive den Ny Tid.

Ingen af manifestationerne, der er omtalt i disse beretninger, var materialisationer, som vi kender dem fra de sædvanlige seancer -det er helt givet. Det var en skabeevne på et højere plan, der gjorde kroppen synlig og usynlig - en forklarelse og åndeliggørelse af kødet. Der er en Guddommelig Lov, og menneskene vil inden længe arve den, blive afklarede og få indsigt, og dermed fuld beherskelse.

Der er ingen tvivl om, at disse mennesker har ført Lyset ned gennem tiderne, og de beviser ved deres daglige liv og virke, at dette Lys virkelig eksisterer, ligesom det gjorde for tusinder af år siden.

B. T. S.